

အမရပူရမြို့

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်

ဇနုဇိ ခနက ခေါ် ဝံသ

၏

ကရုဏာသုံးကြွေသုံးမက

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန

သာသနာ ၂၅၂၆

ကောဇာ ၁၃၄၄

၁၉၈၃-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

၁၅၉၅၂

၂၉၄.၃

ဇန်နဝါရီလ
အမရပူရမြို့

ကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ

၏

တရားသုံးစုံကြီးသုံးမူ

ဆာဆန်-၂၅၂၆

ကောဇာ-၁၃၄၄

ခရစ် ၁၉၈၃

တရားသုံးမြာ (က)

ဒုတိယအကြိမ်

အုပ်ရေ-၆၀၀၀

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် သာသနာရေးဦးစီးဌာနအတွက် ဦးတင်မောင်(၀၂၅၆-မြဲ)စာပေပေါင်းကူးစာပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၀၊ အေ၊ ဘီ၊ ဝေဇယန္တာလမ်း၊ (၈)ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့၊ ရန်ကုန်(ဖုန်း-၅၅၉၁၅)က ပုံနှိပ်၍၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်(၀၂၅၂၇)က ထုတ်ဝေသည်။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

တဘဝသံသရာဖြစ်စဉ်အကျဉ်း

- ၁။ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဆရာတော်လောင်း သူငယ်ကို စစ်ကိုင်းတိုင်း ရွှေဘိုခရိုင် ဝက်လက်မြို့နယ် သရိုင်းရွာ ဦးဇောတိ-ဒေါ်အုံးလှိုင်တို့မှ ၁၂၆၁-ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်ကျော်(၁၄)ရက်၊ (၁၉၀၀-ပြည့်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇-ရက်) အင်္ဂါနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။
- ၂။ ၁၂၆၆-ခုနှစ်၌ ပဌမအကြိမ် ရှင်သာမဏေ ပြုတော်မူသည်။
- ၃။ ၁၂၇၅-ခုနှစ်၌ ဒုတိယအကြိမ် ရှင်သာမဏေ ပြုတော်မူသည်။
- ၄။ ၁၂၇၉-ခုနှစ်၊ သက်တော် ၁၈-နှစ်အရွယ်တွင် ပဌမကြီးတန်း စာမေးပွဲကို အောင်တော်မူသည်။
- ၅။ ၁၂၈၀-ပြည့်နှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ ပဌမအကြိမ် ရဟန်းအဖြစ် ခံယူတော်မူသည်။
- ၆။ ၁၂၈၁-ခုနှစ်၊ နယုန် လပြည့်နေ့၌ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၂၈၁-ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ တတိယအကြိမ်၊ ရဟန်းအဖြစ် ခံယူတော်မူသည်။
- ၇။ ၁၂၈၇-ခုနှစ်၌ “ပဌမကျော်” အောင်မြင်တော်မူသည်။

[သ]

တဘဝသံသရာဖြစ်စဉ် အကျဉ်း

- ၈။ ၁၂၈၉-ခုနှစ်၌ “သကျသီဟ စာမေးပွဲ ‘ခေါ်’ ပရိယတ္တိသာသနဟိတ ဓမ္မာစရိယ” ဘွဲ့ ရရှိ အောင်မြင်တော်မူသည်။
- ၉။ ၁၃၀၃-ခု၊ ၀၁-ဆိုဦး (၁၉၄၁-၄၂) ဂျပန်စစ်တပ်များ မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်မည့် နှစ်တွင် ယခုလက်ရှိ အမရပူရမဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ သီတင်း သုံးတော်မူသည်။ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့စဉ်က သံဃာတော် ငါးပါးမျှသာရှိ၍ ပျံလွန်တော်မူချိန်တွင် သံဃာတော် ငါးရာကျော်မျှ သီတင်း သုံးလျက်ရှိသည်။
- ၁၀။ (လွတ်လပ်ရေး ရရှိပြီးနောက်) ၁၃၁၂-ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ၏(ရှေးဦးစွာ) “အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ” ဘွဲ့တံဆိပ် ဆက်ကပ်ခြင်းကို ခံယူရသည်။
- ၁၁။ ၎င်းနှစ်မှာပင် နိုင်ငံတော် စာသင်ကျောင်းများ၌ သင်ကြားရန် မူလတန်းဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲခေါ် သင်ခန်းစာများကို ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၂။ ၁၃၁၅-ခုနှစ်၌ (က) ဆဋ္ဌသံဂီတိ သြဝါဒါစရိယ သံဃနာယက၊
(ခ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ဘာရနိတ္ထာရက၊
(ဂ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ ပါဠိ ပဋိဝိသောဓက၊

(သ) ဆဋ္ဌသံဂီတိ သြဿာန သော-
ဓေယျပတ္တပါဌကအဖြစ် တင်
မြှောက်တော်မူခြင်းကို ခံယူ
ရသည်။

၁၃။ ၁၃၃၇-ခုနှစ်၊ ပဲခူးမြို့၌ ကျင်းပအပ်သော ဂိုဏ်းလုံး
ကျွတ် အစည်းအဝေးကြီးက ရွှေကျင်ဂိုဏ်းကြီး၏ ဥပ
ဥက္ကဋ္ဌ(ဒုတိယ သာသနာပိုင်)အဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်း
ကို ခံယူတော်မူသည်။

၁၄။ ၁၂၉၁-ခု၊ သက်တော်(၃၀) မှစ၍ ကျမ်းစာများကို
တင်ပြတော်မူခဲ့ရာ ၁၂၉၃-ခုနှစ်တွင် ပဌမဦးဆုံး
ကျမ်းစာကို ရေးသား ပြီးစီးတော်မူ၍ ၁၃၃၈-ခု၊
တန်ဆောင်မုန်းလတွင် “နောက်ဆုံးဆယ်လ မြတ်ဗုဒ္ဓ”
ကျမ်းစာကိုရေးသားပြီးလျှင် “တဘဝသံသရာ” အမည်
ဖြင့် ထေရုပ္ပတ္တိကို ကိုယ်တိုင် ရေးတော်မူခဲ့သည်။ ပဉ္စ
ပကရဏ ဘာသာဋီကာနှင့် မူလဋီကာနိဿယ ပါဠိ
တော် နိဿယများကို ၁၃၃၆-ခု၊ တန်ဆောင်မုန်း
လဆန်း ၅-ရက်(၁၈-၁၁-၇၄)တနင်းလာနေ့ နံနက်
၁-နာရီ အချိန် စတင်ပို့ချ ရေးသား၍ ၁၃၃၉-ခု၊
ဝါခေါင်လဆန်း ၁၂-ရက်နေ့မှာ ပြီးဆုံးခဲ့ပါသည်။
သုတ်မဟာဝါဘာသာဋီကာကို ၁၃၃၇-ခု၊ ဝါဆို
လပြည့်ကျော် ၂-ရက်ကြာသပတေးနေ့(၂၄-၇-၇၅)
၌ စတင်ပို့ချ ရေးသား၍ ၁၃၃၉-ခု၊ နတ်တော်လဆန်း
၁၃-ရက်(၂၃-၁၂-၇၇) သောကြာနေ့ ပုံလွန်တော်

တရားသုံးဖြာ (၁)

[၈]

တဘဝသံသရာဖြစ်စဉ် အကျဉ်း

မမူမီ ၅-ရက်အလိုတွင်ပြီးတော်မူခဲ့ပါသည်။ ပါထေယျ
ဘာသာဋီကာကိုပင် တရက်မျှသာ ရေးသား ပို့ချခဲ့ပါ
သေးသည်။

၁၅။ ၁၃၃၉-ခုနှစ်၊ သက်တော် (၇၈) နှစ်အရောက် နတ်
တော်လပြည့်ကျော် ၂-ရက်၊ (၁၉၇၇-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ
၂၇-ရက်) အင်္ဂါနေ့ ညနေ (၄) နာရီ မိနစ် (၃၀)
တွင် တဘဝအတွက် ငြိမ်းတော်မူပါသည်။

အချီ နိဒါန်း
ဤစာစောင် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်း

အလှူရှင်များ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းမြို့နယ် ဆားတောင်
လာလျှောက်ထား ရွာ၊ ရေကြည်ရပ်၌ နေထိုင်ကြသော အလှူ
ဒကာ ဦးလှဖေ၊ အလှူအမ ဒေါ်ဝင်းနှင့်
သားသမက် မောင်အောင်မင်းတို့သည် မိမိတို့နေရာ ဆားတောင်
ရွာ၌ “မဇ္ဈိမာဝန်ကျောင်းတိုက် ဓမ္မာရုံ ရေစက်ချနှင့် ရဟန်းခံ
ရှင်ပြု နားသ အလှူမင်္ဂလာ” ပြုလုပ်လိုပါကြောင်းကို ဘုန်းကြီး
အထံ ဦးသုခေဓိတာလင်္ကာရ (လယ်ကိုင်း ဆရာတော်လေး) နှင့်
အတူ လာရောက် လျှောက်ထားကြ၏။

ထိုသို့ အလှူမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ရာ၌ အမရပူရမြို့၊ ကျေးဇူးရှင်
မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကို ပူဇော်လိုကြကြောင်းကိုလည်း
လျှောက်ကြ၏။ ထိုသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ပူဇော်ရာ၌
ဆရာတော်ကြီး၏ ကျမ်းစာအုပ်များကို ဓမ္မဒါန အဖြစ် ဝေငှ
ပူဇော်လိုကြပါသည်။ အဘယ် စာအုပ်ကို ပူဇော်သင့်ပါသလဲ။
အကြံပေးပါဘုရားဟု ဆက်ပြီး လျှောက်ထားကြပြန်ပါသည်။

ဦးဝိမလ ထိုသို့ လျှောက်ထားသောကြောင့် အကြံပေးရန်
အကြံပေး ဘုန်းကြီး၏တာဝန် ဖြစ်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ စာချ
ဘုန်းကြီး ဦးဝိမလကိုပါ ခေါ်ပြီး အကြံတောင်း
တိုင်ပင်ရပြန်ပါသည်။ ဤသို့ အကြံတောင်း တိုင်ပင်သည့်အခါ
“ဆရာတော်ကြီး၏ ထိုထို အလှူမင်္ဂလာ စသော ကိစ္စများ၌
ဟောတော်မူအပ်သော (ကျမ်းစာ အဖြစ်လည်း မရောက်သေး
သော) အသံသွင်း တရားတော်များနှင့် အဆုံးအမတော်များကို
ကျမ်းစာအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ပြီး ပူဇော်သင့်ပါသည်” ဟု ဦးဝိမလက

အကြံပေးပါသည်။ ဘုန်းကြီး၏ ဆန္ဒလည်း သူအကြံပေးသည့် အတိုင်း စောစောကပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စာအုပ် အမည် ထိုသို့ အကြံပေးသည့် အတိုင်း ဘုန်းကြီးက လည်း “ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောကြားတော် မူအပ်သော တရားများနှင့် ဆုံးမတော်မူအပ်သော အဆုံးအမ တရားအများထဲမှ အလှူဒါနကိစ္စ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများနှင့် သက် ဆိုင်သော “မဟာသုတသောမ-ပေါရိသဒတရား၊ ရွှေဟင်္သာမင်း တရား၊ ကျီးမိုက်တရား” ဟူသော တရားသုံးပုဒ်နှင့် အချို့ အဆုံး အမတော် များကို ထုတ်နုတ်ကာ “တရားသုံးဖြာ ဆုံးမစာ” ဟူသော နာမည်ဖြင့် စာအုပ်ရိုက်နှိပ်ပြီး (ဓမ္မဒါန) အဖြစ် ဝေငှ ကြပါ။ ဤသို့ ဝေငှလျှင် အလှူဖိတ်စာလည်းဖြစ်၊ ကျေးဇူးရှင် မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကိုလည်း ပူဇော်ပြီး ဖြစ်နိုင်သည်” ဟု အလှူ ရှင်များကို အကြံပေး တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

အချိန်မီ ဤသို့ တိုက်တွန်းလိုက်သည့်အတိုင်း သူတို့ စုပေါင်း စီစဉ်ရ ကလည်း ငွေကုန်ကျမှုကို ပမာဏ မပြုပဲ၊ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရား တော်များနှင့် ဆုံးမစာများကို အလှူဘိတ်စာနှင့် ပူးတွဲ၍ ထို အမည်ဖြင့်ပင် စာအုပ် ရိုက်နှိပ်ပြီး သူတို့ အလှူပွဲမှာ (ဓမ္မဒါန) အဖြစ် ဝေငှ ပေးကမ်း လှူဒါန်း ပူဇော်ကြပါသည်။ ဤသို့ အချိန်မီ ဝေငှနိုင်ရန် ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာ-တပည့် စုပေါင်းကာ နေ့ရော ညပါ ဤစာစောင်ကို ကောင်းနိုင်သမျှ ကောင်းအောင် စီစဉ်လိုက်ရပါသည်။

ဦးဣန္ဒောဘဝသ (စာချဘုန်းကြီး)

ခေါင်းစဉ် မာတိကာ

မဟာသုတသောမ-ပေါရိသဒ တရားတော်

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
ဘုန်းကြီးစဉ်းစား ၁
လာမဲ့သံသရာ စဉ်းစား ၂
ကျွတ်တမ်းဝင်သူတွေ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်ကလာ ၃
ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ ကျွတ်တမ်းဝင် ၄
ပေါ့ပေါ့ဆဆသမား မဖြစ်ထိုက် ၅
ကိုယ်က အနစ်နာခံလိုက်ပါ ၆
အလ္လဒါနမှာ ဂုဏ်ပကာသန မပါစေသင့် ၇
စံပြလောက်အောင် ကောင်းပြလိုက်စမ်းပါ ၈
မိုက်မိပေမဲ့ သိပ်ကောင်းသွားကြ ၉
သေခါနီးအထိ ကောင်းစေချင် ၁၀
အလောင်းတော်တောင် ငရဲကျ ၁၁
အထက်တန်းရောက်နေတာ ငြမ်းပဲ ၁၂
ဘာရရ နိဗ္ဗာန်ဖို့ ၁၃
သုတသောမ သြဝါဒပေးပုံ ၁၆
ဇာတ်တူသားကို မစားကောင်းပါ ၂၅
သိကြားမင်းက အကြံပေး ၃၃
တရားမနာရဒါ ငါ့စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ် ၃၈
သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းရတာ အင်မတန်ကောင်း....	၄၂

[၂]

ခေါင်းစဉ် မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
သီလဆိုတာ အိုသွားတယ်လို့မရှိ ၄၅
လောက အဝေးကြီးတွေထက် ပိုဝေးတာက ၄၉
အသက်ထက် သစ္စာချစ် ၅၃
သစ္စာမရှိယင် ဗဟုသုတ တန်ဖိုးမရှိ ၅၅
သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းယင် အမြတ်ထွက် ၅၉
ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ် ၇၇
ပေါ်ရိသာဒဒတောင် ရဟန္တာဖြစ် ၇၉
တကယ့်သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင်လုပ် ၈၀

ရွှေဟင်္သာမင်း တရားတော်

တဘဝကောင်း စိတ်မချရ ၈၃
ငရဲကြောက်လို့ ဆွံ့အ,ယောင်ဆောင် ၈၅
ဘုံဗိမာန်တွေကြည့်ပြီး ကုသိုလ်ပြုချင် ၈၆
နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်ဖို့ ဂုဏ်တွေ ငါ့မှာလဲရှိ ၈၇
သီလရှိဒါနဲ့ မရှိဒါကာ ၉၀
အလှူဒါနထဲ ကုသိုလ်တွေ ပါနေ ၉၀
ကိုယ်နဲ့ပတ်ဝန်းကျင် ချမ်းသာရေး ၉၂
အလိမ္မာတွေ နတ်-ဗြဟ္မာဖြစ် ၉၃
အရွယ်ကောင်းတုန်းက လိမ္မာရ ၉၄
ဘုရားလောင်းမို့ ဣန္ဒြေရ ၁၀၀
မင်းဆိုတာ ခြေကျိုးလို့မတော် ၁၀၁

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
သေ အတူ, ရှင်အတူ.... ၁၀၁
ဆင်းရဲအတူ, ချမ်းသာအမျှ ၁၀၂
ပါရမီဖြည့်ဘက်တွေ သိပ်ကောင်း ၁၀၅
တမလွန်အရေးများ မကြောက်ဘူးလား ၁၀၇
ပြည့်စုံသူမှာ မကြောက်ပါ ၁၀၇
ဒါန မပါ ကြောက်စရာ ၁၀၈
ဒီဟာလေးတွေ လက် မနှေးစေချင် ၁၀၉
တိုက်ကြီး တာကြီးတွေ လွှဲမဟုတ် ၁၁၂
ဂုဏ်နောက်လိုက်လို့ ကြောက်ကြတာ ၁၁၂
ရတဲ့ ကဲ့သိုလ်တွေနဲ့ တင်းတိမ်မနေကြနဲ့ ၁၁၅
မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ မှန်းကြည့် ၁၁၅

ကျီးမိုက် တရားတော်

ဆင်သေမြင်၍ ကျီးမိုက်စဉ်းစား ၁၁၇
ကျီးမိုက်နဲ့တူ ဒီလိုလူ ၁၂၀
အသက်သာကြီး စိတ်မကြီးသူ ၁၂၁
သေဖို့ပြင်နည်း ၁၂၂
ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးများလမ်း ၁၂၂
ကျီးမိုက်လို မဖြစ်စေသင့် ၁၂၃
မလ္လိကာမိဖုရား တချက်မှား၍ အဝီစိရောက် ၁၂၄
ဥစ္စာစွဲသေ မြေဖြစ် ၁၂၅
မိန်းမစွဲသေ ခွေးဖြစ် ၁၂၆

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
ရွေးသူတော်ကောင်းများ လုပ်ထုံး ၁၂၈
တာဝန်ကြေးအောင် လုပ်နည်း ၁၂၉
တန်ဖိုးရှိပုဂ္ဂိုလ် ဒီလူထဲကထွက် ၁၃၀
စာကျက်နေချိန် ပါရမီမဖြစ် ၁၃၀
ဘုရားပွင့်၍ အလောင်းတော်များပေါ်လာ ၁၃၁
ကျီးမိုက်ပမာ မမှားရာ ၁၃၂
အဆုံးအမတော်များ	
သနားစရာ လူ ၁၃၃
ကောင်းခြင်း နှစ်မျိုး ၁၃၄
ချမ်းသာချင်ယင် ၁၃၅
အကောင်းဆုံး စီးပွားရှာနည်း ၁၃၅
ချမ်းသာအောင် ဒီတရားရှောင် ၁၃၆
အရာရာ သတိထားပါ ၁၃၆
ကိုယ်ကိုယ်ကို အထင်မသေးအောင် နေပါ ၁၃၇
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စေနိုင်သော တရား ၁၃၈
မွေးနေ့ဆိုဒါ ဘာလဲ ၁၃၉
စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေး ၁၄၃
ပါရမီများများရအောင်ယူ ၁၄၃
အားလုံးသတိထားဖို့ ၁၄၅
အကောင်းဆုံးလာဘ် ၁၄၆

မဟာသုတသောမ-ပေါရိသဒ

တရားတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

တရားတော်အမည် ဘုန်းကြီး ကနေ့ဟောဖို့ မှန်းထားတဲ့
တရားကလူ့ လောကထဲမှာသိပ်ပြီးတော့
ပညာရှိပြီး လိမ္မာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ရလို့ အားလုံး ချမ်းသာ
သွားတယ်ဆိုတဲ့ “သုတသောမ-ပေါရိသဒ တို့ရဲ့ဇာတ်” ကို
ဘုန်းကြီးဟောမယ်။

ဘုန်းကြီးစဉ်းစား ဘုန်းကြီးက ဘုန်းကြီးနဲ့ စပ်တဲ့ ဒကာ၊
ဒကာမတွေ၊ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေကစပြီးတော့
မကြာခဏစဉ်းစားပါတယ်။ “ဘုန်းကြီးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလဲ
စဉ်းစားတယ်။ ရှေးက ကျွတ်တမ်းဝင်သွားတဲ့ သူတော်ကောင်း
ကြီးတွေ ဘယ်လောက်များ ကောင်းသွားကြပါသလဲ၊ ဘယ်
လောက်များ သတ္တဝါတွေရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်သွားနိုင်ကြပါ
သလဲ”လို့ အဲဒါတွေကိုလဲ ဘုန်းကြီး စာပေပို့ချ ကြည့်ရှုယင်း
လေ့လာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့စပ်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေလဲပဲ
အဲဒီ သူတော်ကောင်းမျိုးရဲ့အဆင့်အတန်းကို ဒီဘဝက မရောက်
ကြယ့်တော့ နောက်နောက် ဘဝများစွာ မျှော်စရာမရှိပါဘူး။

သာမန်နဲ့ သံသရာမှ မလွတ်နိုင်
 သံသာရမှာ သာမညေန၊
 န မုစ္ဆေယျ တဟိံ တဟိံ၊
 ဂတိံ ဂတိံ ဘဉ္ဇနတ္ထပိ၊
 သဉ္ဇယိသာမိ ပါရမိံ။

တဟိံတဟိံ - တွေ့ကြဆုံကြ၊ ဘုံဘဝဝယ်၊ ကြုံရလေတောင်း၊
 သောင်းပြောင်းအာရုံ၊ အဖုံဖုံ၌၊ သာမညေန- သူများနည်းတူ၊
 သူ့မပျက်၊ သူ့ထက်မသာ၊ လိမ္မာဟန်မျှ၊ စံမပြလောက်သေး
 ပါမှုကား၊ သံသာရမှာ- ဟောပြော၊ လျှာကုဋေဖြင့်၊ ရှာဖွေ
 မှန်းဆ၊ ဂဏန်းပြဖို့၊ နှမ်းမျှမလွယ်၊ တကယ်မှန်စွာ၊ မကြံသာ
 သည့်၊ သံသရာခရီး၊ ကန္တာကြီးမှ၊ နမုစ္ဆေယျ-ဘုန်းစ ကံချွန်၊
 သမ္ဘာမှန်၍၊ တံခွန်ဆောက်ကိုင်၊ မလွန်မြောက်နိုင်သေးရာ။

လာမဲ့သံသရာစဉ်းစား လောကမှာ သံသရာကို ကိုယ်လာခဲ့တဲ့
 ဟိုအုတ်တိတ်က လွန်ခဲ့တဲ့ သံသရာတွေကို
 မှန်းမကြည့်နဲ့တော့။ လာမဲ့သံသရာကို မိမိတို့အတွက် ဘယ်လို
 သွားမလဲလို့ ဒီလို စဉ်းစားကြည့်ရမယ်။ ဘုန်းကြီးမကြာခဏ
 ပေါ့လေ ရောက်လာတဲ့သူတွေကို ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့
 ဒီကမ္ဘာမြေကြီး တချိန်ကျတော့ မီးလောင်လို့ လောင်စာဖြစ်
 ချင်လဲ ဖြစ်မယ်။ ရေဖျက်လို့ ရေစားလို့ ကုန်သွားယင်လဲကုန်
 သွားမယ်။ လေပြင်း လေပွေ့ပွေ့လို့ ပရမ်းပတာ ဖြစ်ချင်လဲ
 ဖြစ်မယ်။

အဲဒီ ကမ္ဘာမြေကြီး အပြောင်းအလဲ မဖြစ်ခင် အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားတဆူ ပွင့်တော်မူလာမယ်။ သံသရာ အရည်ကြီးနဲ့ ပြောယင်တော့ ကြာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးမပျက်ခင် ဘုရားတဆူပွင့်တော်မူလာတော့မယ်။ ဘုရားတဆူပွင့်လာတော့ ကား တင်ကြို၍ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သူတွေမဟုတ်ယင် အဲဒီဘုရားရှင် သာသနာမှတောင် ကျွတ်တမ်းဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွတ်တမ်းဝင်သူတွေ
နတ်ပြည်ဗြဟ္မာ့ပြည်ကလာ

ဒီတော့ဘုန်းကြီး စဉ်းစားတယ်။
“ ဘုန်းကြီး တို့ မြတ်စွာဘုရား
ဘုရားဖြစ်တော်မူလာတဲ့ အခါမှာ

လက်ဝဲရံ၊ လကျောရံတွေ၊ ပြီးတော့ မဟာသာဝကဆိုတဲ့ သာဝက ကြီးတွေ၊ ဘိက္ခုနီတွေဘက်က ခေမာမိဖုရား၊ ယသော်ဓရာ၊ ဥပ္ပ လဝဏ်ထေရီမတို့၊ မိလ္လေးတော် ဂေါတမီတို့ ထိပ်တန်းတွေ ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီးတော့ သွားကြတယ်။

အဲဒီလို ကျွတ်တမ်းဝင်ပြီးတော့ သွားတဲ့သူတွေဟာ ကျွတ် တမ်းဝင်မယ်လို့ ဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးဘဝကျတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ အလောင်းအလျားကလဲ တုသိတာ နတ်ပြည်က စုတေလာခဲ့ ရတယ်။ ယသော်ဓရာတို့လဲ အဲဒီ တုသိတာနတ်ပြည်က စုတေ လာခဲ့ရတယ်။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်က စုတေလာခဲ့တယ်။ အရှင်မဟာကဿပတို့ ဆိုတော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်က စုတေပြီးတော့ လာခဲ့ရတယ်။

တို့တို့ စဉ်းစားလို့ ရှိယင်တော့ ကျွတ်တမ်းဝင်မဲ့ သူတော်
ကောင်းတွေ နောက်ဆုံးဘဝ ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကျတော့
အထက် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်က အများကြီးလာကြပါကလား”
လို့ ဘုန်းကြီး ဒီလို စဉ်းစားလို့ရတယ်။

ဆယ် ရှစ်ကုဋေ၊ ကျွတ်တမ်းဝင် ပြီးတော့ကား ဘုန်းကြီးတို့
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်ပြီးတဲ့နောက်
ပထမဆုံး ဓမ္မစကြာ တရားဦးဟောတော်မူတဲ့အချိန်မှာ တဆယ်
ရှစ်ကုဋေကျွတ်တမ်းဝင်တယ်။ အဲဒီဆယ် ရှစ်ကုဋေထဲမှာ လူထဲက
အရှင်ကောဏ္ဍညတပါးပဲ သောတာပန် တည်တယ်။ ကျန်တဲ့သူ
တွေက နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေချည်းပဲ။

ထေရဝါဒ ငါးနိုင်ငံ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားတယ်။
ပေါင်းတောင် မမိသေး ဆယ် ရှစ်ကုဋေလို့ ဆိုတော့ ဗမာပြည်
မှာ အခု လူဦးရေ သန်းပေါင်း
နှစ်ဆယ်နဲ့ လေးသန်းလို့ ဆိုတယ်။ သန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်နဲ့
လေးသန်းလို့ဆိုတော့ ဗမာပြည်ရဲ့ လူဦးရေဟာ နှစ်ကုဋေနဲ့
လေးသန်းပဲရှိတယ်။ ပထမတရားပွဲမှာ ကျွတ်တမ်းဝင်တဲ့ လူဦးရေ
မမိသေးဘူး။

ဗမာပြည်က လူဦးရေတွေနဲ့ ထေရဝါဒနိုင်ငံ ဖြစ်တဲ့ သီဟိုဠ်၊
ယိုးဒယား၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ လာအို တို့မှာရှိတဲ့ လူဦးရေတွေ
အကုန်လုံးပေါင်းတောင်မှ ပထမတရားပွဲမှာ ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့တဲ့
လူဦးရေကို မမိသေးဘူး။

ကျွတ်တမ်းဝင်မဲ့သူတွေ ဒါဖြင့် ဒီနောက် အရိမေတ္တယျ
ဘယ်မှာ ဘာလုပ်ကြပါလိမ့် မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အခါ
မှာ ကျွတ်တမ်းဝင်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဟာ “ဘယ်ဆီမှာ ဘာများ လုပ်နေကြပါလိမ့် မလဲ”လို့
ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ နိုင်ငံတွေထဲမှာရှိတဲ့ လူဦးရေတွေဟာ ပထမ
တရားပွဲမှာကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ လူဦးရေကိုမမီသေးဘူး။ အားလုံး
လဲ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ကျွတ်တမ်းဝင်
အုံးတောင်မှ ဒီလူဦးရေကို မမီသေးဘူး။ စဉ်းစားကြစေချင်လို့
ဘုန်းကြီးပြောနေတာနော်။

ပေါ့ပေါ့ဆဆသမား ကိုယ်ဟာကိုယ် ဆုကိုတော်တော်ကြီးကြီး
မဖြစ်ထိုက် မားမားမို့ ပေါ့လေ။ သာဝက အကြီး
စားတွေမို့လို့ ကျွတ်တမ်းဝင်တဲ့အထဲမှာ
မပါသေးဘူးဆိုတာကို ထားပါတော့။ ဒါကနဲနဲပါးပါးရှိပါ
တယ်။ အများ သာမန်အားဖြင့် ကျွတ်တမ်းဝင်ရမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့
ဆိုတော့ တရားပွဲ တပွဲတပွဲမှာ ဆယ် ရှစ်ကုဋေ ကျွတ်တမ်းဝင်
တယ်။ ဘယ်လောက်ကျွတ်တမ်းဝင်တယ်ဆိုတဲ့ အထဲမှာ ပါရ
မယ်လို့ ဆိုတဲ့သူတောင်မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆသမားတော့ မဖြစ်
ထိုက်ဘူး။

ကိုယ်က အနစ်နာ တကယ် ကို စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းနဲ့
ခံလိုက်ပါ တွေ့ရာကြုံရာမှာ ကိုယ်က.... “ခုဘုန်းကြီး
ပြောနေတာ ကတော့ တော်တော်ရင့်
လာပြီဆိုလို့ ရှိယင် ဘာဖြစ်ဖြစ် အနစ်နာခံလိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်က
အသာ မယူလိုက်ပါနဲ့။ အနာခံလိုက်ပါ”။ ဒါ ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့
အထိ မှန်းပြီးတော့ပြောတာ။

အနာခံလိုက်တဲ့ဥစ္စာဟာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ နောင်တ
ဘာမှ ရစရာမရှိပါဘူး။ လူတဖက်သားက အသာ ယူသွားစမ်း
ပါစေ။ ဒီလို ဘုန်းကြီးက ပြောနေပါဘယ်၊ ဒါဘာပြုလို့ တုန်း
လို့ဆိုတော့ တကယ် ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်
များများ စုဘာတောင်မှ ပထမ တရားပွဲရဲ့ အရေအတွက်ကိုမှီဖို့
လူ့လောကမှာ မလွယ်ပါဘူး။

စံ-မပြုလောက်သေးယင် တဟိံ တဟိံ-တွေကြ၊ ဆုံကြ ဘုံဘဝ
မလွတ်နိုင် ဝယ်၊ ကြုံရလေတောင်း၊ သောင်း
ပြောင်း အာရုံ၊ အဖုံဖုံ၌၊ သာမညေန
သူများနဲ့တူ၊ သူ့မမပျက်၊ သူ့ထက်မသာ၊ လိမ္မာဟန်မျှ၊
စံ မပြုလောက်သေးပါမှုကား၊ သံသာရမှာ-မဟာဗြဟ္မာ၊ လျှာ
ကုဋေဖြင့်၊ ရှာဖွေမှန်းဆ၊ ဂဏန်းပြ၍၊ နှမ်းမျှ မလွယ်၊ တကယ်
မှန်စွာ- မကြံသာသည့်၊ သံသရာခရီး ကန္တာကြီးမှ၊ န မုစွေ
ယျ-ဘုန်းစ ကံချွန်၊ သမ္ဘာမှန်၍၊ တံခွန်ဆောက်ကိုင်၊ မလွန်
မြောက်နိုင်သေးရာ- လို့ တွေးပြီးတော့ ဘယ်နေရာ ဖြစ်ဖြစ်
အနာခံစေချင်တယ်။

အလ္လဒါနမှာ ဂုဏ်ပကာသန
မပါစေသင့်

သာမညေန-သူများနဲ့တူ၊ သူ့မ
မပျက်၊ သူ့ထက် မသာ၊
ဟို အလ္လဒါန ပြုရမဲ့အခန်းကျ

တော့လဲ သူများလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ဂုဏ် ဘယ်ပကာသနမှ
မပါပဲနဲ့ တကယ့် စိတ်ရင်း စေတနာရင်းနဲ့ ရှေး သူတော်
ကောင်းများ လ္လဒါနနဲ့တူညီမှုကို မှီးလို့ ပြုရမယ်။ ကျွတ်တမ်း
ဝင်ချင်တာကိုး၊ ကျွတ်တမ်း ဝင်ပြီးသားတွေကို အားကျပြီး
တော့ ဝေဿန္တရာမင်း အလ္လဒါနပြုတုန်းက ဘယ်စိတ်၊ ဘယ်
စေတနာနဲ့ ပြုတယ်။ ဝိသယ သဌေးကြီး အလ္လဒါနပြုတုန်းက
ဘယ်စိတ် ဘယ်စေတနာနဲ့ ပြုတယ်။ တခါ ဥပုသ်စောင့်တော့
လဲပဲ သူများလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ မစောင့်ပဲနဲ့ ဘုရားအလောင်း
ကြီး ဘူရိဒတ္တ နဂါးမင်းဘဝတုန်းက ဘယ်လို စောင့်ခဲ့တယ်။
အဲဒီလိုပေါ့။

တကယ် သူတော်ကောင်း
မလုပ်ယင်

သာမညေန-သူများနဲ့တူ၊ သူ့မ
မပျက်၊ သူ့ထက်မသာ၊ လိမ္မာ
ဟန်မျှ၊ စံ မပြုလောက်သေးပါမူ

ကား၊ သံသာရမှာ-ဤသံသရာကြီးမှ၊ န မုစ္ဆေယျ-ဘုန်းစင်ချွန်၊
သမ္ဘာမုန်၍၊ တံခွန်ဆောက်ကိုင်၊ မလွန်မြောက်နိုင်သေးရာ။

ဒီလို တကယ် သူတော်ကောင်းမှ မလုပ်လို့ရိယင် ဘုန်းကြီး
တို့ရဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေ ဆိုပါတော့၊ ဘုန်းကြီးနဲ့တကွင်းယခု
ရဟန်း သံဃာတွေ၊ အို.....တို့ဘုန်းကြီးဘဝ ရောက်နေတယ်။
တကယ် သူတော်ကောင်း မလုပ်လိုက်လို့ရိယင်၊ အို ကျွတ်တမ်း

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏

ဝင်ဖို့ရန် မသွယ်ဘူး။ ကိုယ်က ပါရမီ အကြံ စားမို့လို့ ကျန်
နေတာကတော့ မဆန်းဘူး ထားပါတော့။

စံပြလောက်အောင် ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပဲ ကျွတ်တမ်းဝင်ချင်
ကောင်းပြလိုက်စမ်းပါ ရက်သားနဲ့ ဆိုယင်တော့၊ “အို

တို့လဲ ဘုန်းကြီးဘဝ ရောက်နေတယ်။
တကယ် ဘုန်းကြီးကောင်း၊ တကယ် သူတော်ကောင်းလုပ်လိုက်
မယ်။ ဘုန်းကြီးက ပြောတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ စံပြလောက်
အောင် ကောင်းပြလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွတ်တမ်းဝင်ချင်လို့ရှိရင်”။

အများထက် သာမညေန- သူများ နဲ့တူ၊ သူ့မူ မပျက်
သာစေချင် သူ့ထက် မသာ၊ ဘုန်းကြီးက အများထက်
တော့ သာကို သာစေချင်တယ်။ တော်တဲ့
သူတွေနဲ့တော့ တန်းတူထားပေါ့လေ။ မစဉ်းစားပဲနဲ့ သာမန်
လမ်းသွားနေတဲ့ သံသရာ သွားနေသူတွေထက်တော့ သာကို
သာစေချင်တယ်။

ခုလို သူတော်ကောင်း ဒကာ-ဒကာမတွေ ဖြစ်လို့ ရှိယင်လဲပဲ
အများထက်တော့ သာကို သာစေချင်တယ်။ တော်တဲ့သူချင်း
ဆိုတာတော့ တန်းတူထားလိုက်ပါလေ။

ဘုန်းကြီးက “သာမညေန-သူများနဲ့တူ၊ သူ့မူမပျက်
အတု ယူစေချင်လို့ သူ့ထက်မသာ၊ လိမ္မာဟန်မျှ၊ စံ မပြ
လောက်သေးပါမူကား၊ သံသာရမှာ-
မဟာဗြဟ္မာ၊ လျာကုဋေဖြင့်၊ ရှာဇေ့မှန်းဆ၊ ဂဏန်းချ၍၊ နှမ်းမြှ

မလ္လယ်၊ တကယ်မှန်စွာ၊ မကြံသာသည့်၊ သံသရာခရီး၊ ကန္တာ
ကြီးမှ”။

ရုတ်တရက် စားစားသောက်သောက်တော့ သံသရာကြီးက
လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လွတ်သွားတဲ့သူတွေ ကြည့်လိုက်တော့ ခု
ဘုန်းကြီးပြောမဲ့ ပေါရိသဒ အကြောင်းကို နားထောင်ကြည့်
စမ်း။ ရမ်းတုန်းက သိပ်ရမ်းပြီးတော့ ကောင်းတော့သိပ်ကောင်း
သွားလိုက်တာလေ။ သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ သူတော်
ကောင်းစကား နားထောင်သွားလိုက်တာ။ အဲဒါတွေ ဘုန်းကြီး
က အတုယူစေချင်လွန်းလို့ ။

မိုက်မိပေမယ်
သိပ်ကောင်းသွားကြ

န မုစ္ဆေယျ- ဘုန်းစ ကံချန်၊ သမ္ဘာမန်
၍ တံခွန်ဆောက်ကိုင်၊ မလွန်မြောက်
နိုင်သေးရာ၊ သံသရာကလွတ်သွားတဲ့
သူတွေ မမိုက်ဘူးလား။ ဟာ မိုက်တာပေါ့။ မိုက်ယင် ဘယ်နှယ်
ကြောင့် လွတ်သွားတုန်း။

အို- ကောင်းမယ်ဆိုတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ခု သာမန်
လူတွေထက် ပိုပြီးတော့ကောင်းသွားတယ်။ သြော် ဒါကြောင့်
လွတ်တာပဲ။

အဲဒီလို ဘုန်းကြီးမှာ တွေးရတယ်။ အခု အားလုံးပေါ့လေ။
တရားနာနေတဲ့ ဒကာ-ဒကာမတွေ လူအများစု ထက်တော့
သာစေချင်တယ်။ အလို့ငှါ သာစေချင်တယ်။

သူတော်ကောင်းရတာ ယခု အရှင်မြတ်တွေ အများစုထက်
 ကောင်းလွန်းလို့ တော့ သာစေချင်တယ်။ သာတဲ့သူ
 တွေနဲ့ တော့ တန်းတူထားပေါ့။ သူလဲ
 ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်လဲကောင်းတယ်။ သူလဲ သူတော်ကောင်းပဲ
 ကိုယ်လဲ သူတော်ကောင်းပဲ။ သူတော်ကောင်းရတာ ကောင်း
 လွန်းလို့။ အရှင်မြတ်တို့ သူတော်ကောင်းရတာ ကောင်းလွန်း
 လို့ သိလား။

သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်း (မ) ဒါ၊ (မ) မဒါတော့
 ထားပေါ့လေ။ လူကြည်ညိုတာ မကြည်ညိုတာလဲ ထားပေါ့လေ။
 ဟာ ကိုယ် စိတ်ကိုကောင်းလို့၊ သေခါနီးအထိ ကောင်းလို့၊
 သေတော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်အထိ ကောင်းလို့၊ အဲဒီအကောင်းက
 အရသာရှိလွန်းလို့။

သေခါနီးအထိ မျှော်ပြီး သူများ အကြည်ညို ခံရဒါတွေ
 ကောင်းစေချင် ဘာတွေဆိုတာကတော့ အပေါ်စား
 ပါ။ ဒါကအားမကျလောက်ပါဘူး။
 နတ်တွေ ဘာတွေ ကြည်ညိုတယ်၊ ဘာတယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ကြည်ညို
 ချင်လဲ ကြည်ညိုမှာပေါ့၊ ဒါလဲပဲ မမျှော်ပါနဲ့။ မမျှော်လောက်
 ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ သေခါနီး ကိုယ် ဟာကိုယ် အားရပါးရ သေရမှာ
 တော့ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီအထိ ဘုန်းကြီးက
 မျှော်ပြီးတော့ ကောင်းစေချင်လွန်းလို့။

သံသရာကမလွတ် “အမုတ္တတ္တာ - လွတ်ဖို့ဝေးရဲ့၊ မတွေးနဲ့
ဘာဖြစ်သလဲ တော့ ဘေးတကယ် ကြုံ အဖုံဖုံဇာတ်ပြား၍၊
 ထပ်မနား အပါယ်ခရီး၌ တလည်တည်း
 လည်နေရဦးမည့် အရေးကြောင့်”

ကဲ... သံသရာက မလွတ်ဘူးတဲ့ ဘာဖြစ်သတုံး၊ အို .. သံသရာ
 က မလွတ်တော့ အခုလို လူ့ဘဝချည်းဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့။

အလောင်းတော်တောင် တကယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတာက
ငရဲကျရ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဘုရား အလောင်း
 တော် ရင့်မကြီး၊ ဒီကမ္ဘာမှာ တခါ
 တုန်းက ရှင်ဘုရင်လုပ်တယ်။ ရှင်ဘုရင်လုပ်တဲ့ဘဝတုန်းက ဘာ
 မှားတယ်တော့ မသိဘူးပေါ့။

တခါထဲ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ရှင်ဘုရင်လုပ်တဲ့ဥစ္စာ အနှစ်
 နှစ်သောင်းလောက် ငရဲခံရတယ်။ ဒါကြောင့် သံသရာက မလွတ်
 ဘာဖြစ်သလဲလို့ ဆိုယင်တော့ ဒီလို လူရယ်၊ နတ်ရယ်၊ ဘာရယ်
 ဆိုယင်တော့ ပြောပါတော့လေ၊ ဘာဖြစ်သလဲပေါ့၊ ထိတ်ထိတ်
 ကြဲတွေ့ကို ငရဲသွားသွားပြီးရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ပြန်ပြန်လည်တာ တခါ အရှင်အာနန္ဒာ အလောင်းကြီး
ကြောက်စရာကောင်း အင်မတန် ရုပ်ချောတဲ့လူ ဖြစ်နေလို့
 သူ့ကို ဝိုင်းပြီးသကာလ သူများက
 လိုလားကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူကလဲ ပြန်ပြီးသကာလ အိမ်ရှင်ရှိဒါ
 ရော၊ မရှိဒါရော ဘာရောညာရော သူက ဖောက်ဖောက်ပြားပြား
 လုပ်လိုက်လို့ ငရဲကျရတယ်။

နောက် ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမမဟုတ်တွေဖြစ်လို့၊ နောက်
မိန်းမဘဝတွေဖြစ်လို့၊ သွက်သွက်လည်အောင် အလောင်းတော်
ကြီး ခံရသေးတယ်။ ဒီတော့ သံသရာကမလွတ် ဘာဖြစ်သလဲ
ဆိုယင်၊ မလွတ်ယင် တချက်တချက် ပြန်ပြန်လည်တာ ကြောက်
စရာကောင်းတယ်။

ငြမ်းဖြင့် တက်ပြီး “အမုတ္တတ္တာ- လွတ်ဖို့ ဝေးရဲ့ မတွေးနဲ့
ငြမ်းဖျက်နည်း တော့၊ ဘေးတကယ့်ကြုံ၊ အဖို့ဖို့ ဇာတ်
ပြား၍၊ တပ်မနား အပါယ်ခရီး၌၊ တလည်
တည်း လည်နေရဦးမည့် အရေးကြောင့်၊ ဂတိံဂတိံ-ဒေဝ
မနုဿ၊ နိရယနှင့်၊ ပေတတိရစ္ဆာန်၊ လားရန်အရှိ၊ ငါးတန်ဂတိ
ကို၊ ဘဉ္ဇနတ္တာပိ-ကောင်းရာမြန်းလင့်၊ စခန်းသင့်လည်း၊ ငြမ်းဖြင့်
တက်ပြီး၊ ငြမ်းဖျက်နည်းသို့၊ ဖျက်ဆီး လွန်မြောက်၊ နိဗ္ဗာန်
ရောက်ဖို့ အကျိုးငှါ”။

အထက်တန်းရောက်နေတာ အထက်တန်း ရောက်နေတယ်၊
ငြမ်းပဲ အထက်တန်းရောက်နေဒါကငြမ်း
ပဲ ဆိုပါတော့။ ဘုန်းကြီး ဘဝနဲ့
အထက်တန်းရောက်နေတယ်၊ ဒါငြမ်းပဲ၊ ဒီနားရပ်နေဖို့ မဟုတ်
ဘူး၊ အထက်တက်ဖို့ ငြမ်းကောင်းကောင်း ရနေဒါ အထက်
တက်ဖို့။

လူ တော်တော် ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်နေပြီဆိုပါတော့၊ အို
ဒါငြမ်း၊ အထက်တက်ဖို့ရာ၊ ရပ်နေဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ခံစားဖို့ မဟုတ်
ဘူး၊ အထက်တက်ဖို့၊ အမျိုးသမီးတော်တော် အထက်တန်းကျကျ

ဖြစ်နေပြီဆိုပါတော့၊ အို...ဒါငြမ်း၊ ဒီအထဲက ကုသိုလ်ပါရမီ
တွေ အများကြီး စုဆောင်းသွားရမယ်။

ဘာရရ ဂတိံ ဂတိံ-တဘဝထက် တဘဝ၊ ကောင်းတဲ့
နိဗ္ဗာန်ဖို့ ဘဝကို၊ ဘဉ္စနတ္ထာပိ-ကောင်းရာ မြန်းလင့်၊ စခန်း
သင့်လည်း၊ ငြမ်းဖြင့်တက်ပြီး၊ ငြမ်းဖျက်နည်းသို့၊
ဖျက်ဆီး လွန်မြောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ အကျိုးငှါ... ဘာရရ
ဘုန်းကြီးတို့က နိဗ္ဗာန်ဖို့၊ ဘယ်ဘဝ ကောင်းကောင်းလေးရရ
နိဗ္ဗာန်ဖို့၊ ဘယ် အထက်တန်းလေးရရ နိဗ္ဗာန်ဖို့၊ ဘုန်းကြီး
ဘဝနဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်နေ နိဗ္ဗာန်ဖို့၊ လူ့ဘဝနဲ့ အမျိုးသမီး
ဘဝနဲ့ အမျိုးသားဘဝနဲ့ အထက်တန်း ရောက်နေ နိဗ္ဗာန်ဖို့၊
အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီးတော့။

ပါရမီ-နိဗ္ဗာန်နန်းခွင်၊ စခန်းဝင်ဖို့၊ လမ်းစဉ်အကျ၊ ဒါန၊
စသည်၊ ပါရမီအကျိုး၊ ကောင်းမှုမျိုးကို၊ သဉ္စယိဿာမိ-တဖြင့်
ထဲဖြင့်၊ ဆင့်ကဲတင့်ဖို့၊ အသင့်မကွာ၊ ချင့်စာတိုးပွား၊ တမျိုး
အားဖြင့်၊ ကြီးစား ဖြည့်ကျင့်ပါတော့မည် ဘုရား။

ဘာ အမှား မဆို တရားဆိုတဲ့ ဥစ္စာ လွန်ခဲ့ပြီးသား မှားဒါ
ပြင်လို့ရ တွေကိုလေ ပြန်ပြင်လို့ ရတယ်။ ဘယ်
လောက် မှားမှား ဒီတရားရဲ့ အသွားကို
သဘောကျလို့ ငါပြင်လိုက်တော့မယ်လို့ဆိုလို့ ရှိယင် ဘာအမှား
မဆို ပြန်ပြင် ရတယ်။ သိပ်ကောင်းဒါပဲ။ အဲဒါကို ဘုန်းကြီး
တရားလမ်းစဉ်အတိုင်း ပြောပြမယ်။

မင်းသား နှစ်ယောက် “မိတ်ဆွေ ဘယ် သွားမလို့တုံး”
 မိတ်ဆွေဖြစ်ကြ “ကျုပ် ပညာသင် သွားမလို့၊
 တက္ကသိုလ်ဆရာဆီ”။ ဟိုတယောက်
 ကလဲ “ပညာသင် သွားမလို့၊ တက္ကသိုလ်ဆရာဆီ” “ဘယ်က
 လာတုံး ဘယ်သူ အမျိုးတုံး၊ ဘာတုံး” ဆိုတော့...။
 တယောက်က ဗရာဏသီပြည်က လာတယ်။ တယောက်က
 ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်က လာတယ်။ ရှင်ဘုရင်သားတွေလို့ ဆိုတော့
 ကျုပ်တို့က အချင်းချင်း အမျိုးဇာတ်ချင်းလဲ တူသားပဲ။ ဆိုပြီး
 တော့ ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဆရာ့ဆီရောက်တော့ ဒါနဲ့ ဆရာ့ဆီရောက်တော့ ဒီပြင်
 မင်းသားတွေရော ပညာ သင်ကြ
 တယ်။ သုတသောမက ဘုရားအလောင်း၊ သူက ပညာသင်တော့
 တတ်လွယ်လိုက်တာ။ အများထက် ပိုပြီး မြန်မြန် တတ်တယ်။
 ဘုန်းကြီးက အကဲခတ်တယ်လေ။ အားလုံးအတွက် အကဲခတ်
 တယ်ပေါ့။ ပညာသင်လို့ တတ်လွယ်တယ်။ သူများထက်ပိုတတ်
 လွယ်တယ်။ တတ်လွယ်တော့ကား သူ အချိန်ပိုနေပြီဆိုလို့ ရှိယင်
 တခြားမသွားဘူး။

ပညာသင်ရာမှာ “ဗြဟ္မဒတ္တ”ဆိုတဲ့ သူရဲ နဂိုသူငယ်ချင်းဆီ
 ကူသင်ပေး သွားပြီးတော့ “မင်း ဒီလိုရွတ်ကွယ်၊ ဒီလို
 ဖတ်ကွယ်လို့ နောက်ကနေပြီးတော့ သင်
 ပေးနေတယ်။ ဆရာကြီးက ရွှေက သင်ပေးတယ်ပေါ့။ သူက
 နောက်ကနေပြီးတော့ သင်ပေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဒီလို
 တွက်ပါလား၊ ဂဏန်းကို”။

အဲဒါ သူက “ပိဋိ အာစရိယ-နောက်ထောက်ကျောခံ ဆရာ ပေါ့”။ အဲသလို အနေမျိုးနဲ့ သူက ပညာ သင်ပြီးတော့ ပေးတယ်။ မြဟ္မဒတ္တကလဲ သူ့ မိတ်ဆွေကို သိပ်ချစ် သိပ်အားကိုး တယ်။ သုတသောမကလဲ သူ့ မိတ်ဆွေ မြဟ္မဒတ္တကို တယ် အားပေးတယ်။ ပညာသင်တဲ့နေရာမှာ။

ပညာသင်ပြီး ဒါနဲ့ နောက် ပညာသင်ပြီးလို့ မင်းသား အားလုံးပြန်ကြ တွေ ဆရာ့ဆီမှာ အစစ်အဆေး အမေး အမြန်းခံပြီးတော့ ကိုယ် ပညာကိုကျွမ်းကျင် တယ်လို့ ဆိုပြီး ဆရာက (ပြန်ကြတော့) လို့ လွှတ်လိုက်တော့ အားလုံး မင်းသားတွေ တစုတဝေး ပြန်ကြတယ်။ ဒီအထဲမှာ သုတသောမက ပညာအတော်ဆုံး ဖြစ်နေလို့ သူ့ကို အရေးပါ ကြတယ်။

သုတသောမ သုတသောမကလဲ အားလုံးအပေါ်မှာ ဆရာ သြဝါဒပေးပုံ ကလေးလို ဖြစ်လာလို့ လမ်းခွဲခါနီးကျတော့ သြဝါဒ ပေးတယ်။ ဘုရား အလောင်းက “မိတ်ဆွေတို့....ကျုပ်တို့လေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အတတ်ပညာသင် ပြီးလို့ ထီးနန်းရကြတော့မှာပဲနော်။

ထီးနန်းရတဲ့အခါ မမေ့ကြနဲ့။ တလ- လေးသိတင်းတော့ လေ ဥပုသ်သိတင်းများ ဆောက်တည်လို့၊ ကိုယ်တိုင်းပြည် ကိုယ်တိုင်းပြည်မှာ “နေကြီးရက်ကြီးတွင် သားကြီးငါးကြီးများ မသတ်ရ” လို့ ကြွေးကြော်ပြီးတော့နော်၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အပေါ် တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်ကြပါလို့ မှာပြီးတော့လွှတ် လိုက်တယ်။

ဗြဟ္မဒတ္တကို ပိုပြီး အားလုံးကလဲ “ကောင်းပါပြီ”လို့ ဝန်ခံ
 သတိပေး ကြတယ်။ ဒီထဲမှာ-သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေရင်းဗြဟ္မ
 ဒတ္တကိုတော့ တယ်စိတ်မချဘူး။ “ငါ့လူ
 က ငါ့လူက ပုံပန်းကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်လှဘူး။ ငါ့လူကိုပိုပြီး
 တော့ သတိပေးရမှာပဲ”လို့ စိတ်က တွေးပြီးတော့ “ဗြဟ္မ
 ဒတ္တ...ဟို-တိုင်းပြည်များ ရောက်လို့ရှိယင် တရားသဖြင့် မင်းလုပ်
 ပါနော်”လို့ သတိပေးလိုက်တယ်။ ဟိုကလဲ “ကောင်းပါပြီ”
 ပေါ့။

အားလုံး ရှင်ဘုရင်ဖြစ် ဒါနဲ့ အသီးသီး တိုင်းပြည်ရောက်ကြ
 တော့ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ကြတာပါပဲ။
 အားလုံးမင်းသားတွေကိုး၊ တယောက်နဲ့ တယောက်လဲ သိကြ
 တယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘယ်သူ၊ ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘယ်သူ
 ဆိုတာ သိကြတယ်။

အသားမပါပဲ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တော့ ခုနက ဗြဟ္မဒတ္တက
 မစားနိုင် ရှေးဘဝက ဘီလူးဖြစ်လာခဲ့တဲ့ သူတဲ့။ ရှေး
 ဘဝက ဘီလူးဖြစ်လာခဲ့တော့ အသား မပါ
 ပဲနဲ့ သူမစားနိုင်ဘူး။ ထမင်းစားပြီဆိုယင် အသားတော့ ပါရ
 တယ်။ သူ့ရဲ့စားတော်ခဲက “ရသက”တဲ့။ ဗမာက “ဒဿက”
 လို့ ခေါ်နေတာ၊ “ရသက”တဲ့။ စားတော်ခဲကလဲ သူ့ရဲ့ သခင်
 အကြောင်းသိလို့ အသားမပါပဲနဲ့ မဆက်သဝံ့ဘူး။ သူကလဲ
 အသားမပါလို့ရှိယင် ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး။

ချန်ထားတဲ့အသား ဒါနဲ့ နေ့ကြီး ရက်ကြီးနေ နီးပြီဆိုမှဖြင့်
 ခွေးစားသွား ရသက က ပိုပြီးတော့ အသားယူထားရ
 တယ်။ အဲဒီနေ့ကျယ် သား ငါးတွေ
 မသတ်ဘူး။ မသတ်လို့ရှိရင် အဲဒီနေ့ ငါဆက်နိုင်အောင် ဆိုပြီး
 တော့ အသားကို ပိုယူထားတယ်။ ပိုပြီးတော့လဲ ခံအောင်လုပ်
 ထားတယ်။ တနေ့တော့ ရသက က နေ့ကြီး ရက်ကြီးဖို့ ဆိုပြီး
 တော့ ချန်ထားတဲ့အသားကို ရှင်ဘုရင်မေးတဲ့ခွေးက စားသွား
 ပါရော၊စားသွားတော့ ရသက ဒုက္ခက်ဖြစ်လို့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ရ
 ပါ့မလဲလို့ ။

ရသက “အသားမရလို့ရှိရင်တော့လဲ ငါ့ကိုကျေနပ်
 အသားရှာထွက် မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကနေလို့ နေ့ကြီးတွေကျ
 တော့လဲ ပိုက်ဆံထုပ်နဲ့ လိုက်ပြီးတော့ပေး
 ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်မှာ
 ပဲ”လို့ တွေးပြီး ညစာချက်ဖို့ရန် သူ အင်မတန် အခက်အခဲ
 ကြုံနေတယ်။

ဒါနဲ့ မတတ်သာပါဘူး ဆိုပြီးတော့ညနေက လောလော
 လတ်လတ် သေတဲ့ လူတယောက် သင်္ချိုင်း ရောက်လာတော့
 သူက အဲဒီ သင်္ချိုင်းသွားပြီးတော့ ဘယ်သူမှမသိအောင် အား
 လှီးပြီး ယူလာခဲ့ပါရော။

လူသားနဲ့ ချက်ကျွေး ယူလာပြီးတော့ ညစာတမင်းကို အဲဒီ
 လူသားနဲ့ ချက်ကျွေး လိုက်တာပဲ။
 ချက်ပြီးတော့ ပွဲတော်တယ်လို့ ပါးစပ်ထဲမှာ တဇွန်းလောက်
 စားလိုက်တယ်။ ဒီလိုစားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရှေးတုန်းကလူသား

စားလာတဲ့ ဘီလူးဖြစ်တော့ ဟာ-တကယ်ပဲ အကြောတွေ ဘာ
တွေများ စိမ့်စက်ပြီးတော့ အင်မတန် အရသာရှိတယ်။ အရသာ
ရှိတော့ ဘေးက လူတွေဘာတွေ သွားကြသွားကြ မင်းတို့
သွားကြ ဆိုပြီးတော့ သူ ထွေးပစ်တယ်။

ရသကငါ့ကို ရသကက “ဟာ- အရှင်မင်းမြတ် ဒါအကောင်း
မှန်မှန်ပြော ပါ အရှင်မင်းမြတ်။” “ရသက မင်း မှန်မှန်ပြော
စမ်း၊ ဘေးကလူတွေ အကုန်လုံး ဖယ်သွားကြ
ပြီ၊ မှန်မှန်ပြော၊” “ခါတိုင်း အသားပါပဲ အရှင်မင်းမြတ်”
“မှန်မှန်ပြော။ မှန်မှန်ပြော” “မဟုတ်ပါဘူး အရှင်မင်းမြတ်၊
ကနေက ပိုပြီးတော့ အချက်က ကောင်းသွားလို့ပါ” လို့ မှား
ပြောသေးတယ်။

မဟုတ်ဘူး ရသက၊ ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြော၊ “အရှင်မင်းမြတ်
ကျွန်တော်မျိုးကို ဘေးမဲ့ ပေးသနာတော်မူပါ၊ မှန်တာ
သံတော်ဦးတင်ပါ့မယ်။ အရှင်းမြတ်ဖို့ ထားတဲ့ အသားကို
အရှင်းမင်းမြတ်မွေးထားတဲ့ခွေး စားသွားလို့ လူသားကို ချက်ခွဲ
ရပါတယ်” လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောတော့ ပေါရိသဒက—
ရသက တိတ်တိတ် ရသက....တိတ်တိတ်, တိတ်တိတ်, တိတ်
တိတ်တိတ် တိတ်, လူမကြားစေနဲ့, လူမကြားစေနဲ့
တိတ်တိတ်၊ “နောက်ကို ငါ့ကိုလူသားပဲ

ချက်ကျွေး၊ ငါ့ဖို့အသားတော့ မင်းစားတော့၊ ငါ့ဖို့တော့
လူသားချည်း ချက်ကျွေးရမယ်”၊ “အရှင်မင်းမြတ် နေ့တိုင်း
ဆိုတော့ ရပါ့မလား”၊ တိုးတိုး တိတ်တိတ် ဖြစ်ကုန်ပြီ သူတို့
နှစ်ယောက်က။

ထောင်ထဲကလူတွေ “ထောင်ထဲမှာ အင်မတန် ပြစ်မှုကြီးလို့
ထုတ်ထုတ်သတ် သတ်ဖို့ရန်ရှိတဲ့ သူခိုးကြီးတွေ ရှိတယ်။
အဲဒါတွေ မင်း သတ်ဖို့သတ်ဖို့ဆိုပြီးထုတ်
ထုတ် သတ်သွား။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ မင်း အဲဒါတွေသာ
ချက်တော့”

နောက်တော့ ရှင်ဘုရင်ပြောတဲ့အတိုင်း ထောင်ထဲက သူခိုး
တွေ သတ်ဖို့ထုတ်လာ သတ်ပြီး သူကချက်။ ဘုရင်နှင့် ရသက
နှစ်ယောက်ပဲ သိတယ်။ နောက်တော့ ထောင်ထဲဒီလူတွေက
ကုန်သွားတယ်။ “အရှင်မင်းမြတ် ထောင်ထဲ လူကုန်ပါပြီ”။

အသပြာထောင်ထုပ် “အို-အသပြာ ထောင်ထုပ်ယူ လမ်းမှာ
ချဖမ်း ပစ်ချထား။ လာပြီးတော့ ယူတဲ့သူကို
မင်း သူခိုးပဲဆိုပြီးတော့ ဖမ်း။ ထောင်
ထဲ သွင်းပြီးတော့ ပြန်ထုတ်ယူပြီး သတ်ချက်တော့”လို့ဆိုတော့
အသပြာထောင်ထုပ် လမ်းပြင်ထားတယ်။ “အမှတ်တမဲ့ သွား
ယူသူကို ဒီလူ သူခိုးဟ” ဆိုပြီးတော့ ထောင်ချတယ်။ ထောင်
ထဲက ထုတ်တယ်။ သတ်ပြီး ချက်တယ်။

ထောင်ထုပ်မြင် နောက် ဒီ အသပြာထောင်ထုပ်ယူယင် ထောင်
မကြည့်ခံ ထဲချတယ်လို့ သိတော့ အထုပ်များ မြင်ယင်
ကြည့်တောင် မကြည့်ဝံ့ဘူး။ လမ်းများ အထုပ်
မြင်ယင် ရှောင်ပြီးတော့ သွားလိုက်ကြတာ “အရှင်မင်းမြတ်
ဒီလို ဖြစ်ကုန်ပြီ”။

ညလယ် တဲ့ သူခိုးတွေ
ဖမ်းသတ် “တခါ ည သန်းခေါင်လောက် ဆိုလို့
ရှိယင်လေ သူခိုးတွေ ဘာတွေလယ်တတ်
ပါတယ်။ အဲဒီ သူခိုးတွေ ဘာတွေ မင်း
ရှာစမ်းပါဦး” ဆိုတော့ ညမှာ သူခိုးတွေ ဘာတွေ လယ်ယင်
ရသကကလဲ ရှာတယ်။ တယောက်ဖမ်း အဲဒီထဲက အသားတွေ
ထုတ်ယူ။ ချက်ပြီးတော့ကျွေး။ နောက်တော့ သူခိုးတွေဘာတွေ
လဲ ညမလယ်ဝံ့တော့ဘူး။

ဟိုအိမ် ဒီအိမ် လယ်တဲ့
သူတွေဖမ်းသတ် ဟိုအိမ် ဒီအိမ် လယ်တဲ့ သူတွေကို
အိမ်စပ်က ချောင်းနေပြီးတော့၊ ဟို
တယောက် ဖမ်းလိုက်။ သူ ကပျာ
ကယာ မအော်နိုင်အောင် သတ်လိုက်။ အဲဒီထဲက အသားတွေ
လှီးယူပြီးတော့ ပြေးလာလိုက်။ ဒီလိုနဲ့ ရသကကလဲ ဒုက္ခရောက်
နေတယ်။ နောက်တော့ ဟိုက ဒီက သူခိုးမဟုတ်တဲ့ သူတွေ
ဒီလိုဖြစ်နေတော့တာပဲ။

တိုင်းပြည်ကို
ဘီလူးဝင်ပြီထင် “အား...လူသား စာဖတ်သူတော့ ရှိနေပြီ။
ဘီလူးဝင်ပြီထင်တယ်။ တိုင်းပြည်ကို ဘီလူး
ဝင်ပြီထင်တယ်။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ အသား
ကြီးသာ ကုန်သွားတယ်။ ဒီမှာ အရာကြီး ဓားအရာကြီး တွေ
တယ်။ တကိုယ်လုံးလဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး” လို့ တိုင်းပြည်က
ရှင်ဘုရင်ဆီ လှမ်းဆူကြ။ ဝိုင်းပြီးတော့ ဆူကြတယ်။

မင်းတို့ဘာသာ မင်းတို့ ဆူတော့ ရှင်ဘုရင်က “ဘာတုံးလို့”
 ဖမ်းကြပါလား ဆိုတော့ “အရှင်မင်းမြတ်...လူသား
 စားတဲ့သူ တိုင်းပြည်မှာ ပေါ်နေပါ
 တယ်။ အရှင်မင်းမြတ် ဖမ်းပါ” “ငါက မင်းတို့ကို ဒရဝမ်လုပ်
 ပြီးတော့ စောင့်နေရဦးမှာလားကွ။ မင်းတို့ဘာသာ မင်းတို့
 ဖမ်းကြပါလား၊” ဪ ရှင်ဘုရင်တော့ တိုင်းပြည်ကို တယ်
 မစောင့်ရှောက်ပဲကိုး။

စစ်သူကြီး တိုင်းပြည်ကို “စစ်သူကြီး....တိုင်းပြည်ကို စောင့်
 စောင့်ရှောက်ပါ ရှောက် ပါဦး။ တိုင်းပြည် မှာ
 လူသားစားတဲ့သူတွေ ပေါ်နေပါ
 ပြီ” စစ်သူကြီးက ဘာဖြစ်တုံး။ ဒီလိုပဲ “အို-အဖေ ပါသွားပါ
 တယ်။ ဒဏ်ရာတခုထဲ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အသားတွေ နည်းနည်း
 လှီးပြီးတော့ ယူသွားပါတယ်။ လူကောင်ကြီး ဒီလို ကျန်ရစ်
 ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ အမေ ဒီလိုဖြစ်ပါတယ်နဲ့” ပြောကြတယ်။
 ကောင်းပြီ၊ ခုနစ်ရက်လောက်စောင့် ငါရအောင် ဖမ်းမယ်
 ဆိုပြီးတော့။

ဒီရန်သူတော့ စစ်သူကြီးက သူ့ရဲ့ ငယ်ကျွန်တော်တွေ ခေါ်
 နှိမ်မှုဖြစ်မယ် ပြီးတော့၊ မောင်မင်းတို့ ဒီရန်သူတော့ နှိမ်မှု
 ဖြစ်မယ်။ အနို့မိရှိယင် တိုင်းပြည် ဆူလာလိမ့်
 မယ်” ဆိုပြီးတော့ တကယ် လက်သပ် မွေးထားတဲ့ သူ့ရဲ့
 ကျေးတော် ကျွန်တော်တွေနဲ့ ညကျတော့ တကယ်ချောင်းကြ
 တာကို။ တကယ်ချောင်းတော့ “လားလား၊ ရသကလူတယောက်
 ကို သတ်ပြီးတော့ အသားတွေလှီးယူနေတုန်း တွေ့ပါရော။”

ရသကကို ဖမ်းမိ တွေ့တော့ဖမ်း၊ ဖမ်းပြီးတော့ ဝိုင်းရိုက်။
ရိုက်ပြီးတော့ ဘယ်သူတုံးဆိုတော့ ရသက
ပါလားလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ စစ်သူကြီးဆီပြတော့ စစ်သူကြီး
ရဲ့ မျက်နှာသိ ဖြစ်နေတယ်။

ရသက...မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒါမင်းစားသလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် မင်းထည့်ပြီးတော့ ဒီပြင်အသားနဲ့ ရောရောင်းသလား။
မှန်မှန်ပြောစမ်းလို့ ဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး မစားပါဘူး။ နို့
မင်း ရောရောင်းသလား။ မရောင်းပါဘူး။ မှန်မှန်ပြောပါ။
မင်း တွန့်မနေစမ်းပါနဲ့ မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ။

မင်းတရား စားပါတယ် “မင်းတရား စားပါတယ်” လို့
ဆိုတော့ အား..... စစ်သူကြီး
ကို စိတ်ပျက်လို့၊ ဒါ-မှန်တာ ပြောတာလား။ မှန်ပါတယ်။
မနက်ဖန် မင်း ရှင်ဘုရင့်ရွှေမှာ မေးမယ်။ မင်းပြောနိုင်မလား
ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကောင်းပြီ၊ မင်း လက်ထိပ်နဲ့ အိပ်ဦးတော့
ဆိုပြီးတော့ လက်ထိပ်နဲ့ ခတ်ထားခဲ့တယ်။

တိုင်းပြည်ကို မနက်ကျတော့ စစ်သူကြီးက မှူးကြီး
တို့သိမ်းရလိမ့်မယ် မတ်ကြီးတွေကို တိုင်ပင်တယ်။ ဒီလို ဒီလို
တော့ ဖြစ်နေပြီ။ စစ်သားတွေ လဲပဲ
အကုန်လုံး အစောင့်အရှောက်ထား။ တိုင်းပြည် တပြည်လုံး
လမ်းတွေဘာတွေက အစ အစောင့်အရှောက်တွေထား။ ကိုင်း
ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူး။ ရှင်ဘုရင် အေးအေးဆေးဆေး ဖြေယင်

ဖြေရော့။ မဖြေလို့ရှိယင် တိုင်းပြည်ကို တို့ သိမ်းရလိမ့်မယ်ဆိုပြီး
စော့ ရှင်ဘုရင်ရှေ့ ဖမ်းပြီးခေါ်သွားတယ်။

ရှင်ဘုရင်က ရှင်ဘုရင်ကလဲ ညက “ရသက မလာ မလာ
ရသကမျှော်နေ နဲ့ မျှော်။ ပွဲတော်တယ်ချိန်လဲ မတယ်ရဘူး။
ရသက ကလဲ ဘာဖြစ်နေတုံး။ လူတွေလဲ
တယ်ဆူပါလား။ တိုင်းပြည်က ဆူညံဆူညံလဲ ကြားတယ်။ တစုံ
တခုများ ဖြစ်နေသလားနဲ့။” သူကလဲ သံသယဖြစ်ပြီး စိတ်
မရှင်းမလင်းနဲ့ ဟန်လုပ်ပြီးတော့ ရာဇပလ္လင်ပေါ် အသာထိုင်
နေတယ်။

ရှင်ဘုရင် ရွှေမုာ် မေး ရသက ဖမ်းပြီးတော့ ရွှေတော်ရောက်လာ
တယ်။ စစ်သူကြီးက အရှင်မင်းမြတ်၊ ဟောဒီ
ရသက၊ ဟောဒီ လူသားတွေနဲ့ ဖမ်းမိတယ်။
ရသက လည်ပင်းမှာ လူသားတောင်းကြီးဆွဲလို့ ပါ။ ရသက-က
အရှင်မင်းမြတ်ဖို့ ချက်ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့
လားလို့ ဆိုတော့။

ရသကမှ မင်းတို့က ဒီပြင်တော့ မဖမ်းပဲနဲ့ ရသကမှ
ဖမ်းရသလား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖမ်းလာရမလား။ ရသက
က, သူ့အရှင်ဖို့ သူ လုပ်တဲ့ဥစ္စာ မင်းတို့က
ဘာတဝန်ကြီးလို့တုံးလို့ ဘာညာနဲ့ သူက ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့
တော့ ပြောသေးရဲ့။ အာ....အရှင်မင်းမြတ်, လူသား စားလို့
တော့ မဖြစ်ပါဘူး အရှင်မင်းမြတ်။ လူသား စားလို့ရှိယင်

တိုင်းပြည်က ထွက်သွားရပါလိမ့်မယ်၊ “လူသား မစားပဲနဲ့ ရှောင်ပါ” လို့ ပြောတယ်။

ဇာတ်တူသားကို လူသားစားတယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ မကောင်းပါ မစားကောင်းပါ ဘူး။ ဇာတ်တူသားကို မစားကောင်းပါ ဘူး။ ဇာတ်တူသားစားလို့ အာနန္ဒာငါး ခြီးလဲ သေခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဇာတ်တူသား စားလို့ ဟင်္သာ ကိုးသောင်းလဲ ပျက်စီးခဲ့ဘူးပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်....လူသား တော့ မစားပါနဲ့ လို့ တောင်းပန်ရှာတယ်။

လူသား မစားပဲ စစ်သူကြီးရဲ့ နာမည်က “ကာလဟတ္ထိ” တဲ့၊ မနေနိုင် ကာလဟတ္ထိ မင်းမှသာ ပုံတွေ ပါဌ်တွေနဲ့ ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ငါလဲ ပြောတတ် တယ်။ ရှေးတုန်းက လိုချင်တာ မရလို့ သေရတဲ့လူတွေ ပြည့်လို့။

ငါလဲ လူသား မရလို့ ရှိယင် သေချင်သေမှာ။ ငါလဲ လူသား မစားပဲမနေနိုင်ဘူး။ “အရှင်မင်းမြတ်....ဒီလိုဆိုယင် တိုင်းပြည်က အရှင်မင်းမြတ်ကို လက်ခံနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ အရှင်မင်းမြတ် လူသားကို ရှောင်ပါ”။ “မင်းတို့တိုင်းပြည်က လက်မခံလဲ ငါ တိုင်းပြည်မှာမနေရုံပဲရှိတယ်။ ငါ လူသားကိုတော့မရှောင်ဘူး”။

ရသကခေါ်ပြီး နောက်ကပါလာတဲ့ လူတွေကလဲ စစ်သူကြီး တိုင်းပြည်ကထွက် ဒါလောက်ပြောမနေပါနဲ့။ မရှောင်နိုင်လို့ ရှိယင် ထုတ်ပါလို့ ဆူကြပြီ။ “ကဲ စစ်သူ ကြီး ငါ့ကို ရသကရယ်၊ အိုးကလေးတလုံးရယ်၊ သန်လျက်ရယ်

အဲဒါသာပေးတော့။ ငါထွက်တော့မယ်”လို့ ဆိုတော့ အားလုံး ဝမ်းနဲ့ ပန်းနဲ့နေရာက သူ တခါထဲ ရသကကို ခေါ်ပြီးတော့ ထွက်သွားရှာရော့။

ပေါရိသဒလို့ ထွက်သွားတဲ့အခါကျတော့မှ သူ့ကို “ပေါရိ သဒ၊ ပေါရိသ = လူသားကို + အဒ = စားတဲ့

သူ”လို့ နာမည် ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပညောင်ပင်ကြီးတွေတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီ နိုင်ငံမှာ သိပ်မရှိဘူး။ ဟို အိန္ဒိယမှာတော့ တချို့ ပညောင်ပင် တွေဟာ တယူဇနာများ ပြန့်ကျယ်သွားသတဲ့။ အမြင်တွေက ထောက်ထောက်၊ ထောက်ထောက်ပြီးတော့ သွားလိုက်တာ၊ အဲသလောက် ပြန့်ကျယ်တဲ့ ပညောင်ပင်ကြီးတွေ ဟိုမှာတော့ ရှိတယ်။

ညောင်ပင်ကြီးအောက် အဲဒီညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ သူတို့ ဆရာတပည့်နေကြ နှစ်ယောက် ဝင်ပြီးတော့ စားတဲ့ချ၊ စားတဲ့ချပြီးတော့ ရသက က ချက်

ပေးတယ်။ ပေါရိသဒက လူတယောက်ရအောင်ရှာလာခဲ့တယ်။ လမ်းသွား လမ်းလာ တွေ့ပြီဆို သူက ဖမ်းလာခဲ့တယ်။ ရသကက ချက်တယ်။ ဆရာ တပည့် ဒီလိုနဲ့ နေလိုက်တာ နောက်တနေ့ တော့ ပေါရိသဒမှာ လူမရလာဘူး။

မရ မရလို့ ပြန်လာတော့ ရသက က ကြည့်ကြည့် ရသကချိုင် ကြည့်ကြည့်ပြီးတော့ဆရာဘယ်မှာတုန်း၊ မီးသာ ဖိုပါ။ အိုးသာတယ်ပါ။ ရသက က ကြောက် ကြောက်၊ ကြောက်ကြောက်နဲ့ တုန်တုန် ခိုက်ခိုက်နဲ့ အိုးတယ်

ပြီးတော့ နေတယ်။ ရေလဲ ပွက်ပွက်ဆူပါရော နောက်ကနေ
 ရသကကိုလဲ သတ်ပြီးတော့ ရသကရဲ့ အသားတွေ စားလိုက်
 တာပဲ။ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဗမာ
 တွေက “မရ ဒဿကချိုင်ဟ”လို့ ပြောကြတယ်။ ဒဿကမဟုတ်
 ဘူး၊ ရသကတဲ့၊ လူသားမရတော့ အဲဒီရသကပါ ချိုင်တာပဲ။
 အဲဒီနောက်တော့ အဲဒီနောက်တော့ သူ့မှတပည့်လဲမရှိဘူး၊
 တယောက်ဆဲ တယောက်ထဲ၊ သူ့ဘာသာ လူရှာ၊ သူ့
 ဘာသာ သူချက်၊ ဒီလိုနဲ့ နေရာက သစ်ပင်
 ပေါ်က တက်ကြည့်တယ်။

ပုဏ္ဏားသဌေးကြီး တက်ကြည့်တော့ ပုဏ္ဏား သဌေးကြီး
 လှည်းငါးရာနဲ့ လာ တယောက်က လှည်း ငါးရာနဲ့ ကုန်
 ရောင်း ကုန်ဝယ် ထွက်လာတယ်။ ထွက်
 လာပြီးတော့ ပုဏ္ဏား သဌေးကလဲ “ဒီလမ်းဟာ ပေါရိသဒ
 ဆိုးတယ်”လို့ ကြားတယ်။ ပေါရိသဒကို ငါကကွယ်ရအောင်
 ဆိုပြီးတော့ ဒီတောနားကနေတဲ့သူ ငါးရာလောက်ပိုက်ဆံပေး
 ပြီးတော့ မင်းတို့ ဒီတောက လွတ်အောင် ငါ့ကိုပို့။ ဒီတော
 လွတ်လို့ရှိရင် အသပြာတထောင် ပေးမယ်။ အာ....တောက
 လူတွေကလဲ “ပို့ပါ့မယ်၊ ကျုပ်တို့ မကြောက်ပါဘူး”ဆိုပြီး လူ
 ငါးရာ လိုက်ခဲ့တယ်။

စားချင်လိုက်တာ အဲဒီအချိန်မှာ ပေါရိသဒက အပေါ်က
 သွားချည်ကျလို့ နေပြီးတော့ သစ်ပင်ပေါ်က တက်ကြည့်။
 လှည်းသမားတွေ ရွှေ့က သွားလိုက်ကြတာ
 တယောက်မှ စားချင်စိတ် မပေါက်ဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့

ငါဟ-ခြင်္သေ့ ဒါနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးလဲပဲ သူ့အနီးလဲ ရောက်လာ
ပေါရိသဒ ရော သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီးတော့ “ငါဟ-
ခြင်္သေ့၊ ပေါရိသဒဆိုတာ”လို့ ဆိုပြီးတော့
သန်လျက်ဝင့်ပြီး ဆင်းလာလိုက်တာ နောက်က လိုက်ပို့တဲ့သူတွေ
အကုန်လုံး ပြားပြားဝပ်တာပဲ။ ပြားပြားဝပ်တော့မှ သူပုဏ္ဏား
ကြီး ထမ်းခေါ်သွားပြီးတော့ ပြေးတာကိုး၊ ပြေးရင်းနဲ့ နောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ မလိုက်လာဘူး ဆိုပြီးတော့
ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ ကျောပိုးလာခဲ့တယ်။

နောက်ကဝိုင်းလိုက် အဲဒီလို ကျောပိုးလာတော့ ဟိုလူတွေက
လွှတ်တော့မှ ထကြည့်ကြတယ်။ “ဟေ့
တို့ပိုက်ဆံတွေယူထားတာ၊ ရတာမရတာကထားကွာ မလိုက်ဘူး
ဆိုယင် မကောင်းဘူးဟေ့ လိုက်ကြဦးစို့” လို့ ဆိုပြီး အော်ပြီး
တော့ နောက်က လိုက်လာကြတာကိုး၊ လိုက်လာပြီးလို့ တော်
တော်လေး ရောက်လာတော့ အဲဒီထဲက လူတယောက်က သတ္တိ
ကောင်းကောင်းနဲ့ ရွှေတိုးပြီး လိုက်လာတော့ ပေါ်ရိသဒက
ပြေးတယ်ကိုး၊ သူလဲ ကြောက်တာပါပဲ။

ပေါရိသဒ္ဓါ ပြေးလို့ ဟိုလူကလဲ တော်တော်လေးရောက်လာ
သစ်ငုတ်စူး ရော၊ ပုဏ္ဏားကြီးရော ဘာရော သူထမ်းပြီး
တော့ စည်းကြီး ခုန်လိုက်တာ ဟိုဘက်ကျတော့
သစ်ငုတ်တခုပေါ်မှာ ခြောက်ထောက်က ကျလို့ သစ်ငုတ်စူးပြီး
တော့ ခြေထောက် ပေါက်ထွက်သွားတယ်။

ကပ္ပာကယာ နုတ်ပြီးတော့ သူ ပြေးတာပဲ။ ပြေးတော့
နောက်က လူက-ဟေ...လာကြ၊ လာကြ။ ငါက ပြစ်လို့ ဟိုမှာ
တခါထဲ သွေးတွေဖြစ်နေပြီနဲ့ ညာတာ ညာတာ။

ပုဏ္ဏားကြီး ဒါနဲ့ နောက်က လူတွေကလဲ ညာသံပေးပြီး
လွှတ်လာ တော့ သိပ် အပြေး လိုက်လာတယ်။ သူလဲ
ကြောက်ပြီးတော့ ပုဏ္ဏားကြီး ထားပစ်ခဲ့ပြီး
သူ့ချည်း အလွတ်ပြေးပါရော။ ပြေးလို့ ပုဏ္ဏားကြီး ရတော့မှ
နောက်က လိုက်လာတဲ့ လူတွေက...တို့ဆရာ ရမှတော့ကွာ
သူပုန်ကြီး ဘာနေနေ နေပေစေတော့ဆိုပြီး ရွှေဆက်မလိုက်ဘူး။
သူတို့ကလဲ ပြန်ပြီးတော့ သူတို့ဆရာကြီးကိုထမ်းခေါ်သွားတယ်။

နတ်ကြီးတိုင်တယ် ပေါရိသဒ္ဓါလဲ ခြေထောက်ကြီးငုတ်စူး
ထားတာနဲ့ မှီလို့ ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘူး။
ညောင်ပင်ရင်း ဝင်ပြီးတော့ အိပ်။ သူ့အိပ်ရာပေါ် အိပ်ပြီး
အရှင်နတ်မင်း.....ခုနစ်ရက်အတွင်း အကျွန်ုပ်ရဲ့ အနာပျောက်
အောင် မ-စပါ။ အနာပျောက်လို့ ရှိယင် အရှင် နတ်မင်းရဲ့
ပညောင်ပင်ကြီးကို ဇမ္ဗူဒိပ်ရှိတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေရဲ့ လည်ချောင်း

သွေးနဲ့ ဆေးကြောပြီးတော့ ကောင်းပေ့ ဆိုတဲ့ အသားတွေနဲ့
ပူဇော်ပါမယ်လို့ သူက နတ်ကြီး တိုင်တည်ပြီးတော့ ဒီလိုပဲ
နေရတယ်။ မသွားနိုင် မလာနိုင်ဘူး။

နတ်မင်းကယ်တင်လို့ မစားမသောက်ပဲနဲ့ နေတာ မို့ဆို
သူထင်နေ သူ့ဘာသာ အလိုလို ခြောက်ပြီး
တော့ အနာက ခုနစ်ရက် အတွင်း
ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကို သူက “အား....နတ်မင်းက ကယ်ဒါ
ပဲ”။ အမှန်က မစား မသောက်ပဲနေလို့ အနာ ခြောက်သွား
ဒါ။ အနာခြောက်ပြီးတော့ ပျောက်သွားတဲ့ ဥစ္စာ။ နတ်မင်း
ကယ်တယ်လို့ သူကထင်နေတယ်။

ရှင်ဘုရင်တွေ ဒါနဲ့ အနာပျောက်လို့ သွားနိုင်တော့
ဖမ်းဖို့ထွက်လာ လူသားလေး ဘာလေးတွေ ရှာစားလို့
အားတွေဘာတွေ ပြည့်လို့ သိပ်ကျေးဇူး
များတဲ့ နတ်မင်းပဲ။ ငါဝန်ခံထားတဲ့ အတိုင်း ရှင်ဘုရင်တွေ
တော့ ဖမ်းဦးမှပဲလို့ ဆိုပြီးတော့ ရှင်ဘုရင် ဖမ်းဖို့လို့ သူ
ထွက်လာတယ်။

ဘီလူ နဲ့လမ်းမှာ သူထွက်လာတော့ ရှေးဘဝတုန်းက သူနဲ့
တွေ့ပါရော အတူတူ လူသား စားဘက် ဘီလူးနဲ့
လမ်းမှာ တွေ့ပါရော။ ဟာ....မိတ်ဆွေပါ
လားလို့ ဟိုက ဘီလူးက မှတ်မိတယ်။ သူက မသိပါဘူး။
အသင်....ဘယ်သူတုံး၊ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ အသင်ဘဝတုံးက အတူတူ
လူသားစားနေတာ။ မင်း အခု ဘယ်ဖြစ်နေတုန်းလို့ မေးတယ်။

အကုန်ပြန်ပြော

အဲသလို မေးတော့၊ သူဖြစ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်
ဘဝရော ရှင်ဘုရင်ဘဝက လူသားစား
လို့ သူထွက်ခဲ့တာရော၊ ယခု လူသားစားဖို့ရန် လုပ်နေတုန်းမှာ
ငြောင့်စူးလို့ ဒီလိုဖြစ်နေလို့ နတ်ကို တိုင်တယ်ခွဲတာ တွေရော၊
ဒါတွေ အကုန်ပြန်ပြောတာကိုး။ “မိတ်ဆွေ....ကျုပ် ရှင်ဘုရင်
တွေ ဖမ်းမလို့၊ လိုက်ပြီးတော့ ကျုပ် ကူပေးစမ်း ပါဦး”
လို့ဆိုတော့၊ ဟာ.....ငါလဲ ငါ့ကိုစွန့် ။မင်း မကူနိုင်ဘူး။ ငါ့မှာ
မန္တန်တခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီမန္တန်ဟာ သိပ် သတ္တိရှိပါပဲ။ သိပ်
ထက်တာပဲလို့ ဆိုပြီးတော့ မန္တန်ချပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီမန္တန်
ချပေးတော့ သူစိတ်ကလဲပဲ စိတ်ဝင်စားလို့လား မသိဘူး။
သိပ် ငိတ်အားတက်သွားတယ်။ ဘီလူးလဲ သူ့ကို မန္တန်ပေးပြီး
ထွက်သွားတယ်။

ရှင်ဘုရင်တွေဖမ်းပြီး
ညောင်ပင်မှာ ကြိုးနဲ့ဆွဲ

ဟိုရှင်ဘုရင်ဒီရှင်ဘုရင်တွေဥယျာဉ်
ထဲ ပျော်ပွဲစားထွက်နေတုန်းဖမ်း။
ဟိုနား ရေချိုးနေတုန်းဖမ်းနဲ့ အဲ
သလို ဖမ်းတဲ့ဥစ္စာ ရှင်ဘုရင်တွေ အတော် များများကြီး
ရတယ်။ သုတသောမကျတော့ “ငါ့ဆရာတော့ မဖမ်းပါဘူး”
လို့ သူကရှောင်ပြီး ကျန်တဲ့ရှင်ဘုရင်တွေ ဖမ်းပြီးတော့ လက်
ဖောက်၊ ညောင်ပင်ကြိုးနဲ့ ဆွဲ၊ ကြိုးနဲ့ဆွဲပြီး ခြေဖျားလေး
ထောက်နိုင်ရုံကလေး ကြိုးနဲ့ ဆွဲပြီးထား။ အားလုံးရှင်ဘုရင်တွေ
ညောင်ပင်ကြိုးဆွဲလို့ ခြေဖျားလေးနဲ့ ထောက်လို့ ဒီလိုနေကြရ
ရှာတယ်။

နတ်ကစိတ်ပျက်

သူက“အင်း....ရှင်ဘုရင်တွေတော့ ငါ
ယဇ်နတ် ပူဇော်ရမှာပဲ”လို့ ဆိုပြီး
မီးဖို၊ မီးဖိုပြီး တံစို့တွေချန်နေတယ်။ သူလဲ စားမယ်။ နတ်
ကိုလဲ ကောင်းကောင်းပူဇော်မယ်။ ရှင်ဘုရင်တွေ အသားနဲ့
အဲသလိုပြင်နေတော့ ညောင်ပင်မှာနေတဲ့ နတ်က စိတ်ပျက်
တယ်ကိုး။

သိပ်မှိုက်တဲ့
အကောင်ကြီးပဲ

သိပ်မှိုက်တဲ့ အကောင်ကြီးပဲ။ ငါကလဲ
သူ့အနာ ဘာမှ ကုရတာ မဟုတ်ဘူး။
သူ့ဘာသာသူ ပျောက်တဲ့ ဥစ္စာကို ငါ
ကြောင့် ပျောက်တယ်လို့ ထင်ပြီး ရှင်ဘုရင်တွေ ဖမ်းထားတယ်။
ဒီရှင်ဘုရင်တွေဖမ်းထားတော့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းမှာ ကုန်သလောက်
ဖြစ်တော့မှာ။ တယ်မှိုက်တဲ့ အကောင်ပဲ။ သူက ငါ့ညောင်ပင်
ကို သွေးနဲ့ ဆေးတော့လဲ ငါ့ညောင်ပင် ပိုပြီးတော့ ညှိစော်နံ့ပြီး
ရွံ့စရာဖြစ်ဦးမှာပဲ။

စတုမဟာရာဇ်
နတ်မင်းကြီးတွေဆီသွား

ကျေးဇူး မရှိဒါတွေဒီကောင် လုပ်
ပါပြီနဲ့ ညည်းပြီးတော့ စတုမဟာ
ရာဇ်နတ်မင်းကြီးတွေဆီသွားတယ်။

အရှင် နတ်မင်းတို့.....ဒီကောင်ကြီးကို တားပေးစမ်းပါဦး။
အာ-တို့မတားနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူတားနိုင်မလဲ။ သိကြားဆီသွား
အကြံတောင်းစမ်းပါလားလို့ ဆိုတော့ သိကြားဆီတက်အကျိုး
အကြောင်းတွေ ပြောတယ်။

သိကြားမင်းက အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့ သိကြားမင်း
 အကြံပေး က ဒီကောင်ကြီးတော့ မတားနိုင်ဘူး ငါ
 အကြောင်းတော့ ပြောပြမယ်။ ပေါရိသဒ္ဒါ
 ဟာ သုတသောမမင်းကို ချန်ထားတယ်။ သုတသောမမင်းက
 အင်မတန် ပညာရှိတယ်။ သူဆုံးမလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ “သုတ
 သောမမင်းမပါယင် အပူဇော်မခံဘူး” လို့ သင်ကသာ ပြောတော့
 ဒီလိုဆိုယင် သူ သုတသောမမင်းကို ဖမ်းရမယ်။ ဖမ်းတဲ့အခါ သုတ
 သောမမင်းက သူ့ကို တရားဟောလို့ နောက်ဆုံးမှာ အားလုံး
 ချမ်းသာစရာရှိတယ်။ သုတသောမမင်းမပါယင် ငါလက်မခံဘူး
 လို့သာ သင်က တင်းထားလို့ပြောတယ်။ “အာ....ကောင်းပြီ”
 ဆိုပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့တယ်။

ငါ ရပ်သားပဲ ပေါရိသဒ္ဒါက မီးပုံဘက် လှည့်ပြီးတော့
 သင်က မရပ်ဘူး တံစို့တွေ ချန်နေတယ်။ ချန်နေတုန်း နတ်က
 ရသေ့ယောင် ဆောင်ပြီးတော့ ရှုပ်ရှုပ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့
 နောက်ကသွားတော့ သူကလှည့်ကြည့်။ “တယောက်တလေများ
 ကြီးပြတ်ပြီး ထွက်များပြေးသလား” သူက လှည့်ကြည့်တယ်။
 ရသေ့မြင်တော့ “အာ-ရသေ့လဲပဲ သူတို့ အပူဇော်ခံထဲကပဲဟ၊
 သုတသောမမင်း မပါ အတူတူတော့ သူ့ငါချိုင်မှပဲ” ဆိုပြီး
 တော့ လိုက်တာကိုး။

သုတသောမမင်း မပါယင် လိုက်တော့ ဟိုက နတ်က အယောင်
 အပူဇော်မခံဘူး ဆောင်ထားတဲ့ ရသေ့ ဆိုတော့
 မှီအောင် မလိုက်နိုင်ဘူး။ မလိုက်
 နိုင်တော့ “အာ-အရှင်ရသေ့ ရပ်ပါ ရပ်ပါ” လို့ ဆိုတော့ ငါ

ရပ်သားပဲ။ မင်းက မရပ်ဘူး။ အာ-ရသေ့လုပ်ပြီးတော့ မုသား ပြောတယ်။ မရပ်ပဲနဲ့ ရပ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အာ-ငါမုသား မပြောဘူး။ သင်ကသာ မုသားပြောတာပါ။ ဘာမုသားပြောလို့ တုံးလို့ဆိုတော့ ဘာလဲ ဇမ္ဗူဒိပ်ရှိတဲ့ တရား တပါးသော မင်း တွေရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ပူဇော်မယ်လို့ ဆိုပြီး နုတော့ အလကား တော်စွလျော်စွမင်းတွေနဲ့ ပူဇော်တာ။ တကယ့် သုတ သောမမင်းတော့ မပါဘူး။ ငါ အလွမခံဘူး။ အသင်ကဘယ်သူ တုံး။ ငါဒီညောင်ပင်က နတ်ပဲ ဆိုပြီး နတ်ယောင်ဆောင်ပြီး နတ်အသရေနဲ့ပြတော့မှ “နတ်မင်း ဟုတ်လို့ရှိယင် ညောင်ပင် ပြန်ဝင်ပါ။ ကျုပ် သုတသောမမင်းကို ရအောင် ဖမ်းပါ့မယ်” လို့ ပြောတော့ နတ်ကလဲ ညောင်ပင်ဝင်သွားတယ်။

ဖမ်းဖို့ ရေကန်ထဲ ငါတော့ နတ်ကို သေသေချာချာ မြင်ရပြီ။
ဆင်းပြီး ပုန်းနေ ငါ့သခင် ငါ့ကျေးဇူးရှင် အလိုအတိုင်း
သုတသောမ မင်းကို ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖမ်းရ
တော့မှာပဲ ဆိုပြီး နက္ခတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နက်ဖြန်ခါ သုတ
သောမမင်းတို့ရဲ့ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုတဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်။
ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုတဲ့အချိန်မှာ ငါသွားပြီးတော့ သုတ
သောမမင်းကို ဖမ်းမယ်။ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြု လာလို့ရှိယင်
စောစောကတည်းက စစ်တင်တွေနဲ့ ဝိုင်းထားမှာ။ အဲဒီတော့ ငါ
သွားဖို့ခက်လိမ့်မယ်။ စောစောက ငါသွားနှင်မှဆိုပြီး သုတ
သောမမင်း ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ထွက်မဲ့နေရဲ့ ညက သွားပြီး
မင်္ဂလာရေကန်ထဲ ဆင်းနေတယ်။ ဆင်းပြီး ကြာဖက်နဲ့ ခေါင်း
အသာကလေးအုပ်ပြီး ပုန်းနေတယ်။

သုတသောမမင်း နက်ဖြန်ခါ နက္ခတ် ကောင်းတာနဲ့မို့လို့
ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ စစ်တပ် အခြံအရံတွေနဲ့ သုတသောမ
ထွက်အလာ မင်း ဆင်စီးပြီး ခေါင်းဆေး မင်္ဂလာ

ပြုဖို့ရာ ထွက်လာတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ သုတသောမမင်းတို့ကလဲ သတင်းကြားပြီးပြီ။ ပေါရိသဒဆိုတဲ့ လူသားစားဟာ မင်းတွေ ဖမ်းနေသတဲ့ မင်းတွေ ဖမ်းနေသတဲ့ ဆိုတာ ကြားနေပြီ။ ကြားနေတော့ စစ်တပ်နဲ့ သတိရှိစွာ ထွက်လာတယ်။ ထွက်လာလို့ နန်းတော်က ထွက်မိတယ် ဆိုယင်ပဲ တရားဂါထာတွေကို ဆက်ချင်လို့ ခရီးဝေးကလာတဲ့ ပုဏ္ဏား တယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ နာမည်က နန္ဒတဲ့။ သုတသောမမင်းရဲ့ ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာနဲ့တွေ့တော့ လမ်းခရီးမှာ တော်တော်မြင့်တဲ့ နေရာ တက်ပြီး “အရှင်မင်းမြတ် အောင်တော်မူပါစေ” လို့ သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကြွေးကြော်ပေးတယ်။

တရားဂါထာတွေ ဆက်သ သုတသောမမင်းက ဆင်ပေါ်က
ချင်လို့ ပုဏ္ဏားလာခဲ့ ဆင်းသွားပြီး ပုဏ္ဏားကိုမေးတယ်။
ဘာကိစ္စလဲ။ ကျွန်တော်မျိုးဆီမှာ

ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က အဆက်ဆက် ကူးပြီးတော့ ယူလာတဲ့ တရားဂါထာ ၄-ဂါထာ ပါပါတယ်။ အဲဒီ တရား ဂါထာတွေကို အရှင်မင်းမြတ်အား ဆက်သချင်လို့ လာခဲ့ပါ တယ်လို့ပြောတယ်။ “အာ...ကောင်းပြီ။ ငါ အခုခေါင်းဆေး မင်္ဂလာ ပြုမလို့ထွက်လာတယ်။ နက်ဖြန် မနက်ကျယင် ငါ နာမည်၊ ကဲ-ဆရာပုဏ္ဏားကို နေရာကောင်းကောင်း ပေးလိုက်ပါ။ အစား အသောက်ကို ကောင်းမွန်စွာကျွေးလိုက်ပါ” ဆိုပြီးတော့ မူးကြီး

မတ်ကြီးတွေအပ်ပြီး ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာ ပြုတဲ့နေရာ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ခုနယ်ပေါ့တုန်း ငါဖမ်းမှ ရေနံတော် ရောက်တယ်ဆိုယင်ပဲ လက်ဝတ် လက်စားတွေ မင်းမြှောက်တန်ဆာတွေ ချွတ် လို့ ကိုယ်ဝတ် လဲဝတ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ရေဆင်းချိုး၊ ခေါင်းပါလျှော်၊ ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပြီး ပြန်တက်လာတဲ့အခါမှာ မင်းမြှောက်တန်ဆာတွေ ဘာတွေ ဆင်ဖို့ရန် အလုပ် အကျွေးတွေ အဆင်သင့်အနားရောက်နေကြတယ်။ သုတသောမ ဒီအခြေအနေရောက်တော့ ပေါရိသဒက စဉ်းစားတယ်။ “တော်တော်ကြာ ဆင်ပြင်ပြီးလို့ရှိယင် လေးသွားလိမ့်မယ်။ ခုနယ်ပေါ့တုန်း ငါဖမ်းမှပဲ” ဆိုပြီး ဟိုကခေါင်းလျှော်ပြီး ခေါင်းက ရေတစက်တစက် ဖြစ်တုန်းမှာ အနား သွားပြီး.... “ငါဟ ပေါရိသဒ” တဲ့လို့ အော်လိုက်တယ်။

ဆရာဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဒီလို အော်လိုက်တယ်ဆိုယင်ပဲ ဆင်ပေါ်မှာ ပခုံးပေါ်ထမ်း နဂိုက စီးနေတဲ့ ဆင်စီး သူရဲတွေကလဲ သူတို့ကိုမြင်မှာစိုးလို့ ဆင်ပေါ်ကတခါတည်း လျှောချကြတယ်။ မြင်းပေါ်က စောင့်ကြပ်နေတဲ့ မြင်းစီးသူရဲတွေကလဲ သူတို့ကိုမြင်မှာစိုးလို့ လျှောချပြီး အကုန်လုံး ဝပ်နေကြတာပဲ။ ဒီပြင် ရှင်ဘုရင်တွေ ဖမ်းတုန်းကတော့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုင်ပြီးတော့ နောက်ပြန်ကျောပိုး ဇောက်ထိုးထားပြီး ဆွဲသွားတယ်။ ဒီသုတသောမမင်းကတော့ ဆရာဖြစ်ခဲ့တာမို့လို့ အသာလေး သူက ငွ်ပြီးတော့ ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ဖမ်းလာခဲ့

တယ်။ ဘယ်သူမှ ဘယ်စစ်သားမှ မလှုပ်ဝံ့ဘူး။ ဆင်တွေ မြင်း
တွေလဲ မလှုပ်ဝံ့ဘူး။

မုက်ရည်ကျတယ် သူကလဲ တွေ့ရာ ခုန်ကျော် နင်းဖြတ်ပြီး
ထင်တယ် တော့ လာခဲ့တာ အားလုံး စစ်တပ်တွေ
လွန်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ထမ်း
သွားတယ်။ သူတို့နေရာနဲ့ နီးနီးလေး ရောက်တယ် ဆိုယင်ပဲ
သူက ခတ်မှန်မှန်သွားတော့ ခေါင်းလျော်လာတဲ့ဆံပင်ကရေစက်
ကျတာကိုး။ ကျတော့မှ “ဪ.....လောကများ သေမှာ
မကြောက်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးနော်။ ငါ့ဆရာဖြစ်ခဲ့တဲ့ သုတ
သောမတောင် ကြောက်ရှာလို့ ငိုတယ်ကိုး၊ မုက်ရည်ကျတယ်
ကိုး”လို့ ဖမ်းသွားယင်း မုက်ရည်ကျတယ် ထင်နေတယ်။

ပညာရှိ သူတော်ကောင်းများ အမှန်တော့ မုက်ရည်ကျတာ
လွမ်းလဲမလွမ်းရပါ မဟုတ် ပါဘူး။ ခေါင်းက
ခေါင်းလျော်လာတဲ့ အရည်
ကျတာပါ။ ဒါနဲ့ သူက ထမ်းယင်းပြောတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်....
အသင်တို့လို သူတော်ကောင်းတွေ ပညာရှိတွေကတော့ သေမှာ
များ ကြောက်ဖို့ မကောင်းဘူးနော်။ သေမှာ မကြောက်ပါ
နဲ့လို့ သူက အောက်ကနေများ အားပေးသေးတယ်။ မကြောက်
ပါနဲ့၊ သားတော် သမီးတော်တွေ လွမ်းပါသလား။ တိုင်းပြည်ကို
လွမ်းပါသလား။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတွေဆိုတာ လွမ်းလဲ
မလွမ်းရပါဘူး။

တရားမနာရတာ ငါ့စိတ်ထဲ အဲဒီလို ပေါ်ရိသာဒကပြောတော့
 စနောင့်စနင်းဖြစ် “ပေါ်ရိသာဒ-ငါ မလွမ်းပါဘူး။
 တိုင်းပြည်လဲ ငါမလွမ်းဘူး။ သား
 တော်၊ သမီးတော်၊ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်တွေလဲပဲ ငါမလွမ်း
 ဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေတာကတော့ နက်ဖြန်ခါ
 တရားနာပါ့မယ်လို့ ပုဏ္ဏားတယောက်ဆီ ငါပဋိညာဉ် ပေးခဲ့
 တယ်။ အဲဒီတရား မနာရတာတခုပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ စနောင့်စနင်း
 ဖြစ်နေတယ်။ ပေါ်ရိသာဒ....ငါ့ကိုလွှတ်ပါ။ ငါ့အဲဒီတရားနာပြီး
 တော့ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတော့၊ အာ....သေဘေးမှ လွတ်
 ပြီးမှ ပြန်လာတယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
 ဘယ်သူမဆို သေဘေးက လွတ်ပြီးယင် သေမဲ့နေရာ လာရိုးမရှိ
 ပါဘူး။

ငါ့ဘယ်တော့မှ “ပေါ်ရိသာဒ.... ငါ့ကို အောက်ချဦး၊
 မုသားမပြောဘူး အောက်ချဦး”ဆိုတော့မှ သူ့အောက်ချ
 တယ်။ ပေါ်ရိသာဒ....ငါ့ကို သင် ပေါ်ငယ်
 ငယ်က သိတယ်နော်။ ငါ့လူမှန်းသိတဲ့ အခါကစပြီးတော့ ဘယ်
 တော့မှ မုသားမပြောဘူး။ ငါ့အမြဲတမ်း မှန်ကန်တဲ့ စကားကို
 ပြောတယ်။ သင်နဲ့ ငါနဲ့ တကွသိုလ်မှာ ပညာသင်တုန်းက
 မုသားပြောဘူးတယ်လို့ သင် တွေ့သလား။ ငါ့ဘယ်တော့မှ
 မုသားမပြောဘူး။

ငါ့ သစ္စာဆိုမယ် ငါ့ မင်းယုံအောင်လို့လေ သစ္စာဆိုမယ်။
 သင်ကိုင်ထားတဲ့ သန်လျက်ကို ငါ့ကိုင်ပြီး
 တော့၊ ဓားကို ငါ့ကိုင်ပြီးတော့၊ လှံကို ငါ့ကိုင်ပြီးတော့၊ သစ္စာ

ဆိုမယ်။ ငါ မုသားသာ ပြောလို့ရှိယင် ဒီလို ထီးတွေ နန်း
တွေနဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေနဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ နေရတဲ့
ဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါရစေနဲ့လို့ အဲဒီလို ငါ သစ္စာဆို
ပါမယ်။

ပြန်လွှတ်မှပဲလို့ အဲဒီ သစ္စာထက် ပိုပြီးတော့ သစ္စာဆိုစေချင်
စဉ်းစား သေးတယ် ဆိုယင်၊ ငါ သစ္စာ ဆိုမယ်လို့
ပြောတော့၊ ပေါရိသဒ္ဒါက ဆရာလဲ ဖြစ်ခဲ့
ဘူးတယ်။ အမှန်လဲ ချစ်ပါတယ်။ နတ်က မပါယင် မကြိုက်ဘူး
ဆိုလို့သာ ဖမ်းရတာ။ ငါ့မိတ်ဆွေ ရှင်ဘုရင်တွေဆိုတာ ဒီလို
သစ္စာဆိုနေဖို့မလိုဘူး။ ယခုသစ္စာဆိုမယ်လို့ ပြောပြီး ရှင်ဘုရင်
များ မပြုထိုက်တာကို ပြုရှာတယ်။ ကဲလေ- သုတသောမ
ပြန်လာလဲ လာရောပေါ့၊ မလာလဲ မလာပေါ့။ ငါတော့ သူ
သွားချင်တဲ့ နေရာတော့ ပြန်လွှတ်မှ ပဲလို့ စဉ်းစားတယ်။
ကောင်းတယ်နော်၊ ကောင်းတယ်။ လူတွေကို သတ်ပြီးတော့
လူသားစားနေပေမဲ့ ကောင်းတဲ့ဘက်က ဘယ်လောက်ကောင်း
တယ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာကို ဆက်ပြီးတော့ သတိထားလိုက်ကြစမ်းပါ။

ပြန်ဖြစ်အောင်တော့ ကဲ...ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေ ပြန်ပါတော့။
ပြန်ခဲ့ပါနော် ပြန်ပြီးတော့လေ လာဖြစ်အောင် လာ
ပါနော်။ ပေါရိသဒ္ဒါ စိတ်သာချေ၊
ငါ တရားလေးဂါထာ နာပြီးလို့ရှိယင်တော့လေ လာကို လာခဲ့
မယ်လို့ဆိုတော့ ကဲ... ပြန်တာပေါ့လို့ဆိုပြီး၊ အရှင်မင်းမြတ်....
ပြန်ဖြစ်အောင်တော့ ပြန်ခဲ့ပါနော်။ နတ်ကလေ အရှင်မင်းမြတ်
မပါယင် လက်ခံမှာ မဟုတ်လို့ပါလို့ ပြောလိုက် သေးတယ်။

အေး၊ အေး....လာခဲ့မယ်။ နက်ဖြန်ခါ မင်း ယဇ်ပူဇော် အမှုကို
ငါပြန်လာခဲ့မယ် ဆိုပြီးတော့ ပြန်သွားရော။

ဘယ်လောက်စိတ်က ပေါ်ရိသာဒကတော့- ပြန်လာလဲ လာ
ကောင်းနေတုံး ရောပေါ့လေ၊ မလာလဲပဲ နတ်ကျေနပ်
လောက် အောင်တော့ ငါ့ရဲ့ လက်

မောင်းသွေး ဖောက်ပြီးတော့၊ ဒါ သုတသောမမင်းရဲ့ အစား
ကျုပ် လက်မောင်းသွေးကို ဖောက်ပူဇော်တာ ပါလို့ ပြောမယ်။
ဘယ်လောက် စိတ်က ကောင်းနေတုံး။ သုတသောမမင်းအပေါ်
မှာ ဘယ်လောက် စိတ်ကောင်းနေတုံး။ လာချင်လဲ လာပေါ့
လေလို့၊ သူလိုလိုမယ်မယ်သာ မှာလိုက်တာ။ စိတ်ကတော့
လာချင်မှ လာပါစေတော့ပဲ သဘောထားတယ်။

နန်းတော်ပြန်ရောက်၍ စစ်သည်တော် တပ်သားများ ကလဲ
ဆရာပုဏ္ဏားကိုပြုစု သုတသောတမင်း ပြန်လာ လိမ့်မယ်
လို့ ထင်တာနဲ့ပဲ ဥယျာဉ် ထဲက
စောင့်နေကြတယ်။ အဆင်သင့် ပြန်လာတာ မြင်တာနဲ့ ဝိုင်းရံပြီး
တော့ အကျိုးအကြောင်းများ မေးပြီး နန်းတော် ပင့်သွား
ကြတယ်။ နန်းတော်ရောက်တော့ သူ့ရဲ့ အဆောင်တော်မှာ သူ
ဘာမှ ဒိပြင် အလုပ်မလုပ်သေးဘူး။ ကိုင်း....မနေ့တုန်းက ဆရာ
ပုဏ္ဏားကို ပင့်ပါ။ ကဲ ရေမိုးများ ချိုးပေးကြပါ။ မုတ်ဆိတ်တွေ
ကျင်စွယ်တွေ ပြုပြင်ပေးကြပါလို့ ပြောတယ်။ ဆရာပုဏ္ဏား
ရေမိုးချိုးပြီးပြီဆိုတော့ သူ့ဖို့ချက်လာတဲ့ ပွဲတော်ကို သူမစား
ဘူး။ ကဲ-တရား ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ဆရာပုဏ္ဏားကို ဆက်ပါလို့
ပြောပြီး အဆက်ခိုင်းတယ်၊ ပုဏ္ဏားက စားတယ်။

ဆရာကို ပုဏ္ဏားစားပြီးတော့မှ သုတသောမက နိမ့်တဲ့
ဆရာမှန်း သိသူ နေရာကလေးမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ပွဲတော်တယ်
တယ်။ ဆရာကို ဆရာမှန်းသိပြီး၊ နေရာအမြင့်
က ထားပြီးတော့ နေထိုင်စားသောက်တဲ့ အစီအစဉ်လေးတွေကို
သတိထားလိုက်စမ်းပါ။ သူ စားသောက်ပြီးလို့ ဆေးကြောပြီး
တော့ “ကိုင်း အရှင်ဆရာ....မနေ့က ဟောမယ်ဆိုတဲ့ တရားကို
ချီးမြှင့်ပါ” ဆိုပြီးတော့ သူက အောက်ကနေလို့ တရားဟောမယ့်
ပုဏ္ဏားကို ရာဇပလ္လင်ပေါ်က ထားလို့ တရားနာတယ်။

တရားစာအုပ်ကို ပုဏ္ဏားကလဲပဲ သူ့ရဲ့ လွယ်အိတ် ထဲမှာ
ယူတော့မယ်ဆိုတော့ ပါလာတဲ့ တရားစာအုပ်ကို ယူတော့
မယ်ဆိုတော့ သူ့လက်ကို စင်ကြယ်
အောင် ဆေးကြောပြီးတဲ့အပြင် နံ့သာရေတွေ ဘာတွေနဲ့
သုတ်လိုက်သေးတယ်။ နံ့သာရေတွေ ဘာတွေနဲ့ လက်ကို ပွတ်
တိုက်ပြီးတော့မှ ရှိရှိသေသေ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။
ဆွဲထုတ်ပြီးတော့ “အရှင်မင်းမြတ်....ဒီတရားဟာလေ ကဿပ
မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့
တရားကို အဆင့်ဆင့် ကူးလာလို့ ကျွန်တော်မျိုးများ ရခဲ့တာပဲ။
အဲဒီတရားကို အရှင်မင်းမြတ် နားစိုက်တော်မူပါ” လို့ဆိုပြီးတော့
သူ့ရဲ့ပါလာတဲ့စာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီးတော့....။

ပုဏ္ဏားက တရားဟော

သင်္ကံဒေဝ သုတသောမ၊ သဗ္ဗိ ဟောတိ သမာဂမော၊

သာ နံ သင်္ဂတိပါလေတိ၊ နာ-သဗ္ဗိ ဗဟု သင်္ဂမော။

သုတသောမ- သုတသောမ အမည်ရတဲ့ မင်းမြတ်၊ သဗ္ဗိ-
 သူတော်ကောင်းတို့နှင့်၊ သင်္ကဒေဝ-တကြိမ် တခါလောက်သာ
 လျှင်၊ သမာဂမော-ပေါင်းဆုံရ၊ တွေ့ရခြင်းသည်၊ သာဓု-
 ကောင်းမြတ်လှပါပေ၏။ သာသင်္ဂတိ- ထိုသူတော်ကောင်းတို့နှင့်
 တကြိမ်တခါလောက် ပေါင်းလိုက်ရခြင်းသည်။ နံ-ထို သူတော်
 ကောင်းနဲ့ ပေါင်းတဲ့သူကို၊ ပါလေတိ- အမြဲမပြတ် စောင့်
 ရှောက်၍နေပါ၏။ အသဗ္ဗိ-မသူတော်တို့နှင့်၊ ဗဟု- အကြိမ်
 များစွာ၊ သင်္ဂမော-ပေါင်းဆုံရခြင်းသည်၊ န ပါလေတိ-မစောင့်
 ရှောက်နိုင်ပါ။

သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းရတာ
 အင်မတန်ကောင်း

“အရှင်မင်းမြတ်....သူတော်
 ကောင်းနဲ့ ပေါင်းရတဲ့ ဥစ္စာ
 ဟာ အင်မတန် ကောင်းပါ

တယ်။ တနေရာမှာ သူတော်ကောင်း စစ်စစ်နဲ့ တကြိမ်တခါတည်း
 တွေ့ရတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီတခါတည်းတွေ့ရတဲ့ဥစ္စာဟာမမေ့နိုင်
 အောင် ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ အဲဒီ သူတော်ကောင်းနဲ့
 မိတ်ဆွေပျက်သွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး။

မသူတော်တွေနဲ့ မိတ်ပျက်လွယ်

သင်္ကဒေဝ သုတသောမ၊ သဗ္ဗိ ဟောတိ သမာဂမော၊

သာ နံ သင်္ဂတိ ပါလေတိ၊ နာသဗ္ဗိ ဗဟု သင်္ဂမော။

မသူတော်တွေနဲ့ ပေါင်းတဲ့ အခါကျတော့ ကနေပေါင်း၊
 နက်ဖြန်ပေါင်း။ တအိမ်ထဲနေ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချရဘူး။

မသုတော်တွေနဲ့ ပေါင်းရတဲ့ ဥစ္စာဟာ မိတ်ဆွေ အင်မတန်ပျက်
လွယ်ပါတယ်။

သုတော်ကောင်းနဲ့ သုတော်ကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းရ တာက
မိတ်မပျက် တော့ တခါလောက် ပေါင်းလိုက် ရတယ်
ဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်တော့မှ မိတ်မပျက်ပါ
ဘူး။ အဲဒီ တခါလောက် ပေါင်းတာက စောင့်ရှောက်ပြီးတော့
အမြဲနေသလိုပဲ။ သူပြောတဲ့ စကားလေး နားထဲက ကြားလို့၊
သူ့မျက်နှာလေး မျက်စိထဲ မြင်လို့၊ သူ့ရဲ့ ချိုချိုသာသာ
ပြောသံ ဆိုသံ ပုံသဏ္ဌာန်လေး သတိရလို့။ ဘယ်တော့မှ မပြယ်
ပါဘူး။ သုတသောမက နားထောင်လို့ “စိတ်ထဲက အင်း....
အင်းနဲ့” တရားကို သဘောကျလွန်းလို့။

သုတော်ကောင်းနဲ့သာ ပေါင်းပါ

သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ၊ သဗ္ဗိ ကုဗ္ဗေထ သန္တဝံ၊
သတံ သဒ္ဓမ္မ မညာယ၊ သေယျော ဟောတိ န ပါပိယော။

သဗ္ဗိရေဝ သုတော်ကောင်းတို့နှင့် သာလျှင်၊ သမာသေထ-
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍နေရာ၏။ သဗ္ဗိဇေဝ-သုတော်ကောင်းတို့နှင့်
သာလျှင်၊ သန္တဝံ-အတူသွား အတူလာ၊ အတူစား အတူနေမှုကို၊
ကုဗ္ဗေထ-ပြုရာ၏။

တရားတော်က “သွားယင်လဲ သုတော်ကောင်းနဲ့ အတူတူ
သွား၊ စားယင်လဲ သုတော်ကောင်းနဲ့ အတူတူစား၊ နေယင်လဲ
သုတော်ကောင်းနဲ့ အတူတူနေ၊ စကားပြောယင်လဲ သုတော်
ကောင်းနဲ့ အတူတူ စကားပြောပါ”လို့ ဆိုလိုတယ်။

သုတော်ကောင်းနဲ့ သတံ-သုတော်ကောင်း တို့၏၊ သဒ္ဓမ္မ-
ပေါင်းရတာ အရှုံးမရှိ ဟောပြော ညွှန်ပြ၊ ဆုံးမတဲ့ သုတော်
ကောင်း တရားကို၊ အညာယ-မိမိ
စိတ်မှာ၊ ကောင်းစွာလိုက်နာ၍ သိသည့်ရှိသော်၊ သေယျော-
ဘယ်အခါမှ အရှုံးမရှိပဲ အမြတ်သာလျှင် ရနိုင်ပါ၏၊ န ပါပိယော-
ဘယ်အခါကမှ ရှုံးတယ်ဟူ၍ မရှိနိုင်ပါ။ သုတော်ကောင်း
နဲ့ ပေါင်းကြည့်လို့ ရှုံးတယ်လို့ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး၊ အမြတ်
သာ ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သုတော်ကောင်းနဲ့ အတူသွားပါ။
အတူလာပါ၊ အတူနေပါ အတူထိုင်ပါ၊ သုတသောမမင်းက
အောက်ကထိုင်လို့ ရှိရှိသေသေ နားစိုက်လို့၊ စဉ်းစားလို့ တရား
နာနေတယ်။

ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ရထားတွေ အိုရ

ဇီရန္တိ ဝေ ရာဇရထာ သုစိတ္တာ၊ အထော သရီရမ္ပိ ဇရံ ဥပေတိ၊
သတဉ္စ ဓမ္မော န ဇရံ ဥပေတိ၊ သန္တော ဟဝေ သပ္ပိပဝေဒယန္တိ၊
သုဘသောမ-သုဘသောမ မင်းမြတ်၊ သုစိတ္တာ-အလွန်တရာ
ဆန်းကြယ်အောင် ပြုလုပ်အပ်ကုန်သော၊ ရာဇရထာ-ရှင်ဘုရင်
တို့ရဲ့ စီးဘော် ရထားတို့သော်မှလည်း၊ ဝေ-စင်စစ်ဧကန်၊ အမှန်
အားဖြင့်၊ ဇီရန္တိ-ဆွေးမြေယိုယွင်း၊ အိုမင်းကြရပါကုန်၏။

ရှင်ဘုရင်ရထားတွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တသက်လုံး မပျက်စီးနိုင်
အောင်လို့၊ ဗိသုကာ အကျော်အမော် တွေက ဆိုကြပါစို့၊
အင်ဂျင်နီယာ အကျော်အမော်တွေက ဆောက်လုပ်ထားပေမယ့်
လို့ ဆွေးမြေတာပါပဲ။

ခန္ဓာကိုယ်လဲ သရီရမ္ပိ-သုဿ ငါငါတို့ရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်သည်
အိုရ လည်း၊ ဇရံ-ဆွေးမြွေ ယိုယွင်း အိုမင်းခြင်း
 သို့၊ ဥပေတိ-ကပ်ရောက်ရပါ၏။ မာန်မာန
ယစ်ပြီးတော့ ငါကျန်းမာတယ်။ ငါအသက် ငယ်သေးတယ်။
ငါ ခွန်အားဗလ ရှိတယ်လို့၊ ဒီလို မာန်ယစ်နေပေမယ်လို့ အို
မှာပဲ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ ခိုင်ခံ့တယ်၊ တည်မြဲတယ်၊ တည်တံ့
တယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။

သုတော်ကောင်းတရား သတံ-သုတော်ကောင်း တို့၏၊ ဓမ္မော
အိုတယ်လို့မရှိ စ-သုတော်ကောင်း တရားသည်ကား၊
 ဇရံ-ဆွေးမြွေ ယိုယွင်း၊ အိုမင်းခြင်း
သို့၊ နုဥပေတိ-ဘယ်တော့မှ မကပ်ရောက်ပါ။...သုတော်ကောင်း
တရား အိုသွားတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။ သုတော်
ကောင်းတရား နာနေတယ် သေသွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး။
သုတော်ကောင်း တရားက ဘယ်တော့မှ မအိုနိုင်ပါဘူး။ ဆိုပါ
တော့ သီလ စင်ကြယ်မှု ဆိုတဲ့ သုတော်ကောင်းတရား ဘယ်
တော့မှ မအိုဘူး။

သီလဆိုတာ သီလံ ယာဝဇရာ သာဓု - ယာဝဇရာ-
အိုသွားတယ်လို့မရှိ ငယ်သည်မှ စ၍ အိုသည့် တိုင်အောင်၊
 သာဓု-မပျက်နိုင်ပဲ ခိုင်မြဲ ကောင်းမြတ်
တဲ့တရားသည်ကား၊ သီလံ-ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ ငါးပါး ရှစ်ပါး
ဆိုတဲ့ သီလမျိုးပေတည်း၊ ဘယ်တော့မှ သုတော်ကောင်းတရား
မှန်သမျှ သီလပဲပြောပြော၊ ဒါန အစစ်ပဲပြောပြော၊ ဘာဝနာပဲ

ပြောပြော ဘယ်ဘော့မှ အိုသွား တယ်လို့ မရှိဘူး။
 ကြည့်စမ်း....မင်းစီးတဲ့ ရထားကြီး အိုတယ်၊ အသုံး မကျလို့
 ပြစ်ထားရတယ်။ ရှင်ဘုရင်များရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အိုပြီးဘော့ သေ
 သွားရတယ်။ သူတော်ကောင်းတရား အိုသွားတယ်လို့ ဘယ်
 တော့မှ မရှိပါဘူး။ သူတော်ကောင်း တရားကဘော့ အမြဲပဲ
 ဘောင့်တောင့်တင်းတင်း နေတဲ့ သူလိုပဲ၊ အမြဲ ပျိုပြီးဘော့
 နေပါတယ်။

အဘုအယောင်တွေ သန္ဓေ-သူတော်ကောင်းတို့ သည်ကား၊
 မပြုလေနဲ့ ဟဝေ - စင်စစ်၊ သဒ္ဓိ - ဘယ်တော့မှ
 မပျက်စီးနိုင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားကို၊ ပဝေဒ
 ယန္တိ-ဟောပြော ညွှန်ပြတော်မူကြ ကုန်၏။.....သုတသောမက
 နားထောင်လို့ ဟုတ်တယ်၊ သူတော်ကောင်းတရားတွေ မအိုနိုင်
 ဘူး၊ တို့ခန္ဓာတွေ၊ တို့အသုံးအဆောင်တွေ ကဘော့ အိုကြတယ်၊
 ပျက်စီးကြတယ်၊ သေကြတယ်၊ သူတော်ကောင်းတရားလို့ဆိုတဲ့
 သီလတို့၊ ဒါနတို့၊ ဘာဝနာတို့ ဘယ်တော့မှ မအိုဘူး။ စင်စစ်
 ကလေးသာပြု၊ အဘုအယောင်တွေသာမပြုလေနဲ့ အစစ်သာပြု။

သီလရှိတဲ့မိန်းကလေး မိန်းကလေးတယောက် ငယ်ငယ် ရွယ်
 တယောက် ရွယ်က သီလရှိတယ်လို့ဆိုတယ်။ တော်
 တော်လေး အချိန်အရွယ် ရောက်တော့
 လဲ သီလရှိတယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်။ အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့ ဖြစ်ပြန်တော့လဲ
 သီလရှိတယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်။ အဖိုးအဖွားအရွယ် ရောက်ပြန်
 တော့ သီလရှိပြန်တယ်။ သေခါနီးကျတော့ သီလရှိပြန်တယ်။

ဒီသီလ ဘယ်တော့မှ မအိုဘူး၊ ပိုပြီး ပျိုတောင်မှ ပျိုလာသေးတယ်။ သီလပိုပြီးတော့ အားရှိတောင် လာသေးတယ်။

လိမ်မပြောဘူး အမယ်လေး ငါးနှစ်သွီးကလေး သီလရှိတော့
ယုံတော့ သူက အသက်ကလေးကသာ ငါးနှစ် ရှိသေးတယ်၊ လိမ်မပြောဘူး သိလား။ ဒီကလေးမလေးဟာ ဘယ်သူလောင်းလား၊ ဘာလား မပြောတတ်ဘူး။ လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး၊ သိလား။ ဆယ်နှစ်လောက် ကျတော့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ငယ်ငယ်ထဲက မလိမ်တတ်တာ။ နောင်အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ဘယ်လောက်ရောက်တော့လဲ သူပြောယင်တော့ ယုံတော့။ သူက ကလေးထဲက မလိမ်တာ၊ အိမ်ထောင်နဲ့ ဘာနဲ့ နေပြန်တော့လဲ၊ အို....သူပြောလို့ရှိယင် ယုံတော့။ ရောင်းတာ ဝယ်တာကစ သူပြော ယုံတော့။ သူ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူး။

လေးစားထိုက်သော နောက် အဖွားတွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာ
ဖွားဖွား တော့လဲ အမယ်လေဘယ်သူတို့တော့လေ ငယ်ငယ်ကလေးထဲက မုသားမပြောဘူး၊ သူ့အသက်တွေ ဘာတွေများ သတ်ဖို့ဆိုတာ မပြောနဲ့။ ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန်တောင် နာနာ မဖြစ်စေဘူး။ အင်မတန် ကောင်းတာပဲလို့ သိတဲ့လူတွေက ကြည်ညို ကြတယ်၊ လေးစားကြတယ်။ သူ့ရဲ့ သီလက ပိုပြီးတော့ တောင့်တင်းလို့ မအိုတဲ့ပြင် ပျိုတောင် ပျိုနေသေးတယ်။ သေခါနီးကျတော့လဲ အဲဒီသီလက သူ့ကို “အို-ဖွားဖွား၊ ဘာကြောက်စရာရှိတုံး”လို့ အားပေးတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်။

စိတ်ထဲမှာ ကြည်လို့

သုတသောမက သဘောကျ၊ တရား
နားစိုက်နာလို့၊ ဘုရားအလောင်းလဲ
ဖြစ်ပြန်၊ ကတ်ကတ်သပ်သပ် ရှားရှားပါးပါး အဆင့်ဆင့်ကူး
လာလို့ ရတဲ့ ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က တရားတော်ကိုလဲ
နားထောင်ပြီးတော့ နေရပြန်တယ်။ အင်မတန် စိတ်ထဲမှာကြည်
လို့။ ပုဏ္ဏားက ဆက်ပြီးဟောတယ်။

နဘဉ္စ ဒူရေ ပထဝီ စ ဒူရေ၊
ပါရံ သမုဒ္ဒဿ တဒါဟု ဒူရေ၊
တတော ဟဝေ ဒူရတရံ ဝဒန္တိ၊
သတဉ္စ ဓမ္မော အသတဉ္စ ရာဇ။

နဘဉ္စ-ကောင်းကင်သည်လည်း၊ ဒူရေ-မြေကြီးမှ ဝေးလှပါ
၏၊ ပထဝီစ-မြေကြီးသည်လည်း၊ ဒူရေ ကောင်းကင်မှ ဝေးလှ
ပါ၏၊ သမုဒ္ဒဿ - သမုဒ္ဒရာ ဤမှာဘက်၏၊ ပါရံ - ထိုမှာဘက်
ကမ်းကို၊ ဒူရေ-ဝေးသည်ထက် ဝေးလှ၏ဟူ၍၊ အာဟု-ဆိုကြ
ကုန်၏၊ သတဉ္စ-သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မောစ-သူတော်ကောင်း
တရားသည်လည်းကောင်း၊ အသတံ-မသူတော်တို့၏၊ ဓမ္မောစ-
မသူတော်တရားသည်လည်းကောင်း၊ တတော-ထိုမိုးနဲ့ မြေကြီး
ဝေးကွာသည်ထက်၊ တတော-ထို သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့
ဒီဘက်ကမ်း ဝေးကွာသည်ထက်၊ ဒူရတရံ-သာ၍ ဝေး၏ဟူ၍၊
ဝဒန္တိ-ပြောဆိုညွှန်ပြ၊ ဟောပြတော်မူကြကုန်၏။

လောက အဝေးကြီးတွေထက်
ပိုဝေးတာက

လောကမှာ အဝေးကြီးတွေ
လျှောက်ကြည့်စမ်း၊ မြေကြီး
နဲ့ ကောင်းကင်ဟာ ဝေး

တယ်။ ကောင်းကင်ဆိုတာ နဲ့နဲ့ကလေးလောက် မြေကြီးကလွတ်
ယင် ကောင်းကင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးအနေနဲ့ ကောင်း
ကင်ရဲ့ အနေကို ယှဉ်စပ်လို့ မရဘူး။ မြေကြီးက တကယ် ထူ
ပိန်းပိန်းကြီး။ ကောင်းကင်က ဟာလာဟင်းလင်း ဘာမှမရှိဘူး။
သဘောချင်း အင်မတန် ဝေးနေတာပဲ။ သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဒီဘက်ကမ်း
နဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းဆိုယင်လဲ့ ဘယ်နှယ်မှ စပ်လို့ မရဘူး။ အဲဒီထက်
ပိုဝေးတာက သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ မသူတော်တရား ယှဉ်စပ်
လို့ မရပါဘူး။ သီလကို စောင့်ထိန်းပြီး နေတာက သူတော်
ကောင်းတရား။ သူ့အသက် သတ်လို့၊ သူ့ဥစ္စာခိုးလို့၊ မတရား
လိမ်လို့၊ အဲဒါက မသူတော်တရား။ လိမ်တယ်၊ မလိမ်ဘူး။
ဘယ်နှယ်မှ စပ်လို့ မရဘူး။ တခုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ လိမ်သလား၊
လိမ်တယ်။ အကုသိုလ်၊ ဒါ မသူတော်တရားပဲ။ လိမ်တာဟာ
မလိမ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သတ်တာဟာ မသတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
အင်မတန် ဝေးတာပဲ။ တခုနဲ့တခု ယှဉ်စပ်လို့ မရဘူး။

သူစရိုက်နဲ့ သတံ-သူတော်ကောင်းတို့၏၊ ဓမ္မောစ-သူစရိုက်တရား
ဒုစရိုက် ဆယ်ပါးသည်လည်းကောင်း၊ အသတံ ဓမ္မောစ-
မသူတော်တို့၏ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး၊ ယုတ်မာသော
တရားသည်လည်းကောင်း၊ တတော-ထို မိုးနဲ့ မြေကြီး ဝေးကွာ
သည်ထက်၊ တတော-ထို သမုဒ္ဒရာ ဟိုဘက်ကမ်းနှင့် ဒီဘက်ကမ်း
ဝေးကွာသည်ထက်၊ ဒုရတရံ-သာ၍ ဝေး၏ဟူ၍၊ ဝဒန္တိ-ပြောဆို
ညွှန်ပြ ဟောတော်မူကြပါကုန်၏။

သူတော်ကောင်းက အဲဒီလိုဟောလိုက်တော့ သုတသောမမင်း
 ကျေးဇူးရှာတင် သဘော ပေါက်လို့ သူတော်ကောင်းနဲ့
 မသူတော် သိပ်ကွာတာပဲ။ ဘယ်နှယ်မှ
 ဖပ်လို့ မရဘူး။ သူတော်ကောင်း တရားနဲ့ မသူတော် တရား
 ဘယ်နှယ်မှ ဖပ်လို့ မရဘူး။ ပေါရိသဒသိက ခွင့်တောင်းလို့
 ရခဲ့တာ ပေါရိသဒ ကျေးဇူးပါပဲ။ သိပ် ကျေးဇူးတင်တာပဲ။
 ဒီတရားတွေ နာရတဲ့ဥစ္စာ ပေါရိသဒ ကျေးဇူးပါပဲ။ ကြည့်မင်း
 သူတော်ကောင်းက၊ သူတော်ကောင်းက။

နန္ဒပုဏ္ဏားကိုလဲ သတံ ဓမ္မောစ-သူတော်ကောင်းတို့၏ သုစရိုက်
 ကျေးဇူးတင် တရားသည်လည်းကောင်း၊ အသတံ ဓမ္မောစ-
 မသူတော်တို့၏ ယုတ်မာသော ဒုစရိုက်တရား
 သည်လည်းကောင်း၊ တတော-ထို မိုးနဲ့ မြေကြီး၊ သမုဒ္ဒရာ ဟိုဘက်
 ကမ်းနဲ့ ဒီဘက်ကမ်း ဝေးကွာသည်ထက်၊ ဒုရတရံ-သာ၍ ဝေး၏
 ဟူ၍၊ ဝဒန္တိ-ပြောဆို ညွှန်ပြ၊ ဟောပြတော်မူကြပါကုန်၏လို့
 တွေးပြီးတော့ ပေါရိသဒကိုလဲ ကျေးဇူးတင်လို့။ ယခု ဒီတရား
 တွေ ဟောပြပြီးတော့ နေတဲ့ နန္ဒပုဏ္ဏားကိုလဲ ကျေးဇူးတင်လို့။

တဂါတာကို “ဆရာ...ဒီဂါထာ တွေကို ဒီပြင် ဒီပြင်
 တတောင်ပူဇော် မင်းများ ဟောပြတုန်းက ဘယ်လောက်
 များ ဆုတော် လာဘ်တော် ရပါတုံး”
 မေးတော့ “အာ...အရှင်မင်းမြတ်... တဂါထာ တဂါထာကို
 တရာ တရာ ဆုချကြပါတယ်။ တရာ တရာ ပူဇော်ကြပါတယ်”
 မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဂါတာ တရာတန်တဲ့ ဂါထာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ကြည့်လိုက်တာ၊ ပုဏ္ဏားကို ငါဘာများ တရားကို ပူဇော်ရပါ့မတုံး။ ပုဏ္ဏားကသာ အကယ်၍ ကျက်သရေရှိလို့ ရှိယင်ဖြင့် ရှင်ဘုရင် စည်းစိမ်တောင် ပူဇော်နိုင်ပါတယ်။ ပုဏ္ဏားကလဲ အဲသလောက်တော့ ဘုန်းကံ မရှိပေဘူးနော်-လို့ ဆိုပြီးတော့ “ကိုင်း၊ ဆရာ....တဂါဏာကို တထောင်ကျ ပူဇော်ပါ့မယ်” လို့ ဆိုပြီးတော့ အသပြာထောင်ထုပ် လေးထုပ်ကို ရွှေမှာ ချပြီးတော့ တရားပူဇော်တယ်။

ထီးနန်းပြန်အပ် တရားပူဇော်ပြီးလို့ “ကိုင်း....ဆရာ ပုဏ္ဏား ကိုလဲ နေရပ်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ပြန်ပို့ ကြပါ” လို့ မူးကြီး မတ်ကြီးတွေကို ခိုင်းပြီး သူလဲပဲ အားလုံး နီးစပ်တဲ့ သူတွေကို ကောင်းမွန်စွာ ဆုံးမပြီးတော့ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ဆီ သွားတယ်။ သွားပြီးတော့ သားတော်က ပြန်လာတယ်ဆိုပေမဲ့ ပေါရိသဒ ခွင့်တောင်းပြီးတော့ ပြန်လာ ခဲ့ရပါတယ်။ ယခုသားတော်ပြန်သွားပါမယ်။ ထီးနန်းကိုခမည်း တော်များပဲ ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်ပါတော့လို့ ဆိုပြီး ထီးနန်းအပ် တော့ “ဟေး- ဒီဒြေလက်ထဲက လွှတ်ပြီးတော့ ဘာလို့ ပြန်ရ မှာတုံး။ ဒီကောင်ကို တို့စစ်တပ်နဲ့ ဝိုင်းပြီးတော့ မုန့်မုန့်ညက် ညက် ချေမယ်၊ မပြန်ရဘူး” အာ....ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ “ပြန်လာ ခဲ့ပါ့မယ်” ဆိုတဲ့သစ္စာဟာ ရှိပါတယ်။ သူ့ ကျေးဇူးလဲ အင်မတန် ကြီးပါတယ်၊ ပြန်ပါရစေ မပြန်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သစ္စာဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သစ္စာကို စောင့်ထိန်းပြီး တခါတည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တွေကို ဝပ်ချ ပြီး ထွက်လာတာပဲ။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နောက်က တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ
ပြန်သွား မျက်ရည် စက်လက်နဲ့ လိုက်လာတယ်။

“မလိုက်ခဲ့နဲ့ မလိုက်ခဲ့နဲ့ ငါ ပြန်မှာ။

မလိုက်ခဲ့နဲ့ မလိုက်ခဲ့နဲ့” လို့ ဆိုပေမယ့် အားလုံး လိုက်လာကြ
တယ်။ ဒီလို ပြောမရလို့ - “ကဲ ငါ့အမိန့်ပဲဆိုပြီး မြေကြီးကို
ရေးခြစ်ပြီးတော့ “ငါ့ကို ချစ်လို့ ရှိယင် ဒီဟာ မကျော်ကြနဲ့” လို့
ပြောတယ်။ ဒါတောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မပြောဘူး။ “ငါ့ကို
ချစ်ယင် မကျော်ကြပါနဲ့” ဒီလိုဆိုတော့ ကျော်တဲ့လူက မချစ်ရာ
ရောက်မှာစိုးလို့ အားလုံးရွှေ့ကို မတိုးပဲနဲ့ ငိုပြီးတော့ အကုန်
လုံး ရပ်နေလိုက်ကြရတယ်။ ဒါနဲ့ သုတသောမမင်းလဲပဲ သူ့
တာဝန်တွေ ကျေပြီဆိုပြီးတော့ ပေါရိသဒ ရှိတဲ့နေရာ စိုက်စိုက်
စိုက်စိုက်နဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သွားတယ်။ ဟိုကျတော့ သတ်
မယ်ဆိုတာ သိသားပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်သွားတယ်။

ပေါရိသဒလဲ ပေါရိသဒကလဲပဲ ကနေတော့ ယဇ်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပူဇော်တော့မှာမို့ မီးပုံကြီးကို အကြီး
အကျယ် ဖို့ပြီးတော့ တံစို့တွေ သပ်နေ
တယ်။ နောက်ကျောခိုင်းပြီးတော့ မီးပုံကြီးဘက်ကို လှည့်လို့၊
မီးပုံကြီးကလဲပဲ ညောင်ပင်နဲ့ ခပ်လွတ်လွတ်။ ညောင်ပင်မှာ
မီးခိုတွေ ဘာတွေ စွဲမှာစိုးလို့ ညောင်ပင်လဲ သူ ရှိသေသော
အားဖြင့် ညောင်ပင်နဲ့ လွတ်လွတ်ကလေး ဘေးနား လာပြီး
မီးဖိုတယ်။ သူက ညောင်ပင်ဘက် လှည့်ပြီးတော့ မီးဖိုဘက်လှည့်
ပြီးတော့ တံစို့တွေလုပ်နေတယ်။ နောက်က ရှုပ်ရှုပ် အသံကြား
လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ သုတသောမမင်း လာနေတာ

မြင်တော့ ဝမ်းသာ အားရနဲ့ ထပြီး “အရှင်မင်းမြတ် ကြွလာ
တယ်ကိုး၊ ဝမ်းမြောက်လိုက်တာ”။ သူ့ နဂိုတော့ မလာချင်
နေပေတော့လို့ အောက်မေ့ရှာတယ် ဝမ်းမြောက် လိုက်တာ။
နတ်မင်းကလေ အရှင်မင်းမြတ် မပါယင် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး
သိလား။

အသက်ဆက် သစ္စာချစ် အဲဒီလို စကားစမြည် ပြောပြီးတော့
သူ အံ့သြတဲ့ စိတ် ဖြစ်လာတယ်။
ငါက သတ်မယ်လို့ ဆိုဒါလဲ သူအသိသား။ မီးပုံလဲ သူ အမြင်
သား။ တံစို့တွေ လုပ်နေတာလဲ သူမြင်သွားသား။ သတ်မယ်မှန်း
သိရက်သားနဲ့ မကြောက်ပဲ သူ ပြန်လာတာကတော့ ဟိုနာခဲ့တဲ့
ဂါထာတွေကြောင့်ထင်တယ်။.... ငါပြန်လာတာက သစ္စာပဲလေ။
သင့်ကို ပြန်လာမယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ငါ
သစ္စာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာပဲလို့ သုတသောမမင်းက ပြောတယ်။
သစ္စာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာပဲ။

နာခဲ့တဲ့တရား ငါက သတ်မှာလဲ သူသိရက်သား ပြန်လာ
ဟောဖို့ပြော တယ်။ သူ မကြောက်တာတော့ နာခဲ့ရတဲ့
တရားကြောင့် နေလိမ့်မယ်။ အဲ....အရှင်မင်း
မြတ်.... ယဇ်ပူဇော်တာကတော့ ထားပါတော့။ ဒါကတော့လဲ
ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူးလေ။ အချိန်ကျ ပူဇော်ရုံပဲ။ ယဇ်မပူ
ဇော်ခင် “အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့တရား၊ နာလာတယ်ဆိုတဲ့ တရားကို
ကျွန်တော် ကို ဟောပါဦး”လို့ ပြောတယ်။ ဟိုကလဲ နာလာခဲ့
တယ်။ ငါတရားနာပြီး တဂါထာလျှင် တထောင်ကျ ပူဇော်ခဲ့

တယ်။ ပြီးတော့မှ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ကြွေးကင်း မြီကင်း
ဘေးကင်း ရန်ကင်း၊ ငါပြန်လာခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။

သူများသာ သတ်နေတာ ဒီတရား သိပ်ကောင်းလိမ့်မယ်။ ငါ
သူက သိပ်ကြောက် ဒီတရားနာချင်တယ်။ မကြောက်တဲ့
တရား ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူက သူများ
သာ သတ်နေတာ။ သူက ကြောက်လိုက်တာမှ သိပ်ကြောက်
တယ်။ မကြောက်တဲ့တရား ဖြစ်လိမ့်မယ်။ “အရှင်မင်းမြတ်....
အဲဒီတရား ဟောပါ” လို့ ပြောတော့ သုတသောမ မင်းက
ပြောတယ်။

အဓမ္မိကဿ လုဒ္ဒဿ၊ နိစ္စံ လောဟိတပါဏိနော၊
နတ္ထိ သစ္စံ ကုတော ဓမ္မော၊ ကိံ သုတေန ကရိဿသိ။

အဓမ္မိကဿ-မတရား အမှုတွေချည်း ပြု၍ နေသော၊ လုဒ္ဒ-
ဿ-သူတပါးကို သတ်ဖြတ်၍ အင်မတန်မှ ရက်စက်လှစွာသော၊
နိစ္စံ-အမြဲမပြတ်၊ လောဟိတပါဏိနော-လက်မှာ သွေးစွန်း၍
နေသော၊ (တုယံ-သင်ကဲ့သို့သော လူသားစားအား၊) သစ္စံ-
မှန်ကန်သော စကားသည်၊ နတ္ထိ-မရှိတော့၊ ဓမ္မော-သစ္စာမှ
တဆင့်တက်၍ ရအပ်သော တရားသည်၊ ကုတော အတ္ထိ-
အဘယ်မှာ ရှိပါတော့အံ့နည်း၊ (တုယံ-သင်ကဲ့သို့သော လူယုတ်
မာ တယောက်အား၊) သုတေန-အကြားအမြင် များဖို့ရန်ဖြင့်၊
ကိံ ကရိဿသိ-ဘာလုပ်တော့လတ္တံ့နည်း။

သစ္စာ မရှိလျှင် သင် ဘာအသုံးကျမှတုံး၊ သင်က
ဗဟုသုတတန်းဖိုးမရှိ သစ္စာရှိတဲ့ အကောင် မဟုတ်၊ သင်
လက်ကလဲ သွေးစွန်းနေတဲ့လက်၊ ဒီလို
လူက သစ္စာလဲ မရှိ၊ တရားလဲ မစောင့်၊ အကြားအမြင် ဗဟု
သုတတွေလိုက်ရှာနေလို့ ဘာလုပ်ဖို့တုံး၊ ဘာမှ သင့်မှတန်းဖိုး
မရှိပါဘူး။ ဗဟုသုတ တည်စရာကိုယ် သင် မဟုတ်ဘူးလို့
ပြောတော့။...

နတ္ထိ သစ္စံ ကုတော ဓမ္မော၊
ကိံ သုတေန ကရိဿသိ။

“သစ္စံ-သစ္စာဆိုတဲ့ တရားသည်၊ နတ္ထိ-မရှိ”လို့ ဆိုတဲ့
စကားလေးကို ကောက်ချက်ချတယ်။ နေစမ်းပါဦး။ အရှင်
မင်းမြတ်က သစ္စာစကား တယ် ပြောတာကိုး၊ သစ္စာက
ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိလို့တုံး။

ယေနကေစိ-မေ အတ္ထိ ရဿ ပထဗျာ၊
သစ္စံ တေသံ သာဓုတရံ ရဿနံ။

ပထဗျာ - တမြေပြင်လုံး၌၊ ယေနကေစိ-ကြွင်းမဲ့ဥဿုံ၊ အလုံး
စုံကုန်သော၊ ဣမေ ရဿ-ဤ အရသာတို့သည်၊ အတ္ထိ-ရှိကုန်
၏၊ တေသံ ရဿနံ-ထို တမြေပြင်လုံးမှာရှိတဲ့ အရသာတို့တွင်၊
သစ္စံ - သစ္စာဆိုတဲ့ အရသာကို၊ သာဓုတရံ-အကောင်းမြတ်ဆုံး
ဟူ၍၊ (ဝဒန္တိ-ဟောပြောကြလေကုန်၏။)

လေကမှာ အရသာတွေရှိတယ်၊ ဘာအရသာတွေရှိရှိ၊ အဲဒီ
အရသာတွေက သစ္စာအရသာကို တခုမှ မမီဘူး။ သစ္စာမရှိ
သည်နဲ့ တပြိုင်နက် အကုန်လုံး ပြယ်တာပဲ။

ဆရာ တပည့် ဘုန်းကြီးတို့တတွေ ဆိုကြစို့။ ဆရာ တပည့်၊
 သစ္စာရှိယင် တယောက်နဲ့ တယောက် အင်မတန် ယုံကြည်
 ပြီးတော့ နေကြတယ်။ သစ္စာရှိရှိနဲ့ နေလို့ရှိယင်
 တယ်ကောင်းတယ်။ ဘာ စားရစားရ၊ ဘာသောက်ရသောက်ရ
 ဆရာကလဲ တပည့်အပေါ် သစ္စာရှိ၊ တပည့်ကလဲ ဆရာအပေါ်
 သစ္စာရှိလို့ တယ်ကောင်းတယ်။ တယောက်နဲ့ တယောက် သစ္စာ
 မရှိဘူးဆိုတဲ့ တနေ့မှာ ဘာမှမယုံရဘူး။ ဟေ့....သို့ ရှေ့စကား
 မပြောနဲ့နော်၊ သို့ အနားမှာ ဒီဟာ မပြောနဲ့နော်။

သမီး ခင်ပွန်း အိမ်မှာ သမီးခင်ပွန်း အတူတူနေကြတယ်။ သစ္စာ
 သစ္စာရှိ ရှိပြီဆိုယင် ဘယ်သွားသွား စိတ် စနောင့်စနင်း
 မရှိဘူး။ အမျိုးသားက ဘယ်သွားသွား “အို
 အင်မတန်သစ္စာရှိတဲ့ ငါ့ယောက်ျား။ အမျိုးသမီးက ဘယ်သွား
 သွား၊ အို....အင်မတန် သစ္စာရှိတယ်။ လူဆိုး သူဆိုးတွေနဲ့
 တွေ့မှာစိုးလို့သာ အစောင့်အရှောက်နဲ့ သွားရတာ။ သူကတော့
 သစ္စာ အင်မတန်ရှိတယ်။ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ သိပ်အရသာ
 ရှိတာပဲ။ သစ္စာသာ မရှိဘူးဆိုလို့ရှိယင် အကုန်လုံး မေတ္တာတွေ
 ပြယ်ကုန်တာပဲ။

သစ္စာ၌ တည်ပြီး ပထဗျာ- တမြေပြင်လုံး၌၊ တေသံ ရသာနံ-
 နိဗ္ဗာန်ကူးရ ထို ရှိရှိသမျှ အရသာ တို့တွင်၊ သစ္စာ-
 သစ္စာဆိုတဲ့ အရသာသည်၊ သာဓုတရံ -
 အကောင်းမြတ်ဆုံး ပါပေတည်း။ သမဏ ပြာဟ္မဏာ-သူတော်
 သူမြတ်ဖြစ်ကြတဲ့ ရဟန်း ပုဏ္ဏား တို့သည်၊ သစ္စေ-မှန်ကန်တဲ့

သစ္စာစကား၌၊ ဌိတာ-တည်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဇာတိမရဏဿ-
အိုနာ သေရေး၊ ဒုက္ခဘေး၏၊ ပါရိ-ဟိုဘက်ကမ်းဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်
ကို၊ တရန္တိ-လွန်မြောက်တော်မူကြပေကုန်၏။

သစ္စာအတိုင်းသာ အားလုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သစ္စာကစပြီးတော့
နေစမ်းပါ လွန်မြောက်ကြရတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဆိုပါ
တော့ ရှင်သာမဏေဝတ်ခါနီးမှာ တပည့်
တော် အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ပါရခြင်းအကျိုး
ငှါ ရှင်သာမဏေပြုဖို့ရန် သင်္ကန်း ပေးသနားတော်မူပါ”လို့
ဆိုကြတယ်။ သံသရာက လွတ်မြောက်ဖို့ရန် အဲဒီ သစ္စာအတိုင်း
သာ နေစမ်းပါ သံသရာက လွတ်ကို လွတ်သွားမှာ။ အခု အမျိုး
သမီးတွေ “တပည့်တော် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရပါလို့ရဲ့”လို့
ဟိုနေရာမှာ ဆုတောင်း၊ ဒီနေရာမှာ ဆုတောင်းကြတယ်။ သူတို့
သစ္စာအတိုင်းသာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မြန်မြန်ရအောင် နေမယ်ဆိုလို့
ရှိယင် မြန်မြန်ကိုရမှာပဲ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်။

သင်္ကန်းလဲရပြီးရော ခုတော့ဟုတ်ဘူး၊ ပါးစပ်ကပြောတော့
ဘုန်းကြီးတို့ ဘုန်းကြီးတွေလဲ “သကလ
ဝဋ္ဋဒုက္ခ နိဿရဏ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကရဏတ္ထာယ”တဲ့။ “တပည့်
တော် အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ဖို့ရန်
တပည့်တော်အား အဲဒီသင်္ကန်းကို ပေးသနားတော်မူပါ”လို့
ဆိုတယ်။ သင်္ကန်းလဲ ရပြီးရော ဆော့ချင်လဲ ဆော့တာပဲ၊ လွှား
ချင်လဲ လွှားတာပဲ၊ သစ္စာမှ မတည်ပဲနဲ့ ဘယ်နှယ်မှ သံသရာက
မလွတ်နိုင်ဘူး။

ပါးစပ်ကတော့ တမျိုးပဲ အားလုံး အမျိုးသား အမျိုးသမီး
 တွေလဲပဲ “နိဗ္ဗာန် မြန်မြန် ရရပါ
 လို့ရဲ့”လို့တော့ ပြောတယ်။ သို့ပေမယ့်လို့ ပါးစပ်ကတော့
 တမျိုးပဲ၊ ခုနက ငါးပါးသီလတောင်မှပဲ တည်ချင်မှတည်မယ်။
 နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းပါပဲလို့ ဆိုပေမဲ့ ငါးပါးသီလကို ထိန်း
 ချင်မှ ထိန်းမယ်။ သစ္စာကို သာမန်မှတ်လို့ မရဘူး၊ ဒါကြောင့်-
 သစ္စေ-သစ္စာ၌၊ ဌိတာ-တည်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဇာတိမရဏဿ-
 အိုနာ သေရေး၊ ဆင်းရဲဘေး၏၊ ပါရိ-ဟိုဘက်ကမ်းဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်
 ကို၊ တရုန္တိ-ကူးခပ်နိုင်ကြကုန်၏လို့။

တရားနာချင်အောင် ပေါရိသဒက သစ္စာ ဘာအသုံးကျလို့
 နှိပ်ကွပ်ဆောင် တုံးလို့ မေးတော့ ဒါကြောင့် သစ္စာကို
 ငါ အရေးတကြီး ပြုပြီးတော့ “သင့်ဆီ
 ငါပြန်လာပါ့မယ်”လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း ငါပြန်လာခဲ့တယ် မဟုတ်
 လား။ သင်က သစ္စာမှမရှိပဲနဲ့ သင့်မှာ ဘယ်တရားမှ ရှိမှာမဟုတ်
 ဘူး။ သစ္စာမရှိလို့ တရားမရှိတဲ့သူကို သုတတွေ ဘာတွေ ကြား
 နာချင်တယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ဘယ်တရားမှ သင်နဲ့
 မတော်ပါဘူး”လို့ ပြောတော့ စိတ်မဆိုးဘူး သူ့စိတ်မဆိုးဘူး။
 ဘာပြုလို့ စိတ်မဆိုးတုံး၊ သုတသောမက ပေါရိသဒအပေ
 မှာ အပြောသာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောနေတာ၊ တရားတော့ ဟော
 ချင်နေပြီ။ မေတ္တာက သိပ်ရှိနေပြီ။ ပေါရိသဒ အပေ
 မှာ၊ ဒီကောင်တော့ နဲ့နဲကလေး နှိမ်ပေးပြီး တရားဟောမှ ဖြစ်မယ်
 ဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ တရားနာချင်အောင် နှိမ်နေတာ။ သူ့စိတ်
 မဆိုးဘူး။

အဲဒီ တရားတော့ သူဟောတဲ့တရားတော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊
 နာချင်ပါတယ် သူမကြောက်ဘူး၊ ခု ဟိုမှာ မီးပုံကြီးလဲ သူ
 မြင်သား။ ဒီမီးပုံကြီးထဲမှာ တံစို့တွေနဲ့
 ကင်မယ်လို့ တံစို့တွေလုပ်နေတာလဲ သူမြင်သား။ အဲဒါလဲ သူ
 မျက်နှာက ကြောက်တဲ့မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ရဲတာပဲ။
 အဲဒီတရားတော့ နာချင်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ် ဒီတရားကို
 ဟောစမ်းပါ။....

သုတ္တာ ဓမ္မ ဝိဇာနန္တိ၊ နရာ ကလျာဏပါပကံ၊
 အပိ ဂါထာ သုဏိတာနု၊ ဓမ္မေ မေ ရမတေ မနော။

“အရှင်မင်းမြတ်.... ဟောပါ” တရားနာပြီးလို့ ရှိယင်လေ
 ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ကောင်းချင် ကောင်းသွားမှာ သိလား။
 တရားကို နာရတဲ့အခါမှာ ကောင်းတယ်ဆိုတာကိုသိကြပါတယ်။
 ဒီတော့ ခု အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဂါထာတွေ နာရလို့ ရှိယင်လေ ကျုပ်
 စိတ် ကောင်းချင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒီတော့ “တရားဟော
 ပါ”လို့ ဆိုတော့....ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင်တော့ “ဟောချိန်
 တန်ပြီ”လို့ ကြံပြီး ကောင်းပြီမောင်၊ တရားနာမယ်ဆိုယင် ရှိရှိ
 သေသေနာပါ။ “ကောင်းပြီ နာပါ့မယ်”ဆိုတော့ ခုနကတရား
 ပြန်ဟောတာပဲ။

သုတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းယင် အမြတ်ထွက်

သင်္ကံ ဒေဝ ပေါရိသဒ္ဒါ၊ သဗ္ဗိ ဟောတိ သမာဂမော၊
 သာ နံ သင်္ဂတိ ပါလေတိ၊ နာ သဗ္ဗိ ဗဟု သင်္ဂမော။

“ပေါရိသာဒ.... သူတော်ကောင်းတို့နဲ့လေ၊ တကြိမ်လောက် ပေါင်းရတယ်ဆိုယင် သိပ် ကျေးဇူးများတာပဲ။ ဟို သူယုတ်မာတွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ပေါင်းနေလေမယ်လို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချရဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းပါ” လို့။...

သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ၊ သဗ္ဗိ ကုဗေဓထ သန္တဝံ၊

သတံ သဒ္ဓမ္မ-မညာယ၊ သေယျော ဟောတိ နုပါပိယော။

သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းပါ၊ မရှုံးပါဘူး။ သူတော်ကောင်းနဲ့ပေါင်းယင် အမြတ်ထွက်မှာပဲ၊ မရှုံးပါဘူး။

ဇီရန္တိ ဝေ ရာဇရထာ သုစိတ္တာ၊

အထော သရီရံပိ ဇရံ ဥပေတိ၊

သတဉ္စ ဓမ္မော န ဇရံ ဥပေတိ၊

သန္တော ဟဝေ သဗ္ဗိ ပဝေဒယန္တိ။

အားလုံးလေ မပျက်စီးနိုင်အောင် အင်မတန် ကြိုးစားမင်းစား လုပ်ထားတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေရဲ့ ရထားကြီးတွေတောင် ပျက်စီးရတယ်နော်၊ ဆွေးမြေ့ရတယ်နော်။

ဒီ ခန္ဓာကိုယ် အားလုံး မအိုအောင် မနာအောင် မသေအိုရ နာရ သေရ အောင် ကြိုးစား မင်းစားနဲ့ စောင့်ရှောက်ပြီးတော့ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လဲ အိုရတယ်၊ နာရတယ်၊ သေရတယ်နော်။ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ တရားဟာ ဘယ်တော့မှ မအိုနိုင်ဘူး။ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး “နိဗ္ဗာန်” ဆိုတဲ့ တရားဟာလေ ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်ပါဘူး။

ပေါရိသဒက လူညံ့မှ မဟုတ်ပဲနဲ့။ နဂိုတုန်းကတည်းကတက္ကသိုလ်
မှာ ပညာသင်လာတာ။ စဉ်းစားလို့ သဘောကျလို့။

မြေကြီးနဲ့ မိုး ဝေးသလို

နဘဉ္စ ဒူရေ ပထဝီ စ ဒူရေ၊
ပါရိ သမုဒ္ဒဿ တဒါဟု ဒူရေ။
တတော ဟဝေ ဒူရတရံ ဓဒန္တိ၊
သတဉ္စ ဓမ္မော အသတဉ္စ ရာဇ။

ဟို သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဟို ဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်း ဝေးသလို မြေ
ကြီးနဲ့မိုး ဝေးသလို၊ သူတော်ကောင်း တရားနဲ့ မသူတော်တို့ရဲ့
တရားဟာလဲ နီးလို့မရဘူး၊ အင်မတန် ဝေးပါတယ်။

ဒီမင်းရဲ့အသားကိုတော့ အဲသလို တရား ဟောလိုက်တော့
ငါမစားထိုက်ဘူး ပေါရိသဒ ကျေးဇူး တင်လိုက်
တာတဲ့၊ သုတသောမ ရှင်ဘုရင်
ကို အဖေလို့ အဖေချစ်သလို ချစ်ပြီး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာတဲ့။
ကောင်းလိုက်တာ တရားကောင်းလိုက်တာ၊ ငါ့ အပေါ်မှာ
ကျေးဇူးများလိုက်တာ။ သူ့ စိတ်ထဲ သိပ်ချစ်တယ်။ “ဒီလောက်
သူတော်ကောင်းစိတ် ရှိတဲ့ မင်းကိုတော့ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
မစားထိုက်ဘူး။ သူတော်ကောင်းစိတ် ဒီလောက် ရှိတဲ့ မင်းရဲ့
အသားကို ငါစားယင် ငါလဲ သက်သာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

မင်းဆီကဆု သူ့ စိတ်သဲ ဒီလောက် ဖြစ်ပြီးတော့
 ငါမတောင်းချင်ဘူး ကျေးဇူး တင်လွန်းလို့ “အရှင်မင်း
 မြတ် ဂါထာ ၄-ဂါထာ ပူဇော်
 စရာ ကျုပ်မှာ ဘာမှ ပူဇော်ဖွယ်ပစ္စည်းမရှိပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့်
 အရှင်မင်းမြတ်.... ဂါထာ ၄-ဂါထာ အတွက် ဆု လေးမျိုး
 ပေးပါရစေ။ အဲဒီဆုကို တောင်းပါလို့ ဆိုတော့ သုတသောမ
 မင်းက သင်က သစ္စာရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဘော်တော်ကြာ
 တော့ “အား.... ဒီဆုတော့ မပေးနိုင်ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့
 ဆိုလို့ ရှိယင် ဘယ်သူကလာပြီး တရား ဆုံးဖြတ်မှာတုံး။ ငါက
 တောင်းတယ် သင်က မပေးဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်၊ ဘယ်နှယ်
 လုပ်မှာတုံး၊ ဒီတော့ မင်းဆီ ငါ ဆုမတောင်းချင်ပါဘူး၊ မင်း
 ဆုပေးလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

အသက်စွန့်ပြီး “ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဘောင်းပါ၊ တောင်းပါ၊
 ပေးပါ့မယ် ကျုပ် အသက် စွန့်ပြီးတော့ ပေးပါ့မယ် ဆု
 ပေးပါရစေ၊ သူကတရားဂါထာတွေ ကြည်ညို
 လို့ သုတသောမမင်းကိုလဲ ချစ်လို့ ဆုပေးပါရစေ၊ မပေးနိုင်တဲ့
 ဆုကို မရှိစေရဘူး။ အိုလေ-အသက်စွန့်ပြီးတော့ ပေးပါ့မယ်။

အသက်တရာ ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဖြင့် “ပေါရိသဒ....
 အနာမရှိတာကိုမြင်လို့ သူတော်ကောင်းဟာ သူတော်ကောင်း
 တရားနဲ့ မှ ပေါင်းလို့ ရတယ်နော်။
 ပညာရှိတဲ့ သူဟာ ပညာရှိနဲ့မှ ပေါင်းလို့ ရတယ်နော်။ “ငါ
 ပထမဆု တောင်းမယ်။ အသင့်ကိုလေ အသက်တရာ အနာမရှိ
 ဒါကို ငါမြင်ချင်တယ်”လို့ ပထမ ဆု တောင်းလိုက်တယ်။

ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ “အမလေး အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ
မေတ္တာ နော်၊ ငါက သူ့ကို သတ်မယ်လို့ ဖမ်းလာ
ခဲ့တယ်။ သူက ငါ့ကို အသက်တရာ အနာ
မရှိ၊ ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ မြင်ချင်ပါ သတဲ့။ “အမလေး....
ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ မေတ္တာ”လို့ ဆိုပြီးတော့ “ပေးပါတယ်၊
ပေးပါတယ်” ဒီဆုလဲ ပေးပါတယ်။ ဒါ သူသဘောမပေါက်
ဘူး။ သင့်ကို အသက်တရာ အနာမရှိတာကို ငါမြင်ချင်တယ်လို့
ဆိုတော့ “ငါလဲ အသက်တရာ အနာမရှိပဲ နေချင်တယ်”လို့
ဆိုတာပေါ့။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့လို့ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လဲ ရောက်
သွားတယ်။ ဒါ သူသဘောမပေါက်ဘူး။ “ပေးပါတယ်၊ ပေးပါ
တယ်၊ သတ်လဲ သတ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

၂။ ဟောဒီ ရှင်ဘုရင်တွေကို “ပေါရိသဒ....ငါ ဒုတိယဆူ
မသတ်ပါနဲ့ တောင်းမယ်နော် “အခု သင်
ဖမ်းထားတဲ့ ရှင်ဘုရင် တွေဟာ
လေ အသီးအသီး တိုင်းပြည်မှာ အားကိုးစရာ ရှင်ဘုရင်တွေ
ဖြစ်တယ်။ ခု သင်က ညှဉ်းဆဲပြီးတော့ ထားလိုက်တာ အကုန်လုံး
ပင်ပန်းနေရှာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ ဆိုတာ
ဘယ့်လောက် ဒုက္ခရောက်မယ် မသိကြဘူး။ ဒါ့ကြောင့် မို့လေ
သင် ဟောဒီ ရှင်ဘုရင်တွေကို မသတ်ပါနဲ့။ သူတို့ရဲ့ အသားကို
သင် မစားပါနဲ့”။ အာ....ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ မသတ်
ပါဘူး၊ မစားပါဘူး။

နားစွင့် ထောင်နေကြ ဒီက နှစ်ယောက်ပြောနေတဲ့ အသံကို
 ဟိုက ကြိုးနဲ့ လက်ဖောက်ပြီး ချည်
 ထားတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေ မကြားတချက်၊ ကြားတချက် နားစွင့်
 ထောင်ကြတယ်။ “ဟေ့....သုတသောမတော့ ပေါရိသာဒကို
 ချုတ်နေပြီ ထင်တယ်”။ သူတို့ဟာ သူတို့ မျက်ရိပ် မျက်ကဲနဲ့
 “တို့တော့ သေမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။တို့တော့ သတ်မှာ
 တော့ မဟုတ်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်။ သုတသောမတော့ ဟိုမှာ
 ပြောနေပြီ။ အင်း....မသတ်ပါနဲ့တို့၊ ဘာနဲ့တို့” ဆိုတဲ့ ဒီစကား
 တခွန်းတလေကို ဟိုက ကြားကြတယ်။ နားစွန် နားဖျားလဲ
 ကြားတယ်။ သူတို့ဟာသူတို့ မျက်ရိပ်မျက်ကဲနဲ့ တော်တော်လဲ
 အားတက်နေကြတယ်။ ဟိုကလဲ “ကောင်းပါပြီ မသတ်ပါဘူး
 မသတ်ပါဘူး”။

၃။ သူတို့တိုင်းပြည်
 ပြန်ပို့ပါ

“ပေါရိသာဒ.... မသတ်ပေမယ်လို့
 တော်တော်ကြာ ဒီရှင်ဘုရင်တွေ သူ
 တိုင်းပြည် မပြန်ရဘူး။ တောထဲမှာပဲ
 ငါနဲ့ အတူတူနေရမယ်လို့ ဆိုယင် ခက်မယ်။ ဒီတော့ ငါတတိယ
 ဆုတမျိုးတောင်းဦးမယ်။ “တောင်းပါ၊ တောင်းပါ”။ “ဒီ
 ရှင်ဘုရင်တွေကိုလေ သင်က တကတဲ ကြိုးဖြေပြီးတော့ သူတို့
 တိုင်းပြည်ကို သူတို့ ပြန်ပို့ပါ”လို့ “အာ....ပို့ပါမယ်၊ ပို့ပါ
 မယ်” စိတ်က အင်မတန် နူးညံ့နေပြီပေါ့လေ၊ တရားဂါထာနဲ့
 ပြီးတော့ သုတသောမမင်းရဲ့ မေတ္တာနဲ့ စိတ်က အင်မတန် နူးညံ့
 နေပြီ။ “ပို့ပါမယ်၊ ပို့ပါမယ်”။

သင့်ကြောက်လို့ ပုန်းနေကြရ

ပေါရိသဒ....ငါ စတုတ္ထဆု တောင်းပါ့မယ်၊ “တောင်းပါ၊ တောင်းပါ”။

ဆိဒ္ဓံ တေ ရဋ္ဌံ ဗျထိတာ ဘယာ ဟိ၊
ပုထု နရာ လေ-ဏမနုပ္ပဝိဋ္ဌာ၊
မနုဿမံသံ ဝိရမေဟိ ရာဇ၊
ဧတံ ဝရာနံ စတုတ္ထံ ဝရာမိ။

ပေါရိသဒ-ပေါရိသဒ၊ တေ - သင်၏၊ ရဋ္ဌံ - တိုင်းနိုင်ငံ သည်လည်း၊ ဆိဒ္ဓံ-အပေါက်အကြားတွေ များ၍နေလေ၏၊ (ပေါရိသဒ သင်မရှိလို့ မှီလေ သင့်တိုင်းပြည်လဲပဲ ချောက်ချား ပြီး ပေါက်ကြားနေတယ်နော်)၊ ပုထု နရာ-များစွာသော လူတို့ သည်၊ ဘယာ-သင့်ရန်မှ ကြောက်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဗျထိတာ- တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်ကြကုန်လျက်၊ လေဏံ-ပုန်းအောင်းရာဖြစ်တဲ့ အရပ်ဒေသသို့၊ အနုပဝိဋ္ဌာ-ကိုယ်စီကိုယ်င ဝင်ပြေး၍ နေကြရ လေကုန်၏။ (သင့်ကြောက်လို့ ဟိုတိုင်းပြည် ဒီတိုင်းပြည်ကလူတွေ လဲ ကောင်းကောင်း မနေဝံ့ရဲကြဘူး သိလား၊ ကလေးတွေ လက်ဆွဲပြီးတော့ ကြောက်တာနဲ့ မှီလို့ ဟိုတောကြို တောကြား သွားနေရတယ်၊ ဒီတောကြိုတောကြား သွားနေရတယ်။)

၄။ လူသားမစားဖို့ စတုတ္ထဆု ရာဇ-ပေါရိသဒ အမည်ရတဲ့
တောင်းကော့ ငါ့ညီ မင်းမြတ်၊ မနုဿမံသံ-
လူသားကို၊ ဝိရမေဟိ-ရှောင်
ကြဉ်စမ်းပါလောလို့-လူသားမစားဖို့ စတုတ္ထဆု တောင်းတော့
တရားသုံးခြာ ၅

ပေါရိသဒကလေ လက်ခုပ်များ တီးတီးပြီးတော့ “အမလေး.... အဲဒီဆုတော့မလုပ်ပါနဲ့, အဲဒီဆုတော့ မတောင်းပါနဲ့, ဒီပြင်ဆု လဲ့ တောင်းစမ်းပါ။ ကျုပ်လေ အဲဒီလူသားကို ချစ်လွန်းလို့ တိုင်းပြည်ကိုစွန့်ပြီး ဒုက္ခခံပြီး တောထဲနေရတာပါ။ ဒီတော့ အဲဒီ ဆုတော့ မတောင်းပါနဲ့ ဒီပြင်ဆု တောင်းစမ်းပါလို့ ပြောတော့။

မင်းကိုယ်မင်း ချစ်တာလား “ပေါရိသဒ-ချစ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ပထမ လူသားကို ချစ်တာလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချစ်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ချစ်တာထက် ဒုတိယ လူသားကို မင်းချစ်တယ်လို့ ပြောနေတယ်” နာနာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ “မင်းကိုယ်မင်း ချစ်တာလား, လူသားကို ချစ်တာလား” ဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မင်းကိုယ်မင်း ချစ်တယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ မင်းချစ်တဲ့ လူသားတွေကို မင်း စားနေလို့ ရှိယင် သေ ငရဲသွား မယ်။ ငရဲကျတော့ မင်းကိုယ်မင်း ချစ်ရာရောက်ဦးမလားလို့ ဆိုတော့၊ ငိုတာပဲ သူ။ “အမလေး မပေးလဲ အခက်ပါပဲ ဒီဆု ဟာ၊ ပေးပြန်လို့ ရှိယင်လဲ ဒီအတွက်ကြောင့် တိုင်းပြည်က သူ ထွက်လာခဲ့ရတာ၊ လူသားမစားရတော့ဘူးဆိုလို့ ရှိယင် သေရတော့ မလောက် ဖြစ်ပြီ၊ ငိုလို့.... အရှင်မင်းမြတ်-ဒီပြင်ဆု တောင်းစမ်း ပါဦး၊ ဒီပြင်ဆု တောင်းစမ်းပါဦး၊ ဒီပြင်ဆုကို ကျုပ်ပေး ပါ့မယ်၊ ဒီဆုကို ရွှေပြီးတော့ တောင်းစမ်းပါဦး” ။

အစက ငါမပြောဘူးလား “ပေါရိသဒ.... ငါမပြောဘူးလား အစက မင်းကို။ ငါက ဒီဆုပေးပါ လို့ဆိုတယ်၊ မင်းက မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်။ ဘယ်ရုံး

သွား ဘယ်ဆီသွားပြီးတော့ တို့တရားဆုံးဖြတ်မှာတုံး၊ ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်ပေးမှာတုံးလို့ ငါမပြောဘူးလား၊ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းက သေသေ ကြေကြေ ပေးပါ့မယ်၊ တောင်းသာ တောင်း ပါ”လို့ ပြောလို့ ငါတောင်းတာလို့ဆိုတော့၊ အာ-မပေးလဲ မဖြစ်၊ သူ့စကားကလဲ မှန်တယ်၊ အသေခံပြီးတော့ ပေးပါ့မယ် လို့ သူပြောခဲ့တယ်၊ သူတို့ ဟိုရှေးက ရှင်ဘုရင်တွေက တကယ်လဲ သစ္စာတော့ စောင့်သေးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ နောက်ကျတော့....

ပေါရိသဒ ဆုပေးပြီ

အဒ္ဓါ ဟိ သော ဘက္ခော မမ မနာပေါ၊
တေဿ ဟေတုမ္ပိ ဝနံ ပဝိဋ္ဌော၊
သစေ စ မံ ယာစသိ တေမတ္ထံ၊
တေမ္ပိ တေ သမ္ပ ဝရံ ဒဒါမိ။

အဒ္ဓါ-မချွတ်ကေနံ၊ အမှန်စင်စစ်၊ သော ဘက္ခော-ထိုလူသား ဆိုတဲ့ အစာသည်၊ မမ-ကျွန်ုပ်၏၊ မနာပေါ-အမြတ်နိုးဆုံးအစာ ဖြစ်ပါပေ၏၊ တေဿ-ဤ လူသားဆိုတဲ့ အစာ၏၊ ဟေတုမ္ပိ- အကြောင်းကြောင့်၊ ဝနံ - ဤတောသို့၊ ပဝိဋ္ဌော - ဝင်လာခဲ့ရ ပါ၏၊ တေမတ္ထံ-ဤ လူသားမစားဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို၊ မံ- ကျွန်ုပ်ကို၊ သစေ ယာစသိ-အကယ်၍ ရှောင်လွှဲ၍မနေပဲ တောင်း တော့သည် ဖြစ်အံ့၊ သမ္ပ-အဆွေ၊ တေ-သင် မင်းမြတ်အား၊ တေမ္ပိ ဝရံ-ဤလူသားမစားရဘူးဆိုတဲ့ ဆုကိုလည်း၊ ဒဒါမိ- မပေးပဲမနေပဲ ပေးပါဘော့အံ့သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု

ဒီကျတော့ နတ်တွေပါ သာဓုခေါ်တယ်။ နတ်တွေကလဲပဲ ဝမ်းသာလိုက်တာ ညောင်ပင်စောင့်နတ်ကလဲ သာဓုခေါ်တယ် ဝမ်းသာအားရနဲ့။ သာဓုသံတွေ ကြားရတော့ ရှင်ဘုရင်တွေ ကလဲ “ဟိတ်.... တို့တော့ လွတ်တော့မှာပဲဟေ့.... သူတို့ကလဲ ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိနဲ့ ပျော်”လို့၊ ဒါနဲ့ ပေါရိသဒက မျက်ရည်တွေနဲ့....။

ငါးပါးသီလပေး “ပေါရိသဒ....မင်း လူသား မစားတော့ ဘူးကိုး၊ သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ လမ်းတော့ ပထမရောက်လာပြီ။ ငါးပါးသီလမင်းပေးမယ်ကွာ၊ ငါးပါးသီလ ယူပါ”လို့ ပြောတော့၊ “ပေးပါဆရာ၊ ပေးပါဆရာ”နဲ့ ပြောယင်း သူ့အနားမှာ ပေါရိသဒကလေ၊ ကလေးလေး ဝပ်နေသလို မျက်ရည်တွေနဲ့ ဒူးတုပ်နေဘယ်။ အဲဒီတုန်း သူတ သောမမင်းက ငါးပါးသီလ ချပေးတယ်။ “ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ”ဆိုဒါမျိုးပေါ့၊ ပေါရိသဒက လိုက်ဆိုတယ်။

နောက် ငါးပါးသီလပြီးလို့ နတ်တွေ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ပေါရိသဒကို သုတသောမမင်း ချွတ်လို့ရဒါ။ ဒီလောကကြီး ထဲမှာ ဘယ်နတ်ချွတ်လို့မှ မရဘူး၊ ဘယ်ဗြဟ္မာချွတ်လို့မှ မရ ဘူး၊ ပေါရိသဒကို သုတသောမ ချွတ်ပေလို့သာ ရတယ်လို့ နတ်တွေကလဲ ကျေနပ်လို့။

ကြိုးဖြေဖို့ ကိုင်း....ပေါရိသဒ၊ အားလုံး မင်းတွေ သုတသောမ ခေါ် ဆင်းရဲကြပြီနော်၊ ကိုင်း....အားလုံး မင်း တွေကို ဖြေပေးပါ၊ ကြိုးတွေကို ဖြေပေး ပါလို့ဆိုတော့ ပေါရိသဒက စဉ်းစားတယ်၊ ငါက ရှင်ဘုရင်

တွေ ကြိုးသွားဖြေလိုက်ယင် ရှင်ဘုရင်တွေက ဒီကောင်ဟာ ရန်သူပဲလို့ ဆိုပြီးတော့ ဝိုင်းချယင် ငါဘယ့်နွယ် လုပ်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုဆိုယင် ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး မလုပ်တော့ဘူး။ ငါသာ အသေခံမှာပဲလို့ တွေးပြီးတော့။

ဒီတော့ သုတသောမမင်းပါမှ ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးပြီးတော့ အရှင်မင်းမြတ်-ကျုပ်တို့ ၂-ယောက် သွားဖြေရယင် မကောင်း ဘူးလားလို့ ပြောတယ်။ သနားစရာ သိပ်ကောင်းတယ်။ အရှင် မင်းမြတ်လဲ လိုက်ပါဦးလေ။

သို့ကို ရန်မူကြမှာလား “အား.... ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ လိုက် မယ်၊ လိုက်မယ် ဆိုပြီးတော့ နှစ်ယောက် သွားလို့ ဟိုနား ရောက်တော့မှ နေဦး နေဦး၊ ပေါရိသဒ နေဦး” လို့ ပြောတယ်။ သုတသောမ မင်းကလဲ ဟို ရှင်ဘုရင်တွေ စိတ်မချဘူး။ ဖြေပြီးလို့ ရှိယင် သူတို့က ဝိုင်းပြီး ပြန်ချယင်တော့ အခက်သားပဲလို့ တွေးမိ တယ်။ တွေးမိတော့ ပေါရိသဒ၊ နေရစ်ဦး နေရစ်ဦး ဆိုပြီး သူရွှေကသွားတယ်။ သူသွားတယ်ဆိုယင်ပဲ ဟိုက ရှင်ဘုရင် တွေက ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သုတသောမ လာတယ် ဆိုယင်ပဲ အားလုံး မင်းမြတ်တို့....ကျုပ် ပေါရိသဒကို ဆုံးမလို့ ပေါရိ သဒ ယဉ်ကျေးသွားပြီ။ အသင်တို့ကို သူလာပြီးတော့ ဖြုတ် ပေးလိမ့်မယ်။ အသင်တို့ကို ဖြုတ်ပေးတော့ အသင်တို့ကပြန်ပြီး မကျေမနပ်နဲ့ သို့ကို ရန်မူကြမှာလား။

ရန်မမူပါဘူး၊ ရန်မမူပါဘူး၊ မမူပါဘူးလို့ အားလုံးက
ကြုံးဖြတ်ပေးပါ ပြောတယ်။ ကောင်းပြီ၊ သင်တို့ ပဋိညာဉ်
ပေးကြပါ။ “ပေးပါတယ် ပေးပါတယ်”

အားလုံးကလဲ လွှတ်တယ်ဆိုယင်ပဲ ဝမ်းသာလှပြီ။ ပေးပါတယ်
ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က အားမရှိဘူးနော်။ သူ့ကို
အကုန်လုံး မပြောနိုင်ဘူး။ အရှင်မင်းမြတ်က ကျုပ်တို့ကိုယ်စား
သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ဘယ်နှယ်မှ ရန်မမူ
ဘူးလို့ဆိုဒါ သူ့ကိုပြောလိုက်စမ်းပါလို့ ဆိုတော့....

ကြုံးဖြတ်ပြီး သုတသောမက....ပေါရိသဒ၊ လာ သွားစို့
အသာလေးချ လို့ဆိုတော့ ပေါရိသဒက သုတသောမမင်း
ပါယင် သူကလဲ ရဲနေတာကို။ တခါထဲရှင်ဘုရင်
တယောက် နဂိုတုန်းက လက်ဖောက်ပြီးတော့ ချည်ထားတဲ့
ကြိုးကို ဖြုတ်ချလိုက်တယ်။ တခါထဲ အောက်ကျ ပြီးတော့
ရှင်ဘုရင်ဟာ တုံးကနဲ လဲဒါပဲ၊ အားက မရှိပဲကိုး။ ဟာ
ပေါရိသဒ.... ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ နေဦး နေဦး၊ ဆိုပြီးတော့.....
နောက်တယောက်ကျတော့ သုတသောမမင်းက သားငယ်လေး
ပွေ့ထားသလိုပွေ့တယ်။ အေး....သာသာလေးဖြတ်၊ သာသာ
လေးဖြတ်၊ သန်လျက်ထက်ထက်နဲ့ သာသာလေး လှီးဖြတ်ပြီး
တော့မှ အမေပေါ် အိပ်နေတဲ့ သားကလေး အိပ်ရာက နိုးမှာ
စိုးလို့ အမေက သာသာလေး သိပ်သလို၊ မြေကြီးပေါ်
သာသာလေး ချတယ်။

ဘုန်းကြီး အားလုံး မင်းတွေ ဒီလိုပဲ အကုန်လုံး
ကြည်ညိုလိုက်တာ သက်သက် သာသာနဲ့ ဖြုတ်၊ ကျေးဇူး
တင်လိုက်တာ။ ဘုန်းကြီးက ကြည်ညို
လိုက်တာလေ၊ သူတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ။ ဒီတိုင်အားလုံးမင်းတွေ
တကယ် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့နေတော့ ပေါရိသဒနဲ့ သုတသောမ
မင်းက ကြိုးတွေသာ ဖြတ်တာကိုး။ ကြိုးသီထားတဲ့ နေရာက
အနာပေါက်ကလေးတွေ နေရာက ကြိုးဖြုတ်ရဦးမှာ။ ဒီတော့
နားဖောက်တဲ့ ကလေးများမှာ ကြိုးကလေးတွေ တပ်ထားတော့
အဲဒီကလေး နာမှာစိုးလို့ နားကြိုးကို သာသာလေးဖြုတ်သလို၊
သူတို့ ၂-ယောက်ကလဲ သာသကလေး လိုက်ပြီးတော့ ဖြုတ်
တယ်။ သာသာလေး ဖြုတ်ပြီးတော့ ရေတွေ ဘာတွေဆေးလို့၊

သစ္စာဆိုပြီး ပေါရိသဒ...., ဟို သစ်ပင် တပင်က
ဆေးလိမ်းယာဂုတိုက် သစ်ခေါက်ကလေး ယူခဲ့စမ်း။ ဘာ
သစ်ခေါက် ဖြစ်ဖြစ် ယူခဲ့စမ်း။ ဟို
ကျောက်ပြားပေါ်မှာ သွေးငမ်း။ သွေးငမ်းဆိုတော့ သွေးတယ်။
သွေးပြီးသားဖြစ်တဲ့ ဆေးမြစ်ကလေးတွေရဲ့ အနှစ်ကလေးများ
လိုပေါ့။ သုတသောမမင်းကလဲ သစ္စာဆိုပြီးတော့ လိမ်းလိုက်
တာလေ အနာတွေကို ပျောက်လို့။ အားတော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။
ယာဂုကြိုတယ်၊ ယာဂုကြိုတော့ အဖတ် မပါစေရဘူး။ အရည်
တွေချည်း တိုက်တယ်။ နက်ဖြန် မနက်စောစော ယာဂုတိုက်
အရည်ချည်းပဲ အဖတ် မပါဘူး။ နေ့လယ် ယာဂုတိုက် အရည်
ချည်းပဲ။ ညနေကျလဲ ယာဂုတိုက် အရည်ချည်းပဲ။ “ရည်မန်း”
ဆိုဒါမျိုးပေါ့။ နက်ဖြန်ခါတတိယမြောက်နေ့ကျမှ ယာဂုအဖတ်
ကလေး ထည့်ပြီးတော့ တိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး
သေမှာ

ဒီလိုပဲ တရက် နှစ်ရက် - ယာဂု
တိုက်လို့၊ သူတို့ အားရှိပြီ ဆိုပါ
တော့ ပြန်ကြစို့နဲ့။ သုတသောမ

မင်းက...ပြန်ကြစို့ရဲ့လား၊ အားလုံး ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်ရမှာ။
ကဲ ပေါရိသဒ္ဓါလဲ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်ရအောင် သွားစို့ရဲ့လို့
ဆိုတော့...အမယ်လေး ကျွန်တော်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆရာ
တို့သာ သွားကြတော့။ အားလုံး မိတ်ဆွေများသာ ကိုယ့်နိုင်ငံ
ကိုယ်ပြန်ကြတော့။ ကျုပ်လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျုပ် အပြစ်
တွေက ကြီးလှပါပြီ။ သွားကြတော့ သွားကြတော့။ ကျုပ်ဒီမှာ
ပဲ သစ်ဥသစ်ဖုကလေးတွေ သစ်ရွက်ကလေးတွေ စားပြီးတော့
နေရစ်တော့မယ် သွားကြတော့။ အာ....ပေါရိသဒ္ဓါ၊ ဒီလိုနေလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လိုက်ခဲ့ လိုက်ခဲ့ လိုက်ခဲ့။ မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့။
သင့်နိုင်ငံကို တို့ပြန်ပို့မယ်။ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကလဲ
ရန်သူတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျုပ်သာ သွားလို့ရှိယင်ဖြင့် တယောက်
လေ ခဲတလုံးစီပေါက်တာနဲ့ ကျုပ်သေမှာ။

ယူထားတဲ့ သီလ ကျုပ်ကလဲပဲ သူတို့ကို ပြန်ပြီးတော့ ဘာမှ
ကျုပ် မဖျက်ပါ မလုပ်ပါဘူး။ ကျုပ်သီလ ကျုပ်ထိန်းမှာပါ။

အရှင် မင်းမြတ်ဆီက ယူထားတဲ့ သီလကို
ကျုပ် မဖျက်ပါဘူး။ ကျုပ်ကိုတော့ တိုင်းပြည်က ခဲတလုံးစီ
ပေါက်တာနဲ့ သေပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ် မလိုက်ပါရ စေနဲ့။
ဒီမှာပဲ ကျုပ်နေရပ်ပါ့မယ်။ အရှင်မင်းမြတ်တို့နဲ့လဲ နောက်ထပ်
တွေ့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်မြတ်နိုးတဲ့ လူသားလဲ မစားရလို့
ကျုပ်လဲ အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်မရှည်ပေမယ့်

လို့လဲ ကျုပ်သီလ မဖျက်ပါဘူး။ ကျုပ် ဒီမှာပဲနေရစ်မယ်လို့ ဆိုတော့။

ငါ့နိုင်ငံတဝက်ခွဲပြီး သုတသောမမင်းကတော့တယ်ကိုး “ပေါရိ ပေးမယ် သာဒ ငါ့စကားတွေ သိပ်နားထောင် တယ်။ သူ့ကိုတော့ နဂိုစည်းစိမ် ပြန်မရ ယင် ငါတဝန် ရှိတယ်”လို့ တွေးတယ်။ ပေါရိသာဒ...ဒီလို နေရစ်လို့ ဘာဖြစ်မလဲ၊ လိုက်ခွဲလိုက်ခွဲ၊ သင့်ကိုတောင်မှ ငါက နားလည်အောင် ပြောနိုင်သေးတဲ့ဥစ္စာ သင့် တိုင်းသူပြည်သား တွေ ငါ နားလည်အောင် ဘာမပြောနိုင်ပဲ ရှိရမှာလဲ။ လိုက်ခွဲ လိုက်ခွဲ၊ ငါပြောလို့ မရဘူး ဆိုလို့ ရှိယင်ဖြင့် ငါ့နိုင်ငံကို တဝက် ခွဲပြီးတော့ ပေးမယ်။ လိုက်သာ လိုက်ခွဲပါ၊ သဘောကျလိုက် ထာလေ တကထဲ သူတော်ကောင်းတွေ၊ ဒါနဲ့ “မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့ အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ နိုင်ငံလဲပဲ “ငါ့ အမေသတ်ဖူးတာ ဟောဒီ ပေါရိသာဒဟ”ဆိုပြီး “ကျုပ်ရန်သူ တွေ ဖြစ်နေပါပြီ။ အရှင်မင်းမြတ်နိုင်ငံလဲ မလိုက်ပါရစေနဲ့ တော့”လို့ ပေါရိသာဒကလဲ ငြင်းတယ်။

လိုက်သာ လိုက်ခွဲပါ ဒါနဲ့ သူပြန်ပြီးတော့ ဒီ ပေါရိသာဒ မပါလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ဆိုပြီး တော့ “ပေါရိသာဒ...သင့်နိုင်ငံ ဗာရာဏသီပြည်ဆိုတာ သာမန် နိုင်ငံမဟုတ်ဘူး။ ဗာရာဏသီပြည်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ စားကောင်းသောက် ဖွယ်တွေ အင်မတန်ပေါ့တဲ့ပြည်၊ စားချင်တဲ့ အစာတွေ စားလို့ ရတယ်။ သင့်ရဲ့နန်းတော် သင့်ရဲ့ အိပ်ရာနေရာကလဲ အင်မတန်မှ သာယာတယ်။ ဘေးက မောင်းမမိသံ အခြွေအရံ တွေဟာ

ဟိုတုန်းကဆိုယင် သင့်အလိုလိုက်ပြီးတော့ ယုယကြတယ်။ သင့်ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေကလဲ သင့်စကားကို နားထောင်ကြတယ်။ ဒီတော့ သင်တို့တိုင်းပြည်ဟာလေ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်း တဲ့ တိုင်းပြည်။ အဲဒီတိုင်းပြည်ကို ပြန်ပြီးနေရအောင် လုပ်မယ်။ မနေရဘူးဆိုယင် ငါ့တိုင်းပြည်ကို တဝက်ခွဲပေးပါမယ်၊ လိုက်သာ လိုက်ခွဲပါလို့ ဆိုတော့ သူနဲ့လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ ဒါဖြင့် လိုက်ပါတော့မယ်။

တရားကို ပြန်သတိရ သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းရတာများ သိပ်ကောင်းတယ်နော်။ ကြည့်စမ်း အခု အရှင် သုတသောမမင်းက ပထမဆုံး ကျုပ်ကို မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ ချွတ်ပစ်တယ်။ မကောင်းတဲ့အကျင့်တွေ ချွတ်ပြီး တော့ကို ကျုပ်ကို နဂိုစည်းစိမ် ပြန်ပြီးတော့ရအောင် လုပ်ပေး မယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်။ “သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းရတာ ကောင်းလိုက်တာ”လို့ တရားကို ပြန်သတိရတယ်။

ရသကနဲ့ ပေါင်းလို့ “ သမ္ဘိရေဝ သမာသေထ၊ သမ္ဘိ လူသားစားမိ ကုဗ္ဗေထ သန္တဝံ”ဆိုဒါကို သိပ်သဘော ကျသွားတယ်။ ကျုပ်လေ ပထမ သူ ယုတ်မာ ရသကနဲ့ ပေါင်းရလို့ ဒီလူသားစားမိတာ။ သူဟာသူ ကြိုက်တာကိုတော့ သိပ်သတိမရဘူး။ ရသက က လူသားချက် ကျွေးလို့ ကျုပ် လူသားစားမိတာ။ အဲဒီလူသား စားမိရာက တောပုန်း ဒမြကြီး ဖြစ်လာပြီးတော့ ကျုပ် မကောင်းမှုတွေ

ပြုမိတယ်။ သူယုတ်နဲ့ ပေါင်းရတဲ့ ဥစ္စာဟာ ကြာလေတော့လေ ဆိုးဝါးလေပါပဲလားလို့ သူ့စိတ်ထဲက တွေးပြီး လိုက်ပါမယ်၊ လိုက်ပါမယ် ဆိုပြီးတော့။

တောထဲက တခါထဲ သုတသောမမင်း ခေါင်းဆောင်ပြီး တိုင်းပြည်ပြန် တော့ တရားတပါးသောမင်းတွေ ဆိုပါတော့ အကုန်လုံး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ တောထဲက ထွက်လာပြီးတော့ သုတသောမမင်းက စစ်တပ် မပါလို့ရှိယင် ဟိုကျတဲ့အခါ နဲ့အခက်အခဲရှိမှာစိုးလို့ သူ့တိုင်းပြည်ရဲ့ အစွန်အဖျားသွားတယ်။ တိုင်းပြည်ကလူတွေက သိတာနဲ့မို့လို့ “ဟာ တို့မင်းမြတ် ပြန်လာပြီ” ဆိုပြီးတော့ နန်းတော်အပြေးသွားပြီး တော့ သံတော်ဦး တင်ကြတယ်။ သံတော်ဦး တင်ကြတော့ နန်းတော်က စစ်တပ်ကြီးပါ ထွက်ပြီးတော့ လိုက်လာခဲ့တယ်။

မြို့တံခါးတွေ ဒါနဲ့ စစ်တပ် ခြံရံပြီးတော့ သုတသောမ ပိတ်မထားနဲ့ဖွင့်ပေး မင်းက ခေါင်းဆောင်ပြီး ပေါရိသဒ္ဒါရဲ့ မူလနိုင်ငံ ဗာရာဏသီပြည် သွားတယ်လို့ ဆိုယင်ပဲ ဟိုကကြားပြီး သုတသောမမင်းဟာ ပေါရိသဒ္ဒါကို ဆုံးမပြီးတော့ ခေါ်လာသတဲ့လို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကြားတယ်။ မြို့သူ မြို့သားတွေ ကြားတယ်ဆိုယင် ရှင်ဘုရင်ဆီသွား သံတော်ဦး တင်တဲ့သူကတင်၊ မြို့တံခါးတွေ ပိတ်ထားသူ ကပိတ်၊ အဝင်မခံဘူး။ ဒီရှင်ဘုရင်ကိုတော့ အဝင်မခံဘူး။ မြို့တံခါးတွေ ပိတ်ထားတယ်။ နောက်မြို့နားရောက်တော့ တံခါးတွေကို ပိတ်ထားလို့ သုတသောမမင်းက အမတ် ၂-ယောက် ၃-ယောက်

လောက် ခေါ်ပြီးတော့ တံခါးမှူးကို သွားပြောတယ်။ ငါ့သုတ
သောမမင်း၊ တံခါးဖွင့်ဆိုတော့ ဟိုက နံနံကြောက်ပြီးတော့
ရှင်ဘုရင်ဆီသွား သံတော်ဦးတင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လုပ်နေတဲ့
ရှင်ဘုရင်ကလဲပဲ ပေါ်ရိသာဒရဲ့ သားတော် ရှင်ဘုရင်၊ သုတ
သောမမင်းက တံခါး အဖွင့်ခိုင်းနေပါတယ် လျှောက်တင်တော့
ဟိုကလဲပဲ မင်းကလေး ဖြစ်နေပြန်လို့ ဆိုတော့ “ဟာ-ဖွင့်လိုက်
ဖွင့်လိုက်။ စစ်သူကြီးကလဲ ဖွင့်လိုက်၊ ဖွင့်လိုက်”လို့ ဆိုတော့
တခါထဲ တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။

နန်းတော်ပေါ်တက်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလို့ သုတသောမမင်း
တရားဟော က အမတ် ၂-ယောက် ၃-ယောက်
လောက် နောက်က ခေါ်ပြီးတော့
နန်းတော်ပေါ် တက်သွားတယ်။ ရာဇပလ္လင်ပေါ် ထိုင်ပြီးတော့
သင်တို့က တံခါးများ ပိတ်ထားတယ်လို့ ရှိရတယ်။ လာပါ၊
မိဖုရားတွေ လာပါ၊ သားတော် လာပါ။ စစ်သူကြီးလာပါ။
မိဖုရားကြီး ခုသားတော်က ဒီရှင်ဘုရင်ရဲ့သား။ သူတို့တတွေနဲ့
မိဖုရားကြီး ကြီးပွားလို့ အဲဒီဂုဏ် ဘယ်ကရခဲ့သလဲ။ နဂိုတုန်းက
ဗြဟ္မဒတ်ကပေးတဲ့ ဂုဏ်တွေပဲ။ အခု သူလာတယ် ဆိုလို့ ရှိယင်
ဘယ်လောက် ကျေကျေနပ်နပ် လုပ်ဖို့ကောင်းသလဲ။ “ ရှင်ဘုရင်
ကလေး....မိဘဆိုတဲ့ဥစ္စာ မပြစ်မှားရဘူး။ မိဘကို ပြစ်မှားတဲ့သူ
ဟာ အပါယ်ငရဲရောက်တာချည်းပဲ။ မိဘကိုဦးစားပေးပြီးတော့
လေးစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သုဂတိရောက်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့်
အသင်ကလေး ရှင်ဘုရင် ဖြစ်နေပေမယ်လို့ ငါ့မည်းဘော်ပဲ
ဆိုပြီးတော့မ မည်းတော်ကို ဦးစားပေးပါ”။

ကျေးဇူးရှင်ကို စစ်သူကြီး....စစ်သူကြီးနဲ့ ရှင်ဘုရင် ဗြဟ္မ
ကျေးဇူးဆပ် ဒတ္တဟာ နဂိုတုန်းက အင်မတန် ချစ်တဲ့
မိတ်ဆွေနှော်။ ငယ်ငယ်က အတူတူကြီးလာ
ကြတာနှော်။ ငယ်ငယ်က အတူတူကြီးလာပြီးတော့ အသင်စစ်သူ
ကြီးကိုပဲ သူက စစ်သူကြီးအရာ မြှောက်စားတယ်နှော်။ အဲ
သလောက် ကျေးဇူးရှိတဲ့သူကို ခုလာတော့ တံခါးပိတ်ထား
တယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်မလား၊
မရောက်ဘူး။ ဒီတော့အားလုံး သူတော်ကောင်းတွေလုပ်ကြနှော်၊
ပေါရိသဒလို့ ဆိုပေမဲ့ ငါဆုံးမထားလို့လေ၊ အခု ဘာပြစ်မှု
မရှိဘူး။ အားလုံး သူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။ သူတော်
ကောင်း ကိစ္စတွေကို သူလုပ်နေပြီ။ သင်တို့ အကုန်လုံး လက်ခံ
ကြပါ-လို့ ဆိုတော့....သားတော်ကရော၊ မိဖုရားကရော၊ စစ်သူ
ကြီးကရော “ကောင်းပါပြီ၊ လက်ခံပါမယ်”လို့ ဆိုပြီးတော့....

ကြိုဆိုပြီး တိုင်းသူပြည်သားတွေပါ မောင်းကြေးနင်းခတ်
မင်းမြှောက် ပြီး....ငါတို့ရဲ့ ရှင်ဘုရင်ဟောင်း ပြန်လာတယ်။
ဘာမှ ဘေးရန်မရှိတော့ဘူး။ သုတသောမမင်း
ဆုံးမလို့ အကုန်လုံး ကောင်းနေပြီ။ ငါတို့ရှင်ဘုရင်ကို ကြိုရ
မယ်လို့ ကြွေးကြော်တယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကလဲ ကျေနပ်
လို့။ မင်းမြှောက်တန်ဆာပါ တပါထဲယူပြီးသကာလ အကုန်လုံး
ထွက်လာပြီး မြို့အပြင်ဘက်မှာ မင်းမြှောက်တန်ဆာတွေ ဆင်
ပြီးတော့ ဘိသိက်သွန်းပြီး ရှင်ဘုရင်မြှောက်ကြတာပါပဲ။

ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ရှင်ဘုရင်အရာ မြောက်ပြီးတော့ တိုင်းပြည်ထဲ
 တိုင်းပြည်ပြန် ဝင်သွားပြီး အားလုံးပါလာတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေ
 ရော၊ သုတသောမမင်းရော၊ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်
 ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ကြတယ်။
 ဒီလို နေလာရာက တလလောက် ကြာတော့မှ- “ကိုင်း...တို့
 တတွေလဲပဲ ပြန်တော့မယ်၊ အားလုံး ရှင်ဘုရင်တွေကလဲ ကြား
 လို့ ဟိုတိုင်းပြည်၊ ဒီတိုင်းပြည်က စစ်တပ်တွေကလဲ ရောက်လာ
 ကြပြီ။ သူတို့ ရှင်ဘုရင်တွေ လာပြီး ကြိုကြိုလို့ ပြောပြီး
 ကိုယ့်စစ်တပ်နဲ့ကိုယ်ရတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေက စစ်တပ်နဲ့ ပြန်သွား
 ကြပြီ။ စစ်တပ် မပါသေးတဲ့ ရှင်ဘုရင်တွေကို သုတသောမ
 မင်းက သူ့စစ်တပ် ခဲ့ပြီးတော့ ပေးလို့ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာတိုင်းပြည်
 ပြန်ကြတယ်။

ပြန်ခါနီး ဆုံးမ အားလုံး ပြန်ခါနီးကျတော့ သုတသောမ
 မင်းက ဆုံးမတယ်။ အသင်တို့....သူတော်
 ကောင်း အဖြစ်နဲ့ နေကြပါနော်။ ကိုယ့် တိုင်းသူပြည်သား
 တွေကို တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်ကြပါနော်။ တိုင်းပြည်ရောက်တဲ့
 အခါကျလို့ရှိရင် တရားသော မင်းများ ဖြစ်ကြပါနော်-လို့
 ပြောတော့။ တချို့ရှင်ဘုရင်တွေက ဝပ်ချ၊ သုတသောမမင်း
 ကိုဖက်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်
 လွန်းလို့ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ သြဝါဒအတိုင်း နေပါမယ်လို့
 ပြောပြီးတော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ပြန်သွား
 ကြတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလက်ထက် ကျတော့ ပြန်သွားကြပြီး တရားသဖြင့်
မင်းပြုကြလို့၊ အားလုံး မင်း

တွေဟာ သေသည့် အခြား
မဲ့မှာ သုဂတိဘဝ ရောက်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ပေါရိသဒ
ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မဒတ္တမင်းတောင်မှ သုတသောမမင်းရဲ့ သြဝါဒ
အတိုင်း နေပြီးသကာလ သုဂတိဘဝ ရောက်ရတယ်။ အဲဒီမင်း
တွေကလေ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလက်ထက်ကျတော့ သုတသောမ
မင်းက ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ဖြစ်တယ်။ အားလုံး မင်းတွေက
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပရိသတ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ခုနက သိကြား
မင်းကအရှင်အနုရုဒ္ဓါ ဖြစ်တယ်။ ဟိုညောင်ပင်မှာနေတဲ့ နတ်က
အရှင် မဟာကဿပကြီး ဖြစ်တယ်။ ပေါရိသဒလို့-ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မ
ဒတ္တမင်းကတော့ အင်္ဂုလိမာလ လာဖြစ်ပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး
ပရိနိဗ္ဗာန် စံရတယ်။

ပေါရိသဒတောင် ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဘာပြောချင်
ရဟန္တာဖြစ် သလဲလို့ ဆိုတော့၊ ယနေ့ ဆိုပါတော့

ပေါ့။ ဒီတရားကို သတိရလို့ရှိယင် “ငါ
သူတော်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်မှာ အမှိုက်ဆုံး”လို့ သမုတ်
ရတဲ့ ပေါရိသဒတောင်မှ သုတသောမ ဘုရားလောင်းမင်းရဲ့
တရားကို နားထောင်ပြီးတော့ သူတော်ကောင်းဖြစ်ပြီး နောက်
ဆုံး အင်္ဂုလိမာလ ဘဝနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံရသေး
တယ်။

တကယ် သူတော်ကောင်း ခီတော့ တို့ဟာ ဒီလောက်တောင်
 ဖြစ်အောင်လုပ် လဲပဲ လွန် လွန် ကြူး ကြူး မမိုက်
 ခဲ့ဘူး။ ပေါ်ရိသာဒဟာ သီလ
 စောင့်တဲ့ အခါတုန်းက သီလကို ထိန်းမိတဲ့ အခါက စပြီးတော့
 ငါ့ကို သတ်တောင်မှ ဒီသီလ မဖျက်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ တို့
 ကလေ ငါးပါးသီလကို ဘာပြုလို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မထိန်းပဲ ရှိရ
 မလဲ။ တို့ ငါးပါးသီလ ထိန်းမှာပေါ့။ ဘယ် မုသားကလေး
 ဘာကြောင့် ထိန်းမရဘူးလို့ ဆိုဒါတွေ မရှိစေရဘူး။ မုသားနဲ့
 ဆိုင်ရာဆိုလို့ ရှိယင် ဘာကြောင့် ညာကြောင့် မုသားပြောရတယ်
 လို့ ခြင်းချက် မထားပဲနဲ့။ ငါလေ တကယ် သူတော်ကောင်း
 ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ အဲသလို သူတော်ကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်
 လို့ ငါ သာမန်လူတွေထက် သာမသာလျှင် သံသရာက လွတ်
 တဲ့သူ ဖြစ်မှာပဲလို့ ဆိုပြီး ကြိုးစားကြပါ။ ဒါ့ကြောင့်....

ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော့မည်

သံသာရမှာ သာမညေန၊ န မုစ္ဆေယျ တဟိံ တဟိံ၊
 ဂတိံ ဂတိံ ဘဉ္ဇနတ္ထပိ၊ သဉ္ဇယဿာမိ ပါရမိံ။

တဟိံ တဟိံ-တွေ့ကြ ဆုံကြ၊ ဘုံဘဝဝယ်၊ ကြုံရလေ
 တောင်း၊ သောင်းပြောင်းအာရုံ၊ အဖုံဖုံ၌၊ သာမညေန-သူများ
 နည်းတူ၊ သူ့မပျက်၊ သူ့ထက်မသာ၊ လိမ်မာဟန်မျှ၊ စံမပြ
 လောက်သေးပါမူကား၊ သံသာရမှာ-မဟာဗြဟ္မာ၊ လျှာကုဋေ
 ဖြင့်၊ ရှာဖွေမှန်းဆ၊ ဂဏန်းပြဖို့၊ နှမ်းမျှမလွယ်၊ တကယ်မှန်စွာ၊
 မကြံသာသည့်၊ သံသရာခရီး ကန္တာကြီးမှ၊ န မုစ္ဆေယျ-ဘုန်းစ

ကံချန်၊ သမ္ဘာမ္မန်၍၊ တံခွန်ဆောက်ကိုင်၊ မလွန်မြောက်နိုင်သေး
 ရာ၊ အမုတ္တတ္တာ-လွတ်ဖို့ဝေးရဲ့၊ မတွေးနဲ့တော့၊ ဘေးတကဲ့စို့၊
 အဖို့ဖို့ ဇာတ်ပြား၍၊ ထပ်မနား အပါယ်ခရီး၌၊ တလည်ထဲလည်
 နေရမည့် အရေးကြောင့်၊ ဂတိံ ဂတိံ-ဒေဝမနုဿ၊ နိရယနှင့်၊
 ပေတ တိရစ္ဆာန်၊ လားရန်အရှိ၊ ငါးတန်သော ဂတိကို၊
 ဘဉ္ဇနတ္တာပိ-ကောင်းရာမြန်းလင့်၊ စခန်းသင့်လည်း၊ ငြိမ်းဖြင့်
 တက်ပြီး၊ ငြိမ်းဖျက်နည်းသို့၊ ဖျက်ဆီးလွန်မြောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့
 အကျိုးငှါ၊ ပါရမီ-နိဗ္ဗာန်နန်းခွင်၊ စခန်းဝင်ဖို့၊ လမ်းစဉ်အကျ၊
 ဒါန စသည်၊ ပါရမီအကျိုး၊ ကောင်းမှုမျိုးကို၊ သဉ္ဇယိဿာမိ၊
 တမြင့်ထဲမြင့်၊ ဆင့်ကဲတင်ဖို့၊ အသင့်မကွာ၊ ချင့်စာတိုးပွား၊
 တမျိုးအားဖြင့်၊ ကြိုးစားဖြည့်ကျင့်ပါတော့မည် ဘုရား။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

မဟာသုတသောမ-ပေါရိသဒ

တရားတော် ပြီးပြီ။

အထက်တန်းရောက်တာ ငြိမ်း

လူတော်တော် ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့၊ အို....ဒါငြိမ်း၊ အထက်တက်ဖို့ရာ၊ ရပ်နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ခံစားဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အထက်တက်ဖို့။ အမျိုးသမီး တော်တော် အထက်တန်းကျကျ ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါတော့၊ အို....ဒါငြိမ်း။ ဒီအထဲက ကုသိုလ်ပါရမီ တွေအများကြီး စုဆောင်းသွားရမယ်။

အမြတ်သာ ရပါတယ်

သူတော်ကောင်းနဲ့ ပေါင်းကြည့်လို့ ရှုံးတယ်လို့ဘယ် တော့မှ မရှိဘူး။ အမြတ်သာ ရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူတော်ကောင်းနဲ့ အတူသွားပါ၊ အတူလာပါ၊ အတူ နေပါ အတူထိုင်ပါ။

သေသည်အထိ ကောင်းစေချင်

နတ်တွေ ဘာတွေ ကြည်ညိုတယ် ဘာတယ်ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ကြည်ညိုချင်လဲ ကြည်ညိုမှာပေါ့။ ဒါလဲပဲ မမျှော် ပါနဲ့။ မမျှော်လောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေခါနီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် အားရပါးရ သေရမှာတော့ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ အဲဒီအထိ ဘုန်းကြီးက မျှော်ပြီး တော့ ကောင်းစေချင်လွန်းလို့။

ရွှေဟင်္သာမင်း တရားတော်

ဘဝကောင်း ဒီဘဝမှာ စားဝတ်နေရေး အရေးကြီးတယ်။
စိတ်မချရ တခါ ဒီဘဝကလွန်သွားပြီးတော့ မိမိတို့ရောက်
ရမဲ့ဘဝကို တမျိုးမဟုတ်တမျိုး ကောင်းသော
ဘဝမှာ ရောက်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီလိုဘဝကောင်းလေး
တွင်လဲ စိတ်မချရဘူး။ ဘဝမျှားစွာ နေရစေကာမူ သူတော်
ကောင်းဖြစ်ပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီအရေး
တွေဟာ ခုနယ်က ကြိုးစားထားမှ ဖြစ်တယ်။

လက်တွေ့မြင်လို့ ရှေးတုန်းက သူတော်ကောင်းတွေ ကြိုးစား
ကြိုးစားကြ ကြတယ်။ သူတို့ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကြိုးစား
နိုင်ကြတုံးလို့ ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ သူတော်
ကောင်း အလောင်းအလျာတွေ နောက်လာမယ့် ဘဝတွေကို
မြင်တယ်ကိုး။ ဘာပြုလို့ မြင်တုံးဆိုတော့ တချို့က လက်တွေ့
အဖြစ်နဲ့မြင်တယ်။ အဲဒီလက်တွေ့အဖြစ်နဲ့ မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
သိပ်ကြိုးစားတာပဲ။ ဘယ်သူတွေ လက်တွေ့အဖြစ်နဲ့ မြင်လို့
ကြိုးစားကြသတုံးဆိုတော့ တေမိမင်းကို နဲ့နဲကလေး ပြန်သတိ
ထားရမယ်။

ထီးပြူကြီးမြင်လို့ တေမိမင်း ဆိုတဲ့ ဘုရားအလောင်း
ရှေးဖြစ်တွေပြန်သတိရ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တေမိမင်းဘဝ မရောက်
ခင်တုန်းက နတ်ပြည်မှာ။ နတ်ပြည်
မရောက်ခင်တုန်းက ငရဲမှာ။ ငရဲမရောက်ခင်တုန်းက ရှင်ဘုရင်

ဘဝပဲ။ တေမိမင်းသားလေးဘဝ ရောက်လာတော့ လသား
ကလေး၊ တလလောက် ဘယ်လောက်ရှိသေးတယ်။ ဒီလောက်
အရွယ်ကလေးမှာ အိပ်ပြီးတော့ နေတုန်း၊ အိပ်ရာကနိုးလို့
မျက်လုံးကလေး ဖွင့်လိုက်တော့ ထီးဖြူကြီးမြင်လို့ သူ ရှေးဟောင်း
နှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်သတိရသွားလိုက်တာ။

သံဝေဂဖြစ် အော်....ငါ ထီးဖြူကြီးဆီ ရောက်နေပြန်ပြီကိုး။
ရှေးတုန်းက ထီးဖြူဆောင်းခဲ့လို့ ရှင်ဘုရင်လုပ်
ခဲ့လို့ ထိုရှင်ဘုရင်ဘဝမှာ တိုင်းသူပြည်သားအတွက်လို့ ဆိုပြီး
မသင့်မတော်ပြုခဲ့ရတာတွေ၊ နှိပ်ကွပ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေပါ တွေးပြီး
တော့ ငါရှင်ဘုရင်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် အနှစ် နှစ်သောင်းလောက်
ငရဲကျခဲ့တယ်။ ဒီထီးဖြူကြီး လာပြန်ပကောလို့ တွေးပြီးတော့
ကလေးကလေး ညှိုးသွားလိုက်တာ ပန်းကလေး ညှိုးသွား
သလိုပဲ။

နတ်သမီးကအကြံပေး အဲဒီတော့ ထီးချက်စောင့် နတ်သမီးက
ရှေးတုန်းက မိဘဖြစ်ဖူးလို့ “ငါ့သား
ထီးဖြူကြီးကို မလိုချင်လို့ရှိယင် ထီးနန်းကို မလိုချင်လို့ရှိယင်
စကားမပြောနိုင်တဲ့ အ,အကလေး။ လမ်းမသွားနိုင်တဲ့ အဆွံ
ကလေး။ နားမကြားတဲ့ အထိုင်းကလေးဟန် ဆောင်လိုက်ပါ။
အ,အကို ထီးနန်းမအပ်ပါဘူး။ အဆွံအထိုင်းကို ထီးနန်းမအပ်
ပါဘူး”လို့ ပြောတော့မှ သဘောကျသွားတယ်။

ငရဲကြောက်လို့ သဘောကျပြီးတော့ ကနေ့က စပြီး
 ဆွံ့-အ-ယောင်ဆောင် “ငါ အ - ယောင်, ဆွံ့ - ယောင်
 နားပင်းယောင် ဆောင်မယ်” လို့
 အဓိဋ္ဌာန်လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာတုံးလို့ ဆိုတော့ တော
 မထွက်ရမချင်း, ဒီ ထီးဖြူက မလွတ်မချင်း, ငါဟန်ဆောင်
 မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်လိုက်တာ တဆယ့်ခြောက်နှစ် ကြာတယ်။
 ငရဲကို သေသေချာချာ ဇာတိဿရဉာဏ်နဲ့ မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
 ငရဲကို ကြောက်လွန်းလို့၊ သူ့သူငါငါ အင်မတန် လိုချင်တောင့်
 တ နေတဲ့ လောက် အာရုံထဲမှာ ထိပ်တန်းအကျဆုံး ဖြစ်တဲ့
 ရှင်ဘုရင်ဘဝကိုတောင် စွန့်သွားတယ်။ တကယ်မြင်တော့ မနေ
 နိုင်ဘူး။

အလောင်းတော် တခါ.... ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားအလောင်း
 သာဓိနမင်း သာဓိနမင်း ဖြစ်တယ်။ သာဓိနမင်း ဖြစ်
 တုန်းက အင်မတန်မှ တရားသံဖြင့် မင်းပြု
 ပြီးတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေလဲ လူကောင်း သူကောင်းတွေ
 ဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ပြီး နေတဲ့အတွက်ကြောင့် အဖိုးကြီး
 တွေ, အဖွားကြီးတွေ အရင်သေသွားကြ၊ တာဝတိံသာနတ်
 ပြည်ရောက်၊ နောက် အဖိုးတွေ, အဖွားတွေ သေသွားကြ၊
 တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ရောက်။

နတ်ပြည်ကျတော့ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ကျတော့ သူတို့က
 ဂုဏ်ကျေးဇူးပြော ပြောကြတယ်။ တို့မင်းတရားရဲ့ ကျေးဇူး
 ကြောင့် ကောင်းကောင်း နေခဲ့တာ, ခု
 နတ်ပြည်မှာ ချမ်းသာလိုက်တာ။ ဟိုတယောက်ကလဲ ကျုပ်လဲ

မင်းတရားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ။ သာမိနမင်းရဲ့ ကျေးဇူး
ပြောလိုက်ကြတာ၊ ဟိုကပြော၊ ဒီကပြောနဲ့ စုံနေတာပဲ။

နတ်ပြည်အပင့်ခိုင်း အဲဒါနဲ့ သိကြားမင်းနဲ့တကွ နတ်အများ
က သာမိနမင်းကြီးကို ကြည့်ချင်တယ်၊
တွေ့ချင်ကြတယ်။ ဒီလောက် သူတော်ကောင်းတဲ့ ရှင်ဘုရင်ကို
နတ်ပြည်ပင့်ကြစို့ရဲ့လို့ ဆိုပြီးဘော့ မာတလိကို အပင့်ခိုင်းတယ်။
နတ်ပြည် ရောက်လာတော့ နတ်ပြည်စည်းစိမ်နဲ့နေတယ်။ နတ်
တွေကို တရားဟောတယ်။

ဘုန်းကံကုန်လို့ အဲသလိုနေရာက အတော်ကလေးကြာတော့
ငြီးငွေ့ နတ်ပြည်မှာ ပြင်းလာ ငြီးငွေ့ လာတယ်။
ငြီးငွေ့လို့ ပြန်တော့မဲ့အကြောင်း ပြော
တော့ သိကြားမင်းက.... “နေပါဦး အရှင်မင်းရဲ့ ဘုန်းကံ
ကုန်လို့ပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘုန်းကံနဲ့ နတ်ပြည်စည်းစိမ်ကို ခွဲပေး
ပါ့မယ်၊ နတ်ပြည် နေပါဦး”လို့ တောင်းပန်တော့ မလို
ချင်ဘူး။

ဘုံဗိမာန်တွေကြည့်ပြီး နတ်ပြည်မှာ ဘုံဗိမာန်တွေနဲ့ ဗိမာန်
ကုသိုလ်ပြုချင် ပိုင်ရှင်တွေ နေကြတာကို ကြည့်လိုက်
တော့ အင်းလုံး - ကုသိုလ်ရှင်တွေ
ဖြစ်နေတယ်။ ကုသိုလ်ရှင်တွေက ဒီလိုကုသိုလ်ရဲ့အကျိုးကို ခံစား
နေရတာကို မြင်တော့ ကျွန်ုပ်လဲပဲ အရှင်သိကြားမင်း ပေးတဲ့
ကမ်းတဲ့ စည်းစိမ်ကို မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကုသိုလ်တွေ

ကို ပြန်ပြီးတော့ ပြုဦးမယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ နတ်ပြည်မှာ မနေ
ပဲနဲ့ နတ်စည်းစိမ်တွေကို မယူပဲနဲ့ ကုသိုလ်ပြုဖို့ရန် လူ့ပြည်ကို
ဆင်းလာတယ်။

လက်တွေ့သမားတွေက တယ်ကောင်းတယ်။ ကုသိုလ်ကို
မပြုရမနေနိုင်ဘူး။ အကုသိုလ်တွေပြုခဲ့မိလို့ မှားလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်တုန်းကလဲ အကုသိုလ်တွေ သိပ်ကြောက်တာပဲ။ ကုသိုလ်
အကျိုးတွေမြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့လဲ ကုသိုလ်တွေ သိပ်ပြုချင်
တာပဲ။

နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်ရောက်ဖို့ ဂုဏ်တွေ
ငါ့မှာလဲရှိ

ယေဟိ သဒ္ဓါဒိဂုဏေဟိ၊ ဒေဝတာ ဒေဝတ္တံ ဂတာ၊
မယံပိ တေ သံဝိဇ္ဇန္တိ၊ အဟော မေ ဂုဏဝန္တတာ။

ဒေဝတာ-တေမဟာ၊ ဝတိံသာနဲ့ နတ်ရွာ ခြောက်လီ၊
ဗြဟ္မာပြည်ဝယ်၊ ကိုယ်စီစံစား၊ နတ်ဗြဟ္မာ အများတို့သည်၊
ယေဟိ သဒ္ဓါဒိဂုဏေဟိ-သဒ္ဓါသီလ၊ များသုတနဲ့၊ စာဂပညာ၊
စဉ်လာလောက်လို့၊ အကြင်ကျေးဇူးဂုဏ်တို့ကြောင့်၊ ဒေဝတ္တံ-
ရောဂါမကပ်၊ ဥပါဒ်မတွယ်၊ စားသောက်ဖွယ်ရေး၊ နေထိုင်
ရေးနဲ့၊ မင်းဘေးစိုးတာ၊ ကင်းစင် ကွာလတ်၊ ဗြဟ္မာနတ်၏
အဖြစ်သို့၊ ဂတာ-ဤလူ့ပြေမှု စုတေကြယင် ခဏမနေ၊ ကပ်
ရောက်ကြရလေကုန်ပြီ၊ မယံပိ-ဘုရားအကြိုက်၊ တရားလိုက်၍၊
အားစိုက်နှစ်လို၊ ဤငါ့ကိုယ်မှာလည်း၊ တေ ဂုဏာ-နတ်ဗြဟ္မာ

နန်း၊ ကပ်ခါမြန်းဖို့၊ စခန်းလောက်လုံ၊ ထိုကဲ့သို့သော ကျေးဇူး
 ဂုဏ်တို့သည်၊ သံဝိဇ္ဇန္တိ-အမြဲမပြတ်၊ သတိချပ်သဖြင့်၊ မလတ်
 ပုံသေ၊ ရှိကြပေကုန်၏။ မေ-ငါ၏။ ဂုဏဝန္တတာ-သဒ္ဓါသီလ၊
 စသည်လောက်လုံ၊ ဂုဏ်ပေါင်းစုံသူ၏ အဖြစ်သည်။ အဟော
 ဝတ-တမလွန်ရေး၊ ကြံတိုင်းအေးဖို့၊ လေးလေးပင်ပင်၊ အစဉ်
 မျိုးမှန်၊ ဪ...အဖိုးတန်လေစွ တကား။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

ကိုယ် ကိုယ်ကို ယေဟိ သဒ္ဓါဒိဂုဏဟိ-သဒ္ဓါ သီလ၊ များ
 တွေးကြည့်ကြ သုတနဲ့၊ စာဂ ပညာ၊ စဉ်လာ လောက်လုံ၊
 အကြင် ကျေးဇူးဂုဏ်တို့ကြောင့်.... ကိုယ့်ကိုယ်
 ကို တွေးကြည့်ကြ။ ငါ့သဒ္ဓါတရားဟာ ဘယ်လောက်ကောင်း
 တုံး။ ငါ့သဒ္ဓါတရားဟာ ဘယ်လောက်ထိအောင် ယုံကြည်
 ချက်ရှိသလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးကြည့်ကြ၊ ယုံလဲယုံကြည်
 ရတယ်။ အကြမ်းစား စဉ်းစားပြီးတော့ ကြည့်လိုက်လို့ ရှိယင်
 ကံဟာ တော်တော်ဆန်းကြယ်ပါလား။

ရုပ်ချင်းလဲ မတူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်လို့ရှိယင် တမိ
 စိတ်ချင်းလဲမတူ တဖထဲကပေါက်ဖွားတဲ့သားတွေ သမီးတွေ၊
 ရုပ် အရေအဆင်းချင်းမတူကြဘူး။ တချို့က
 သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိတယ်။ တချို့က အရုပ်ဆိုးတယ်။ စိတ်အနေ
 အထားချင်းလဲ မတူကြဘူး။ ဒီမိ ဒီဖက ဆုံးမပြီးတော့ ပေးဒါ။

ဒါပေမယ်လို့ တယောက်ကတော့ စိတ်နေ စိတ်ထားကောင်း
တယ်။ ဟိုတယောက်ကတော့ စိတ်နေစိတ်ထား တော်ရုံကလေး
ရှိတယ်။ ဟိုတယောက်ကတော့ စိတ်နေစိတ်ထားညံ့တယ်။ တမိ
တဖထဲ၊ တဆွေ တမျိုးထဲ၊ အဲဒါတောင်မှ စိတ်ချင်းမတူဘူး။

ကံချင်းလဲ မတူ ဉာဏ်ပညာကျပြန်တော့လဲတယောက်က
ကောင်းတယ်။တယောက်ကလေးတယ်။

ဒါတွေဟာ ဘာကွာနေတုံးလို့ ဆိုယင်တော့၊ ဟိုရှေးတုန်းက
မိမိတို့ ပြုလာတဲ့ ကံတွေက မိမိတို့ သန္တာန်မှာ လိုက်ပြီးတော့
ပါနေလို့။ အဲဒီ ရှေးက ပြုထားတဲ့ အကောင်း အဆိုး ကံတွေ
ကြောင့် ဒီမှာ လာပြီးတော့ အကောင်း အဆိုး ကွဲကြရတယ်။
သဒ္ဓါက ယုံကြည်ဖို့၊ ယုံကြည်ဖို့။ ကံနဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို
ယုံကြည်ဖို့။

ကုသိုလ်မှန်း တို့ ဒီဘဝကို မရောက်ခင်တုန်းက ဟို
အကုသိုလ်မှန်းသိရ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝတွေ များစွာ ရှိပေလိမ့်
မယ်။ခု အထိုက်အလျောက်ကံကောင်း
ထောက်မလိုက်လို့ ဒီမိ ဒီဖနဲ့၊ ဒီဆွေ ဒီမျိုးနဲ့၊ ဒီရပ် ဒီရွာမှာ
ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှန်း နားလည်တယ်။
မကောင်းတာတွေကို မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်တွေမှန်း နားလည်
တယ်။ လူလိမ္မာတွေဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဘယ်လိုလူတွေကို လိမ္မာတယ်လို့
ဆိုတယ်။ ဒါတွေ ယုံကြည်ပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်ထားမှာ
သဒ္ဓါတရား ပါပြီးတော့ နေတယ်။

သီလရှိတာနဲ့ တို့ဟာ အကယ်၍များ ပေါ့လေ ငါးပါးသီလ
မရှိတာကွာ ကိုမှ မလုံလိုက်ပဲနဲ့ ချွတ်ချွတ်ချော်ချော် နေ
လိုက်လို့ ရှိယင် အို-လာမဲ့ ဘဝဟာ စိတ်မချရ
ဘူး။ လာမဲ့ဘဝမှာ ပါဏာတိပါတကြောင့် မကောင်းတဲ့
အကျိုးတွေပေးမယ် စသည်အားဖြင့် တွေးပြီးတော့ သီလချင်း
မတူလို့ တယောက်တယောက် ရုပ်အဆင်းချင်း တူပေမဲ့ အကျိုး
ပေးချင်း မတူဘူး။ အမျိုးအဆွေချင်း တူပေမယ်လို့ အကျိုး
ပေးချင်း မတူဘူး။ တယောက်က ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်။
တယောက်က ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ ဒီမိ ဒီဖနဲ့၊ ဒီအဆွေ
ဒီအမျိုးနဲ့၊ ဒီအစား ဒီအသောက်နဲ့ စားသောက် နေတာ။
အဲဒါတွေ ဘာကွာသလဲ ရှေးတုန်းက သီလရှိတာနဲ့ မရှိတာနဲ့
ကွာလာပေလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်မှုက၊ ယုံကြည်မှုက။

အလ္လဒါနထဲ ယေဟိ သဒ္ဓါဒိ ဂုဏေဟိ-သဒ္ဓါ သီလ၊
အကုသိုလ်တွေပါနေ များသုတနှင့်၊ အကြားအမြင်များတယ်
ဆိုတဲ့ဥစ္စာ တန်ဖိုး ရှိလိုက်တာ၊ တန်ဖိုး
ရှိလိုက်တာ။ ခု အလ္လ လူတာများပဲ ကြည့်ဦးတော့။ အကြား
အမြင်နဲ့တဲ့သူတွေဟာ သူများပြုလို့ အလ္လဒါန ပြုတယ်သာ
ဆိုတယ် တော်တော်ကြာလို့ သူ့အလ္လဒါန စစ်ကြည့်လိုက်တော့
စိတ်နေ စိတ်ထားက မကောင်းတာနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ရှာရ
ဖွေရတာက မတော်တာနဲ့ ဒီအလ္လဒါန အတွင်းမှာ စိတ်ဆင်းရဲ
ရတာတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးရတာတွေနဲ့။ အို ဒါနပြုတယ်လို့ ပစ္စည်း
တွေသာ အကုန်ခံလိုက်တယ်။ အကုသိုလ်တွေ အများကြီး ဒီဒါန
ထဲမှာ ခြံရံနေပါပကောလို့ မြင်ရတယ်၊ မြင်ရတယ်။

အလ္လဒါန တော်တော် နားလည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အလ္လ
ပြုတဲ့အခါမှာ ဒါနပြုတဲ့အခါမှာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီး
 တယ်။ အလ္လဒါန ပြုတဲ့အခါမှာ စိတ်ကြည်ဖို့
 အရေးကြီးတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က နားလည်တဲ့ သူတွေက
 လဲပဲ အို....အလ္လဒါနကတော့ စိတ်မဆင်းရဲစေနဲ့။ အလ္လဒါန အမတွေ
 စိတ်မဆင်းရဲစေနဲ့။ အလ္လဒါနက အလ္လဒါန အမတွေ စိတ်ကြည်လင်
 ပါစေ။ စိတ်ချမ်းသာပါစေ ပိုပြီးတော့ စိတ်ထက်သန်ပါစေ သဒ္ဓါ
 တရားတွေ ပိုပြီးတော့ ထက်သန်ပါစေနဲ့လို့ ဘေးက ဘီက ပြော
 ပေးကြတယ်။ အဲဒါတွေ အကြားအမြင်ဗဟုသုတများလို့ပဲ။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ယေဟိ သဒ္ဓါဒိဂုဏေဟိ-သဒ္ဓါ သီလ
ပြုပြင်ကြ များသုတနှင့် စာဂပညာ....၊ အဲဒီလို
 အကြားအမြင် များတော့ ပြုပြင်ရတာ
 တယ်ကောင်းကိုး။ ပြုပြင်ရတဲ့သူတွေကလဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
 ပြုပြင်ကြတယ်။ တို့လဲ ဒီထဲ ကုသိုလ်တွေ အများကြီးရသွားတာ
 ပဲလို့ ဒီလိုအနေမျိုးနဲ့ ပြုပြင်ကြတယ်။ အဲဒီလို အကြားအမြင်
 ဗဟုသုတတွေ။ စာပေဗဟုသုတတွေ၊ လူကြီးသူမတို့ရဲ့ဗဟုသုတ
 တွေ၊ ဆရာကောင်းသမားကောင်းတို့ရဲ့ ဗဟုသုတတွေက ရလာ
 တော့ စိတ်တွေလေ ကောင်းသထက်ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဝိုင်းရံ
 ပြီးတော့ ကုသိုလ်ပြုရတယ်။ ကုသိုလ်ရှင်တွေမှာ စိတ်ချမ်းသာလို့၊
 သဒ္ဓါတရားတွေ တိုးလို့။ ကုသိုလ်စေတနာတွေ များလို့ စိတ်
 ကောင်းသွားတယ်။

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှာ ယေဟိ သဒ္ဓါဒိ ဂုဏေဟိ-သဒ္ဓါသီလ
 ထမင်းအိုးတွေတယ်ပြီး များသုတနှင့် စာဂ ပညာ၊ တယ်...
 စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း ချင်တယ်။ “ဟို
 ရွေးတုန်းကသူတော်ကောင်းကြီးတွေများ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလိုက်
 ကြတာ၊ ဘုရားအလောင်းကြီးများ တဘဝတုန်းက ဂင်္ဂါမြစ်
 ကမ်းမှာ ထမင်းအိုးကြီးတွေတယ်ပြီးတော့ မြို့ရွာနယ်ပယ်အမျိုး
 မျိုးကလာလာသမျှတွေ တခါထဲချက်ပြီးတော့ ကျွေးနေတာပဲ။
 အဲဒီလောက်များ ကျွေးရှာကြတယ်။ ဒီလောက်များ လှူရှာကြ
 တယ်။ စွန့်ကြဲပေးကမ်းမှုတွေ ရက်ရောလိုက်ကြတာ” နဲ့ စိတ်က
 တွေးပြီးတော့ သိပ်ပြီးထက်သန်တာပဲ။

စကားချိုချိုပြော နောက် ပညာနဲ့စပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့လဲ
 အသိအလိမ္မာတွေ...တို့လိမ္မာမှစကားပြော
 တွေ ကောင်းကောင်းပြောနော်။ ငယ်ရွယ်ပေမယ်လို့ စကား
 ပြောကောင်းကောင်းပြောနော် ကောင်းကောင်းပြောတော့လဲ
 ဒီစကားပဲ။ သူတပါး နားဝင်တာပဲ။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
 ပြောတော့လဲ ဒီစကားပဲ။ ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ ရတယ်။ တို့ ချိုချို
 သာသာ ပြောမယ်နော်။

ကိုယ်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တို့လေ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကိုယ်ရဲ့
 ချမ်းသာရေး၊ ချမ်းသာရေးသာမဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်း
 ကျင်ရဲ့ ဆွေတွေ မျိုးတွေ ချမ်းသာ
 ရေး၊ အောက်က ကလေးတွေ ချမ်းသာရေး၊ အထက်က လူကြီး
 တွေ ချမ်းသာရေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟတွေ ချမ်း
 သာရေး၊ ငါတယောက် အကြောင်းပြုပြီး ငါတို့တတွေလောက်

အကြောင်းပြုပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ချမ်းသာတယ်ဆိုယင် ဘယ်
လောက် ကောင်းမလဲနဲ့ ပညာက အလိမ္မာက အဲသလို
သိရတယ်။

အလိမ္မာတွေ ယေဟိ သဒ္ဓါဒိဂုဏေဟိ-သဒ္ဓါ သီလ၊ များ
နတ်ဗြဟ္မာဖြစ် သုတနှင့်၊ စာဂပညာ စဉ်လာ လောက်လို့၊
အကြင် ကျေးဇူးဂုဏ်တို့ကြောင့်၊ ဒေဝတ္တံ—
ရောဂါမကပ်၊ ဥပါဒ်မတွယ်၊ စားသောက်ဖွယ်ရေး၊ နေထိုင်
ရေးနှင့်၊ မင်းဘေးစိုးတာ ကင်းစင်ကွာလတ်၊ ဗြဟ္မာနတ်၏
အဖြစ်သို့၊ ဂတာ-ဤလူ့ပြေမှ စုတေကြလျှင်၊ ခဏမနေ
ကပ်ရောက် ကြလေကုန်ပြီ၊ ဒီသဒ္ဓါတရားသမားတွေပေါ့၊
ဒီအလိမ္မာသမားတွေပေါ့၊ ဒီလိုစွန့်ကြဲပေးကမ်းတဲ့ သူတွေပေါ့၊
ဒီဘဝက စုတေပြီဆိုလို့ ရှိယင် အို....ချက်ချင်း ဟိုမှာ နတ်တွေ
ဖြစ်ကြတယ်။ အကျင့်ကောင်းလို့ စျာန်တွေ ရတဲ့သူတွေက
ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

နတ်ဗြဟ္မာဖြစ်ဖို့ဂုဏ် ဒေဝတ္တံ-ရောဂါမကပ်၊ ဥပါဒ်မတွယ်၊
ငါ့မှာလဲရှိ စားသောက်ဖွယ်ရေး၊ နေထိုင်ရေးနှင့်
မင်းဘေးစိုးတာ၊ ကင်းစင် ကွာလတ်

ဗြဟ္မာ နတ်၏အဖြစ်သို့၊ ဂတာ-ဤလူ့ပြေမှ စုတေကြလျှင် ခဏ
မနေ ကပ်ရောက်လာကြလေကုန်ပြီ၊ တေ ဂုဏာ-နတ်ဗြဟ္မာ
နန်း ကပ်ခါမြန်းဖို့၊ စခန်းလောက်လို့ ထိုကဲ့သို့သော ကျေးဇူး
ဂုဏ်တို့သည်၊ မယုံပို၊ဘုရားအကြိုက်၊ တရားလိုက်၍၊ အားစိုက်
နှစ်လို့၊ ဤငါ့ကိုယ်မှာလည်း၊ သံဝိဇ္ဇန္တိ-အမြဲမပြတ်၊ သတိချုပ်
လျက်၊ မလတ်ပုံသေ ရှိကြပေကုန်၏။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွား တခါ....ဒီဘဝဟာလေ မြတ်စွာ
ဘုရားသာသနာနဲ့ ကြုံတဲ့ဘဝမို့လို့
မြတ်စွာဘုရားသာသနာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ရအပ်တဲ့ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာ ပွားများလို့၊ ငယ်ငယ်ကလဲ သူ့အချိန်နဲ့သူ မှန်မှန်
ကလေး တရားပွားလို့၊ တော်တော်ကလေး ကြီးတော့လဲ ပိုပြီး
ဂရုတစိုက်ပွားလို့၊ တော်တော်ကြီးကို အိုတဲ့အခါကျတော့လဲ
ဒီတရားပဲ ကြီးကြီးစားစားပွားလို့။

အရှယ်ကောင်းတုန်းက သေပြီးတဲ့အခါမှာ စိတ်ချရဖို့ ဆိုတဲ့
လိမ္မာရ ဥစ္စာ ဒီက အဆင်သင့် အကုန်လုံး
ပြင်ရတယ်။ အရှယ် ကောင်းတုန်းက
လိမ္မာရတယ်။ တော်တော်လေး ကြီးတော့ လူကြတန်းကြ၊
ပေးကမ်းကြ စွန့်ကြဲကြရတယ်။ အလိမ္မာကတော့ ဒီမှာ

မလျော့ရဘူး။ တော်တော်လေး ကြီးတဲ့အခါကျတော့ အို....
 တို့လေ ကောင်းသထက်ကောင်းတဲ့ ဒါနထက် သီလက သိပ်
 ကောင်းတာပဲနော်။ တို့တရားမှန်မှန် နှလုံးသွင်းမယ်လို့ ဆိုပြီး
 အတော်လေး ကြီးလာလို့ အချိန်ရတော့ တရားနဲ့ နေလို့၊
 ပျော်လိုက်တာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။

သံဃမမင်းနဲ့ ယေဟိ သဒ္ဓါဒိ ဂုဏေဟိ-သဒ္ဓါ သီလ၊ များ
 ခေမာမိဖုရား သုတနဲ့ စာဂပညာ၊ စဉ်လာ လောက်လို့
 အကြင်ကျေးဇူးဂုဏ်တို့ကြောင့် အဲသလိုဂုဏ်နဲ့
 အဲသလိုချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလေ ရွေးတုန်းကရှိခဲ့တယ်။
 ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လကျာတော်ရံဖြစ်တဲ့ အရှင်သာရိ
 ပုတ္တရာတို့၊ ဘိက္ခုနီမဘက်ကလကျာရံဖြစ်တဲ့ ခေမာထေရီမ-ဆိုတဲ့
 အလောင်းတွေဟာ တချိန်တုန်းက အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်း
 က သံဃမမင်းကြီးဖြစ်တယ်။ ခေမာထေရီမ အလောင်းက
 “ခေမာ” ဆိုတဲ့ မိဖုရားကြီးဖြစ်တယ်။ သူတို့ မင်းမိဖုရားအဖြစ်နဲ့
 တယ် ညီညွတ်ကြတယ်။ တယ်....ချမ်းသာကြတယ်။ စာသွား
 စာလာ စဉ်းစားလိုက်လို့ ရှိယင်ဖြင့် ခေမာမိဖုရားတို့က ဘဝ
 ပေါင်းများစွာလဲ အဆင့်အတန်း ကောင်းခဲ့ကြတယ်။ စိတ်နေ
 စိတ်ထားလဲ တယ်ကောင်းပုံရတယ်။

မိဖုရားဘဝက အဲဒီ မိဖုရားဘဝတုန်းက သူ-တမနက်တော့
 အိပ်မက်မက် အိပ်မက်မက်တယ်။ ရွှေဟင်္သာမင်းက သူ့လာ
 ပြီးတော့ တရားဟောနေတယ်။ သူက တရား
 နာနေတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ နာလို့ ကောင်းလိုက်တာ။ မနက်

လင်းခါနီးလောက်ရောက်လို့ ရွှေဟသံမင်းက တရားဟောပြီး ပြန်သွားတဲ့ အခါကျတော့ “အို....နေပါဦး မပြန်ပါနဲ့ဦး” ဆိုတဲ့ အသံကလေး အိပ်မက်ထဲမှာ နှုတ်ကထွက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က အခြေအရံတွေက အရှင်မဘုရား....ဘာ ပါတုံး ဘာပါတုံးနဲ့ ပြောကြတော့ သူနိုးလာတယ်။ နိုးလာတော့ သူ့အိပ်မက်သူ သဘောကျလို့။

တရားနာရအောင် အမလေး-ငါ အိပ်မက် မက်ပါလား၊ ပရိယာယ်ဆောင် ငါ့မှာ ဒီလို ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ ပြောတန် သလောက်တော့ ပြောပါလိမ့်မယ်၊ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ရွှေ ဟသံဟာ အမှန်ရှိတယ်။ ဒီလိုလဲ တရားကောင်းကောင်း ဟောနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီရွှေဟသံရဲ့ တရားနာရယင် သိပ်စိတ် ချမ်းသာမှာပဲ။ ဒီလို စဉ်းစားပြီးတော့ ရွှေဟသံ အိပ်မက် မက်တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလို့ရှိယင် ရှင်ဘုရင်က သိပ်ပြီး တော့ အရေးကြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ “ရွှေဟသံရဲ့တရား နာရအောင် သူကြံ့မပဲ” လို့ တွေးပြီးတော့ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောပြီး အခစားမဝင်တော့ဘူး။ ဒါတော့ ပရိယာယ် လုပ် လိုက်တာ။

ရှင် ဘု ရင် က နေမကောင်းဘူးလို့ ပရိယာယ် ဆောင်လိုက်
ယုယု ယယ လို့ အားလုံးအခစားလာကြတဲ့အခါမှာ မိဖုရား
 မမြင်တော့ ရှင်ဘုရင်က မိဖုရားကြီးကော-လို့
မေးတယ်။ “နေမကောင်းလို့ အဆောင်တော်မှာ နေရစ်ပါ
တယ်” လို့ ဆိုတော့ ရှင်ဘုရင်က လာပြီး ဘာဖြစ်သတုံးလို့၊

ယုယုယယနဲ့ မေးတဲ့ အခါမှာ “ရွှေဟင်္သာရဲ့ တရားကို နာချင်တဲ့ဆန္ဒ အပြင်းအထန် ဖြစ်နေပါတယ်”။ အဲဒီတရားကို မနာရလို့ရှိရင် သူဟာပေါ့လေ အသက်တောင် စိတ်မချရတဲ့ အကြောင်း ပြောတယ်။

လူ့လောကရှိရင် ဒီတော့—မင်းတရားက အို လူ့လောက ရမှာပေါ့။ ရှိရင်ရမှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးက ဒီနားစဉ်းစား မိတယ် စာကြည့်ယင်းပေါ့။ အိပ်မက်မက် တာလဲနော် တကယ့် သူတော်ကောင်းမို့ အိပ်မက် ကောင်း ကောင်း မက်တာ။ မင်းတရားကလဲ အရေးပါတာကောင်းလိုက် တာ။ “လူ့လောကထဲရှိရင်တော့ ရမှာပေါ့” လို့ဆိုပြီး ထသွား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးတွေ ဘာတွေ မပြောဘူး၊ သိပ်သဘောကျတယ် ဘုန်းကြီးက။

မုဆိုးအဆက်ဆက်က ထသွားပြီးတော့တနိုင်ငံလုံးရှိတဲ့ မုဆိုး ရွှေဟင်္သာ ရှိတယ်ပြော တွေကိုခေါ်တာပဲ။ မုဆိုးတွေခေါ်ပြီး တော့ အသင်မုဆိုးကြီးများရွှေဟင်္သာ ရှိတယ်လို့ ကြားဘူးကြပါသလား။ ရှိကြပါသလား။ ဒီတော့ မုဆိုးတယောက်က သူတို့မုဆိုးအဆက်ဆက်က ရွှေဟင်္သာရှိတယ် လို့ကြားဘူးပါတယ်။ ဘယ်မှာ ရှိသတုံးဆိုတော့ မဟာသမုဒ္ဒရာ ရဲ့ ဟိုဘက်က စိတ္တကုဋ္ဌခေါ်တဲ့ ရွှေတောင်ကြီးမှာ ရှိပါတယ်လို့ ပြောတယ်။

ဘေးမဲ့ရေကန်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ဒီမြို့နဲ့ တော်
တော် လှမ်းတဲ့နေရာမှာ ဘေးမဲ့ ရေကန်
ကြီးစီမံရပါမယ်။ အဲဒီဘေးမဲ့ရေကန်ကြီးထဲမှာ ငှက်တွေစားနိုင်
သောက်နိုင်အောင် သလေးစပါးတွေ ဘာတွေ စိုက်ပြီးတော့
ထားရပါမယ်။ အဲဒီလိုဆိုလို့ရှိယင်တဖြည်းဖြည်းနဲ့ငှက်တွေတဆင့်
စကား တဆင့်နား ကြားပြီးတော့ ဟသံတွေ လာရာက ရှေ့
ဟသံများ ပါလာပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောတော့ ကောင်းပြီ ဆိုပြီး
ရေကန်ကြီး ဖန်ဆင်းတာပဲ။

ဟင်္သာချင်း စိတ်ကူးကြည့်တော့ ပျော်စရာတော်တော်ကောင်း
သတင်းပေး တယ်။ ဘေးမဲ့ရေကန်ကြီးနားမှာ လူတွေ မသွား
ရဘူးလို့ ပညတ်ထားတယ်။ သလေး စပါးတွေ
စိုက်လို့ အင်မတန် ကြည်နူးစရာ ကောင်းတယ်။ လာတာပါပဲ

ငှက်တွေ။ ခုနကမုဆိုးလဲပဲ စောင့်တာပါပဲ။ အဲသလိုနဲ့ ပေါ့လေ
တော်တော်တော့ ကြာမဲ့လက္ခဏာ ရှိတယ်။ အင်မတန်ကြီး
ကြာလို့ ဆိုပါတော့။ နှစ်ပဲကြာချင်ကြာမယ်ပေါ့။ နှစ်များများ
ကြာချင်ကြာမယ်ပေါ့။ အဲသလို ကြာတော့ ဟင်္သာတွေ လာပြီ။
ဟင်္သာတွေလာရာက ဟင်္သာချင်း သတင်းပေးတော့ ခုနက ရွှေ
ဟင်္သာများရှိတဲ့ ဟင်္သာအသိုက်အဝန်းထဲမှာ သတင်းကြားပြီ။

ဘုရားအလောင်းကို ဟိုမှာ ဘေးမဲ့ရေကန်ကြီး ကောင်းလိုက်
သွားခွင့်တောင်း ထာတဲ့။ ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မရှိဘူး
တဲ့။ လူဆို တယောက်မှ မလာရဘူးလို့
ပညတ်ထားတယ်။ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဘေးကင်း ရန်ကင်း
ပြီးတော့ စားစရာတွေပေါ်လိုက်တာလို့ ပြောတော့ သွားချင်ကြ
တယ်ကိုး။ သွားချင်ကြတော့ ဟင်္သာတွေက ဘုရားအလောင်း
ရွှေဟင်္သာမင်း ပြောကြတယ် သွားပရစေလို့။ သွားတော့
သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားရမှာ သင်တို့မသွားကြနဲ့။ လူနား
နီးလို့ ရှိယင် စိတ်မချရဘူး မသွားကြနဲ့လို့ ဆိုတော့ နေပြန်ရော၊
နောက် ဒီလိုပဲ ဟင်္သာချင်း သတင်းပေးကြပြန်ရော။ “သွားပရ
စေ”လို့ ပူဆာကြပြန်ရော။

ရွှေဟင်္သာမင်း နောက်..... ပူဆာလွန်း မက ပူဆာတော့
ပါလာပြီ ကဲလေ ဒီလိုဆိုယင် သွားကြတာပေါ့လို့ဆိုပြီး
ရွှေဟင်္သာမင်းပါ လိုက်လာခဲ့တယ်။ လိုက်လာ
တော့ မုဆိုးကကြည့်ပြီး ဟာ-ရွှေဟင်္သာမင်း ပါလာပြီ။ ရှင်ဘုရင်
လဲ သံတော်ဦးတင်တယ်။ “အရှင်မင်းမြတ်-မကြာတော့ပါဘူး။

ခု ရွှေဟင်္သာမင်း ပါလာပါပြီ” သတိကလေးနဲ့နော်၊ သတိနဲ့ ရအောင် လုပ်ပါနော်။ အဲသလိုနဲ့ မိဖုရားကလဲ ရွှေဟင်္သာမင်း ပါလာပတဲ့လို့ ကြားပြီ။ စိတ်ကူးကြည့်တယ်လေ။ သိပ်ပျော်ကြ မှာပဲနော်။ သူတော်ကောင်းတွေ ပျော်တဲ့ဥစ္စာ ဘုန်းကြီးကလေ သိပ်ပြီး ကျေနပ်တာပဲ။ သူတော်ကောင်းတွေ တရားသဖြင့် ပျော်တဲ့ဥစ္စာ သိပ်အားရတာပဲ။

ဘုရားလောင်းမို့ ဒါနဲ့ မုဆိုးက အိုးကြီးထဲက ပုန်းပြီး
သိပ်ဣန္ဒြေရ ရွှေဟင်္သာမင်း ကျတဲ့နေရာကို အကဲခတ်
တယ်။ ရွှေဟင်္သာမင်းက ဘုရားအလောင်း

ဖြစ်တော့ သိပ် ဣန္ဒြေရတာပဲ။ မနေ့တုန်းက ဒီနေရာ ကျတယ် ဆိုလို့ရှိရင် ဒီနေ့လဲ ဒီနေရာပဲ ကျတယ်။ နေရာမလွဲဘူး။ ဟာ- သိပ်ပြီးတော့ သမာဓိကောင်းတာပဲ။ ဒီတော့ မုဆိုးက သိပြီ။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ လေးရက်၊ ငါးရက် စုံစမ်းလိုက်တယ်ဆိုရင် ဘယ်ရက်ကျလို့ရှိရင် ဒီနေရာကျမှာပဲလို့ သူကသိပြီ။

ရွှေဟင်္သာမင်း သိတော့ ကျော့ကွင်းကောင်းကောင်း ဒီနေရာ ကျော့ကွင်း မိပြီ မှာ ချထားတယ်။ နောက် နက်ဖြန်ခါလောက် ဆိုတော့ မုဆိုးက ဟိုပပ်လှမ်းလှမ်းက သေချာ ပေါက်အနေမျိုးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ နောက် နက်ဖြန်ခါလောက် ဆိုတော့ ရွှေဟင်္သာမင်းလဲ ဆင်းလိုက်ရော ကျော့ကွင်းထဲ ခြေထောက်ကျတာပဲ။ ခြေထောက်ကျလို့ ခြေကလေးရုတ်လိုက် တယ် ဆိုရင်ပဲ ကျော့ကွင်းက တင်းသွားပြီ။ ဟာ.... ငါ့မှာ ကျော့ကွင်းမိပြီ။ “ခုနေအခါများ ကျော့ကွင်းမိပြီ”လို့ အော် လိုက်လို့ရှိရင် ငါ့ရဲ့ဆွေမျိုးတွေ ပြန်ပြေးကြလိမ့်မယ်။ ပြန်ပြေး

ကြလို့ရှိယင် အစာမဝပဲ ဆာဆာလောင်လောင်နဲ့ ပြန်ပြေး
ရတဲ့အခါမှာ သမုဒ္ဒရာထဲကျပြီးတော့ သေရလိမ့်မယ်လို့ အဲသလို
တွေးတယ်။ ဘုန်းကြီးက ကျေနပ်လိုက်တာ၊ အရှည် မျှော်တာ
တွေလေ။

မင်းဆိုတာ ခြေကျိုးလို့ တွေးပြီးတော့ တခါထဲ ကြိတ်ရုန်း၊
မတော် ကြိတ်ရုန်းတော့ အရေကလေးတွေ
ပြတ်သွား၊ ဒုတိယရုန်းတယ် အသား
တွေ ပြတ်သွား၊ တတိယရုန်းတယ် အကြောတွေပြတ်ကုန်တယ်။
ဒီတခါရုန်းလို့ရှိယင် အရိုးပြတ်ဖို့ရှိတော့တယ်။ မင်းဆိုတဲ့ဥစ္စာ
ခြေထောက်ကျိုးပြီးတော့ နေလို့တော့ မတော်ဘူး။ ကဲ....
အသေခံမယ်ဆိုပြီးတော့ မရုန်းဘူး။ ဆွေမျိုးဟင်္သာတွေ စား
သောက်ပြီးတော့ ဝကြလို့ မူးနေကြတဲ့ အချိန်ကျတော့ “သူတို့
သဘာဝ” ကျော့ကွင်း မိနေပြီဆိုတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ဟစ်လိုက်တာ၊
တခါထဲ လန့်ပြီးတော့ ပြန်ပြေးကြတယ်။

သေအတူရှင်အတူ ပြန် ပြေးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ အရှင်
အာနန္ဒာအလောင်းက သုမုခစစ်သူကြီး
တဲ့၊ ဟင်္သာမင်းရဲ့ စစ်သူကြီးပေါ့၊ သုမုခစစ်သူကြီးက ပထမ
အုပ်ကို မှီအောင်လိုက်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဟင်္သာမင်းပါသလား
လို့ကြည့်တယ်။ မတွေ့ဘူး။ ဒုတိယအုပ်တွေ စောင့်ပြီးတော့
ကြည့်တယ်၊ ဟင်္သာမင်းမပါဘူး။ တတိယအုပ်တွေ စောင့်ပြီး
တော့ ကြည့်တယ်၊ ဟင်္သာမင်း မပါဘူး။ “ဟာ....ခုနက
ကျော့ကွင်းမိတာဟာ တို့သခင်ပဲ ဆိုပြီးတော့ ပြန်လာတယ်။
အချောင်းသမား မဟုတ်ဖူးနော်၊ သူ့အနေသာသားပဲ။ ပြန်

ပြေးလိုက်ပြီးတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လာတယ်။ ပြန်လာပြီး
ညွတ်နားမှာဆင်းတော့ ဘုရားအလောင်း ဟင်္သာမင်းက နှင်
တယ်။ သုမုခ သွားတော့။ ဒီက ကျော့ကွင်းမိပြီ သွားတော့
ဘုန်းကြီးတို့ လူလိုပြောယင် ငါကသေမဲ့သူ၊ ငါ့ကိုလာပြီးတော့
အဖော်မလုပ်နဲ့လို့ ပြောတော့ သုမုခက မသွားဘူး။ ပြီးတော့
ပြောတယ်၊ သေလဲအတူတူ ရှင်လဲအတူတူပေါ့-တဲ့။ ဘုန်းကြီး
က တော်တော် သဘောကျတယ်။

ဆင်းရဲအတူ ချမ်းသာအမျှ

ဒန္တဒန္တာ သဉ္ဇရန္တိ၊ ပါရမီ သဟစာရီနော၊

ဒုက္ခိတေ ဒုက္ခိတာ ဟောန္တိ၊ သုခိတေ သုခိတာ သဒါ။

ပါရမီသဟစာရီနော- ရှေးကြောင်း ရေစက်၊ မေတ္တာ
ဆက်၍၊ နှစ်သက်ကြည်နူး” ပါရမီဖြည့်ဘက် နှစ်ဦးတို့သည်၊
ဒန္တဒန္တာ- လူဉ္ဇလဲစုံ၊ နတ်လဲစုံ၍၊ ရွှေဘုံရိပ်စုံ၊ တိရစ္ဆာန်လဲ၊
မောင်နှံတုံကြကုန်လျက်၊ သဉ္ဇရန္တိ- တွေ့ရာဘုံထဲ၊ ကြုံမြဲမို့၊
မခွဲအတူ၊ လှည့်လည်တော်မူကြလေကုန်၏။ ဒုက္ခိတေ- ပါရမီ
ဖြည့်ဘက်တယောက် ဆင်းရဲရောက်သည် ရှိသော်၊ ဒုက္ခိတာ
ဟောန္တိ- အလျှင်းမခွဲ၊ အတင်းတဲ၍၊ အညှဉ်းဆဲဒဏ်၊ အဆင်းရဲ
ခံကြလေကုန်၏။ သုခိတေ- ပါရမီဖြည့်ဘက် တယောက်၊ ချမ်း
သာရောက်သည်ရှိသော်၊ သဒါသုခိတာ- ကိုယ်စိတ်လန်းကာ၊
စန်းပမာသို့ လျှမ်းကာအတူ၊ ချမ်းသာတော် မူကြလေကုန်
သတည်း။

သာဓု....သာဓု....သာဓု။

အတူတူခံ အတူတူစံ ပါရမီဖြည့်ဘက်တွေဟာ ဒီလိုလက္ခဏာ
 တွေ တွေရတယ်။ ဆင်းရဲတယ် ဆင်းရဲ
 ပစေ၊ ညီအကိုမောင်နှမတွေ တယောက်ဆင်းရဲတယ်။ ဆင်းရဲ
 ပစေ၊ ကိုယ်လွတ်မရုန်းဘူး။ သမီးခင်ပွန်းတယောက် ဆင်းရဲ
 တယ်။ ဆင်းရဲပစေ၊ ကိုယ်လွတ် မရုန်းဘူး။ ဆင်းရဲကို အတူတူ
 ခံကြတယ်။ အဲဒီလိုဆင်းရဲကို အတူတူခံကြတော့ ချမ်းသာ
 အတူတူစံရဖို့လဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့၊ စံထိုက်တာပေါ့။

တိရစ္ဆာန်လဲ မောင်နှံတဲ ပါရမီသဟစာရီနော- ရှေးကြောင်း ရောက်၊
 မေတ္တာဆက်၍၊ နှစ်သက်ကြည်နူး၊ ပါရမီဖြည့်
 ဘက် နှစ်ဦးတို့သည်၊ ဒုန္နဒုန္နာ-လှည့်လဲစို့၊ နတ်လဲ
 စုံ၍၊ ရွှေဘုံရိပ်စံ၊ တိရစ္ဆာန်လဲ၊ မောင်နှံ တဲကြကုန်လျက်၊
 သဉ္ဇရန္တိ-တွေ့ရဘုံထဲ၊ ကြုံစမြဲမို့၊ မခွဲအတူ၊ လှည့်လည်တော်မူ
 ကြလေကုန်၏။ ဒုက္ခိတေ- ပါရမီဖြည့်ဘက်တယောက် ဆင်းရဲ
 ရောက်သည်ရှိသော်၊ ဒုက္ခိတာ ဟောန္တိ- အလျှင်းမခွဲ၊ အတင်း
 တဲ၍ အညှဉ်းဆဲဒဏ် အဆင်းရဲခံကြ လေကုန်၏၊ လို့ ဒါလေး
 ကြည့်ရေးတာ ဒါကြည့်ရေးတာ။

သေမှာ မတော့ အားပေးတယ် သိပ်တော်တပဲ့။ ဟိုက ရိုးရိုးလမ်းသာ သွား
 မယ်ဆိုယင်တော့ ကျော့ကွင်းမိနေပြီ၊ သေမှာ
 သေချာတယ်။ အဲဒါကို ဘာမှမမိပဲနဲ့ သုမုခ
 စစ်သူကြီးက အားပေးတယ်။ မုဆိုးက ဟိုကမြင်တယ်ဆိုယင်
 လာတယ်၊ တခါထဲ အတင်းပြေးလာတယ်၊ အတင်းပြေးလာလို့
 ရေစ ရောက်တော့၊ လာယင်း လာယင်းက ဒီမှာ ဟင်္သာ

တစီးသာ ကျော့ကွင်းမိနေတာ၊ တစီးက အနားနေတော့
အံ့အားသင့်သွားတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ။

အရှင်သခင်မို့ မုဆိုးကလာလို့ အနားမရောက်ခင်ပဲ သုမုခက
လွှတ်ပေးပါ ရှေ့က ဆီးပြောတယ်၊ အသင်မုဆိုး.... ယခု
ကျော့ကွင်းမိနေတဲ့ ဟသံာကတော့ သာမန်
ဟသံာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟသံာကိုးသောင်းရဲ့ အရှင်သခင် ရှင်
ဘုရင်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် ဘာအတွက်ဖမ်းပါတုံး။ အသားစားဖို့
ဆိုလို့ ရှိယင်ဖြင့် မင်းကိုလွှတ်ပါ၊ ကျုပ်အသားကိုယူပါ၊ ကျုပ်နဲ့
အချိန်ချင်းအတူတူပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ ဟသံာဖမ်းပြီး
ဒီဟသံာကို အလှပြလို့ ကစားဖို့ဆိုယင်လဲ ကျုပ် လိုက်က ပေး
ပါ့မယ်။ ဟသံာမင်းကတော့ ဟသံာကိုးသောင်းရဲ့ အရှင်
သခင်မို့ လွှတ်ပါ။

ကျွန်တော်မျိုးပီပီ မုဆိုးက သိပ် အံ့အား သင့်သွားတယ်။
ဖမ်းတာပဲ လူ နားလည်အောင် စကားပြောတာလဲ
အံ့အားသင့် သွားတယ်၊ သူ့ မမိပဲနဲ့ သူ့
အသက်ကယ်တာလဲ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ မုဆိုးက သူများ
မဟုတ်ဘူး ဆန္ဒအမတ်လောင်း။ သူကလဲ ပါရမီဖြည့်ဘက်ပဲ။
ဒါနဲ့ ဟသံာမင်းကို သာသကလေး သူဖြုတ်၊ သာသကလေး
ဖြုတ်ပြီးတော့ မြက်ပေါ်မှာသွားချ၊ ရေကလေးနဲ့ ဆုပ်ပေး။
သူက သိပ်ကြည်ညိုနေပြီ၊ သုမုခစစ်သူကြီးကို ကြည်ညိုတာနဲ့ပဲ
သူ့ စိတ်ကလဲ အင်မတန် နူးညံ့နေပြီ သူကပြောတယ်၊ ကျုပ်
စားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရအောင် အက ခိုင်းပြီးတော့
ပိုက်ဆံယူဖို့လဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ရှင်ဘုရင်က ရွှေဟသံာကို

ရအောင်ဖမ်းပေးရမယ်ဆိုလို့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်
တော်မျိုးပီပီ ကျုပ်ဖမ်းတာပဲ။

ကြည်ညိုလွန်းလို့ ဒါပေမယ့် အသင်သမ္မုဒ္ဓရဲ့ စိတ်ကို ကြည်ညို
လွှတ်လိုက်တယ် လွန်းလို့ အရှင်တို့နှစ်ဦးစလုံး ကျုပ်လွှတ်
ပါတယ်။ ပြန်ကြပါတော့၊ သိပ်တော်တာပဲ

လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုယင် သင်ဟာ ရာဇဝတ်ဘေးနဲ့ အသက်သေ
စရာရှိတယ်။ သေချင်သေပစေ ပြန်ပါတော့၊ ရှင်ဘုရင်ဆီကို
ရောက်သွားလို့ရှိယင် စိတ်မချရဘူး ပြန်ပါတော့၊ တခါထဲ
လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဟိုက မသွားဘူး။

ပို့ပေးပါဆိုတော့ ဟင်္သာမင်းက ပြောတယ်၊ “ဪ...
မတတ်သဘူး ရှင်ဘုရင်က အဖမ်းခိုင်းတယ်လို့ ဆိုယင်

တို့ကို အသင်က မလွှတ်ပိုင်ဘူး။ မလွှတ်နဲ့

တော့၊ တို့ကို ရှင်ဘုရင်ဆီရောက်အောင်ပို့ပေးပါ”။ “မဟုတ်ဘူး

ရှင်ဘုရင်ဟာ စိတ်မချရဘူး။ တော်ကြာတော့ ဟင်္သာအသား

ကို စားချင်မှန်းမသိ၊ ဘာမှန်းမသိ၊ စိတ်မချရဘူး ပြန်ပါ

တော့”။ “ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ ပို့ပေးပါ” ဆိုတော့ မတတ်

သဘူး၊ ဟင်္သာနှစ်စီးကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ဆိုင်းနဲ့စီမံပြီးတော့

ဘေးက သစ်ခက်တွေရံပြီး ဟင်္သာနှစ်စီးကို ဆိုင်းပေါ်တင်

ထမ်းပြီး ပို့ရှာရတယ်။

ပါရမီဖြည့်ဘက်တွေ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ပါရမီဖြည့်ဘက်

သိပ်ကောင်း တွေ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဆန္ဒအမတ်

လောင်းဟာလဲ ပါရမီဖြည့်ဘက်ဖြစ်လို့

ဒီစိတ် ရောက်သွားတာ၊ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ ဟင်္သာ မိကတည်းကိုက

ဝမ်းသာအားရ ဒါနဲ့ ရှင်ဘုရင်ဆီ ရောက်သွားတော့ ရှင်
ဆီးကြို့ကြ ဘုရင်ရော မိဖုရားရော ဝမ်းသာအားရ ဆီး
ကြို့ပြီးတော့ ဘုရားအလောင်း ဟင်္သာကို
ရှင်ဘုရင်က ပေ့လို့၊ စစ်သူကြီးသုမုဒ်ဖြစ်တဲ့ အရှင်အာနန္ဒာ
အလောင်း ဟင်္သာကို မိဖုရားကြီးကပေ့လို့၊ ရာဇပလ္လင်ပေါ်
တင်လို့ သကာတော့ ပျားတော့လူးထားတဲ့ ပေါက်ပေါက်တော့
ဘာတော့များ ကျွေးလို့၊ ညပိုင်းရောက်သွားပြီ၊ မုဆိုးကြီးကို
ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေးလို့၊ မုဆိုးကြီးကို ချမ်းချမ်း
သာသာ ရာထူးတော့များ ပေးလို့ အင်မတန် ကောင်းတယ်။

အပြစ်တင်လို့ အင်မတန် ကောင်းပြီးတော့ နေပြီးမှ အရှင်
 တောင်းပန်ရ အာနန္ဒာအလောင်း သုမ္မဒက အပြစ်တင်
 တယ်ကိုး။ ဘေးမဲ့၊ ဘေးမဲ့၊ ကန်ကြီးကိုဘေးမဲ့
 ဘေးမဲ့လို့ ကြွေးကြော်ပြီးတော့ တယ်—ဘေးမဲ့ တယ်ပေါ့လေ၊
 သူတို့ ဟုတ်လိုက်တာ၊ တကယ် လိမ်တယ်ပေါ့လေ၊ ရှင်ဘုရင်
 တန်ပဲ့နဲ့၊ သုမ္မဒ ဇစ်သူကြီးက တခါထဲ အပြစ်တင်တာပဲ၊
 ဒီတော့ တောင်းပန် ရတာပေါ့။ ဟိုက အရှင်သာရိပုတ္တရာ

အလောင်းနဲ့ ခေမာထေရီ အလောင်းတွေကို တောင်းပန်ရ
တာပေါ့။

တမလွန်အရေးများ နောက်တော့ စကားစမြည်တွေ တော်
မကြောက် ဖူးလား တော်လေး ပြောပြီးတော့ ဘုရား အ
လောင်း ဟင်္သာက “အားလုံး ကျန်းမာ
ကြရဲ့လား၊ အားလုံး ကျန်းမာကြရဲ့နော်၊ အားလုံး ကျန်းမာ
ကြပါတယ်။ အားလုံးသူတော်ကောင်းတရားတွေ ကျင့်ကြပါရဲ့
လား၊ ကျင့်ကြပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်လုပ်ပြီးတော့ မင်းဘဝနဲ့
နေရတယ်ဆိုတာ မာန်မာန အင်မတန် တက်ပြီးတော့ မေ့
လျော့တတ်တယ်။ “အဲဒီလို မေ့မေ့လျော့လျော့ နေတဲ့အတွက်
ကြောင့် တမလွန်ဘဝအရေးများ တွေးမိတဲ့အခါ မကြောက်
ဘူးလား”လို့ မေးတော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်း
သံဃမမင်းက....

ပြည့်စုံသူမှာ မကြောက်ပါ

ဒါနံ သီလံ ပရိစ္စာဂံ၊ အဇ္ဇဝံ မဒ္ဒဝံ တပံ၊
အက္ကောဓံ အဝိဟိံသဉ္စ၊ ခန္တိဉ္စ အဝိရောနေံ။
ဣစ္စေတေ ကုသလေ ဓမ္မေ၊ ဌိတေ ပဿာမိ အတ္တနိ၊
တတော မေ ဇယတေ ပီတိ၊ သောမနဿဉ္စ နပ္ပကံ။

ဒါနံ-စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းဆိုတဲ့ ဒါနကို၊ အတ္တနိ-
မိမိ၌၊ သံပဿံ (သံပဿန္တော)- ကောင်းစွာအသင့်၊ တွေ့မြင်ရ
သည်ဖြစ်၍၊ ပရလောကံ-တမလွန်အရေး၊ နောင်ခါဘေးကို၊
န ဘာယေ-မျှော်တွေးထောက်ဆ၍ မကြောက်ရပါသတည်း။

တမလွန်လောကကို မကြောက်ဘူး။ အင်မတန် ပျော်ပါ
တယ်။ တမလွန်ဘဝတွေ တွေးပြီးတော့ ကြည့်လိုက်မိတဲ့အခါ
မိမိမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အကုန်စီမိသားတာဖြစ်လို့ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါနမပါ “ကြောက်” ဆိုတဲ့ ဥစ္စာ ဒါနမပါတဲ့သူတွေ
ကြောက်စရာ ကြောက်ကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်ုပ်
မှာတော့လေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အလှူဒါနတွေ
ပေးလို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေဆီက ရတဲ့ အခွန်အတုတ်ထဲက
ခွဲပြီးတော့ မရှိဆင်းရဲသူတွေ အလှူဒါနပေးလို့ နေ့တိုင်းနေပါ
တယ်။ ဒီတော့ ညများမလေ လူခြေတိတ်လို့ မအိပ်ခင်များ
စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ မိမိဒါနကြီးကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး
ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်နေပါတယ်။ တမလွန်အရေး တွေးတိုင်း
တွေးတိုင်း အင်မတန် ဝမ်းသာနေပါတယ်လို့ ဒီတရားလေး
ဘုန်းကြီးက အားကျတယ်လေ။ ဒီတော့ အခု အလှူဒါနက
အလှူအမနဲ့ နှစ်ဖက်မိဘတွေ မိမိတို့တတွေ တွေးကြပါ။
ဪ... ဒါနတွေ တို့ ပြုလိုက်ရတာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ရှိလိုက်တာ၊ သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတာကို ကြည်ညို
ရတယ်။ လာရောက်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့
ကျွေးမွေးရတယ်၊ ပြုစုရတယ်၊ ဒီဒါနတွေတွေးလို့ဝမ်းသာရတယ်။
စားမဲ့အစာထဲ အဲဒီလို ဒါန အကြီးအကျယ်တွေ အပြင်၊
ချွေတာလို့ ကိုယ်သွားလေရာရာ ရထားပေါ်မှာ သင်္ဘော
ပေါ်မှာ မရှိဆင်းရဲတဲ့သူတွေ ဧည့်လိမ့်မယ်၊
တွေ့တဲ့အခါ မိမိကဆိုပါတော့ စားစရာ သောက်စရာကလေး

စားတယ်ဆိုလို့ရှိယင် အနီးအပါးမှာရှိတဲ့ သူတွေကို ပေးပါ၊
ကမ်းပါ။ ဪ... ဦးဦးတို့ နဲ့နဲ့သုံးဆောင်ပါဦး ခင်ဗျား။
သုံးဆောင်ပါဦး ဦးရယ်။ အဲသလိုပေါ့လေ၊ အဖွားရယ်-
အဒေါ်ရယ် သုံးဆောင် ပါဦး နှုတ်ကလေးကလဲ ချိုချို
သာသာနဲ့၊ စိတ်ကလေးကလဲ ကြည်ကြည် ရှင်ရှင်နဲ့၊ မိမိ
စားမဲ့ အထဲက ချွေတာလို့။

ဒီဟာလေးတွေ တခါတရံ မိမိရှေ့ မှာပဲ တော်တော်
လက်မနှေးစေချင် ကလေး တောကျတဲ့သူတွေက စားချင်
ရက်သားနဲ့ ဈေးဆစ် နေတယ်။ ဟိုက
ငါးမူးဆိုတယ်ဆိုလို့ရှိယင် သူတို့က တမတ်မရဘူးလားစသည်ဖြင့်
ကိုယ့်ရှေ့က ဈေးဆစ်နေတယ်။ ကိုယ်ကလဲ ငါးမူးတန်မှန်း သိ
တယ်ဆိုပါတော့။ ဪ... ဦးရယ် စားပါစားပါ။ ကျွန်တော်
ကုသိုလ်ပြုပါရစေ၊ ကျွန်မကုသိုလ်ပြုပါရစေ။ အဒေါ် စားပါ၊
စားပါ၊ ကျွန်မ ကုသိုလ်ပြုပါရစေ။ ဒီဟာလေးတွေ၊ ဘုန်းကြီး
ကလေး လက်မနှေးစေချင်ဘူး။ သွားတဲ့အခါ လာတဲ့အခါမှာ
တွေ့လို့ရှိယင် ကိုယ့်မှာလဲပဲ ဘာမှ ဝန်မလေးဘူး။ သူ့ခမျာ
များမှာလဲ စိတ်ချမ်းသာလို့။

ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ သူတို့က မော့ကြည့်မယ်။ အမလေး
ဒါနလဲ လူကလေးနွယ်၊ အမလေး မိန်း
ကလေးနွယ်၊ လိမ္မာ လိုက်တာ၊
သာဓု...သာဓု၊ စားယင်း စားယင်း လိမ္မာလိုက်တာ။ ကိုယ်က
လဲ မေတ္တာဖြစ်လို့၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ငါကလေး

ဘယ်လောက်မှလဲ မကြီးကျယ်ပဲနဲ့ သူ့ခမျာအင်မတန်- စိတ်ချမ်းသာ သွားတယ်၊ မေတ္တာပို့လို့။ ဒါနလဲ ဖြစ်သေးရဲ့၊ မေတ္တာလဲ ဖြစ်သေးရဲ့၊ ဟိုကလဲပဲ စားလဲ စားရသေးရဲ့၊ ပြန်ပြီးတော့ မေတ္တာပို့လို့၊ အမလေး ဒီလူကလေး ချမ်းသာပါစေ၊ ဒီအမျိုးသမီးကလေး ချမ်းသာပါစေ မေတ္တာပို့လို့ ဘယ်လောက် ကောင်းတဲ့ ဒါနလဲ။

ကုသိုလ်ပြုစရာ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရှာကျလို့ ကိုယ့်နေရာ ကျလို့ များလိုက်တာ ရှိယင်လဲ ဒီလိုပဲ။ ဘယ်သူဟာလေ ဆင်းဆင်း ရဲရဲနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေသတဲ့။ နေမကောင်းလို့ တဲ့ ဆေးမရှိလို့ တဲ့။ အမယ်လေး ဘာဖြစ်ပါလိမ့်မတုံး၊ ကိုယ်က ပျာပျာသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆေးဝယ်မရဘူးလား၊ ဝယ်ယင်ရပါ လိမ့်မယ်။ ငွေမတတ်နိုင်ရှာလို့၊ ကဲပါ ဝယ်ပါ ဝယ်ပါ၊ ဒီဆေး ကုသိုလ်ပြုစမ်းပါရစေ၊ အိမ်မှာ ရှိလို့ရှိယင်လဲ ဒီဆေးကလေး သုံးစမ်းပါဦး၊ အိမ်မှာကိုပဲ ဆေးတွေထားလို့။ ဒါကလေးက လျက်ဆားကလေး၊ ဒါကလေးက ဓာတ်နှုတ်ဆေးကလေး၊ ဒါ ကလေးက ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးကလေး၊ မလွဲနိုင်တာလေး တွေ ထားလို့၊ ဆေးတွေပေးလို့၊ ကုသိုလ်တွေလေ အထိုက် အလျောက် ပစ္စည်းရှိလို့ရှိယင် ပြုစရာတွေများလိုက်တာ။

ဒါနရှိက ဒါနံ-စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းဆိုတဲ့ ဒါန မကြောက်ရ ပါရမီကို၊ အတ္တနိ-မိမိ၌၊ သမ္ပဿံ (သမ္ပဿန္တော)- ကောင်းစွာအသင့် တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍၊ ပရ လောကံ- တမလွန်ရေး နောင်ခါဘေးကို၊ န ဘာယေ- မျှော်

တွေးထောက်ဆ၍ မကြောက်ရ ပါသတည်း.... ဘာကြောက်
စရာရှိတုံး အသင့်ပြင်....အားလုံးသတ္တဝါတွေ ဝန်လေးနေတဲ့
ဥစ္စာက သေရမှာ သိပ်ကြောက်ကြတယ်။ ဘာကြောက်စရာရှိတုံး
သေရမှာ သိပ်ပျော်စရာ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ သေရမှာ
ကြောက်စရာလို့ မယူဆပါနဲ့၊ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာလို့။

အယူအဆတွေ ဘာပြုလို့ ပျော်စရာကောင်းရမလဲလို့ ဆိုတော့
ပြောင်းစမ်းပါ အို....ဒီနေရာက ဒီအိမ်ကလေးပျောက်သွားတဲ့
အခါ ဟိုနေရာကျတော့ ဟိုအိမ်ကြီးနဲ့ ဟို
နေရာကျတော့ ဟိုတိုက်ကြီးနဲ့၊ ဒီနေရာက ဒီအခြေအရံတွေနဲ့
ကဲ့သွားတဲ့အခါ ဟိုနေရာကျတော့ ဟိုအခြေအရံတွေက ပိုလို့
ကြီးကျယ်နေသေးတယ်။ ဘာကြောက်စရာရှိတုံး၊ ပျော်စရာလို့
ဒီလိုဖြစ်အောင် တဘဝ ပြောင်းလိုက်စမ်းပါ။ အားလုံးအယူ
အဆတွေပြောင်းလိုက်စမ်းပါ။ ဘာမှ နောက်ဆံတင်းစရာမရှိပါ
ဘူးလို့။

သီလလုံက သီလံ-ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးကစ၊ ဆိုင်ရာ
မကြောက်ရ သီလကို၊ အတ္တနိ-မိမိ၌၊ သံပဿံ (သံပဿန္တော)-
ကောင်းစွာအသင့်၊ တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍၊ ပရ
လောကံ-တမလွန်ရေး၊ နောင်ခါဘေးကို၊ န ဘာယေ-မျှော်တွေး
ထောက်ဆ၍ မကြောက်ရပါသတည်း။သီလနဲ့ စဉ်းစားလိုက်
တော့ သံယမမင်းကြီး ကောင်းလိုက်တဲ့သီလ၊ မိဖုရားကလဲ
ကောင်းလိုက်တဲ့သီလ၊ ပါဏာတိပါတမရှိပေါင်။ အဒိန္နာဒါန
မရှိပေါင်၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၊ မုသာဝါဒ၊ သုရာမေရယ မရှိ

ပေါင်၊ တယ်ကောင်း၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးထဲကကြည့်လိုက်တော့လဲ
ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မတော်တာတွေမရှိပါဘူး။ သုစရိုက်
တွေလဲ ကျင့်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။

တိုက်ကြီးတာကြီးတွေ ပရိစ္ဆာဂံ-စွန့်ကြဲ ပေးကမ်းခြင်း ဆိုတဲ့
လူဖိုမဟုတ် ပရိစ္ဆာဂံ တရားကို၊ ပရိစ္ဆာဂံ-လက်ရှိ
ဝတ္ထုတွေကို စွန့်ကြဲနိုင်တဲ့ ပရိစ္ဆာဂံ
စေတနာကို၊ အတ္တနိ-မိမိ၌၊ သံပဿံ (သံပဿန္ဓော)-ကောင်းစွာ
အသင့်၊ မြင်ရသည်ဖြစ်၍၊ ပရလောကံ-တမလွန်ရေး၊ နောင်ခါ
ဘေးကို၊ န ဘာယေ-မျှော်တော့ ထောက်ဆ၍၊ မကြောက်ရပါ
သတည်း။လက်မနှေးဘူး။ အကြီးကြီးပေါ့လေ၊ တိုက်ကြီး
တာကြီးတွေ လူဖိုမဟုတ်ဖူး၊ နဲနဲကလေး စွန့်လို့၊ ဘုန်းကြီး
ခုနက ပြောပြီးသားဖြစ်တဲ့စွန့်ကြဲမှုကလေးတွေ၊ ရဟန်းသံဃာနဲ့
တွေ့ပြန်ယင် ရဟန်းသံဃာနဲ့ တွေ့လို့ စွန့်ကြဲမှု ကလေးတွေ၊
တခါ မရှိဆင်းရဲတဲ့သူနဲ့ တွေ့ပြန်ယင်လဲ မရှိဆင်းရဲတဲ့သူနဲ့
တွေ့လို့၊ စွန့်ကြဲမှုကလေးတွေ၊ အဲသလိုဟာလေးတွေ ကိုယ့်မှာ
ရှိလို့၊ ဒါတွေကြည့်လိုက်တော့ ကြီးစမ်းပါစေ အသက်၊ အို
စမ်းပါစေ၊ သေစမ်းပါစေ၊ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ အသင့်၊
အသင့်၊ အသင့်ပြင်ပြီးသား၊ အသင့်ပြင်ပြီးလား။

ဂုဏ်နောက်လိုက်လို့ ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီလို
ကြောက်ကြတာ အသင့် မပြင်လို့ ကြောက်ကြတာ၊
လောကမှာ ဂုဏ် ပကာသန တွေနဲ့
ရှောက်ပြီးလုပ်နေလို့ ကြောက်ကြတာ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့။

မလုပ်ပါဘူး၊ တကယ် သဘာဝ ဓမ္မတွေနဲ့သာ လုပ်နေပါတယ် ဆိုလို့ရှိယင် ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး။ အဇ္ဈိက-ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ခြင်းဆိုတဲ့တရားကို၊ အတ္တနိ-မိမိ၌၊ သံပဿံ (သံပဿန္တော) - ကောင်းစွာ အသင့်၊ တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်၍၊.....ကိုယ်နဲ့ နေလဲ ရိုးရိုးကလေးပါ၊ သူများအထင်ကြီးအောင် ဟန်နဲ့မနေပါဘူး။ နှုတ်နဲ့ ပြောတော့လဲ ရိုးရိုးကလေး မှန်မှန်ကလေး ပြောတယ်။ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ပြောတယ်။ မှန်မှန်ကလေး ပြောတယ်။ စိတ်ကလဲ ဖြောင့်မတ်လိုက်တာ။ ကိုယ်ရော၊ နှုတ်ရော၊ စိတ်ရော ဖြောင့်မတ်လိုက်တာ။ ဒီလိုဆို ကုသိုလ် အမြဲရနေတာပဲ။

ချိုသာပြောကြား မဒ္ဒဝံ-နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ မဒ္ဒဝ တရားကို၊
စိတ်ထားနူးညံ့ အတ္တနိ-မိမိ၌၊ သံပဿံ (သံပဿန္တော) -
 ကောင်းစွာအသင့်၊ တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍၊

စကားပြောတော့လဲ ချိုချိုသာသာ။ စိတ်နေ စိတ်ထားကလဲ နူးနူးညံ့ညံ့။ ကိုယ်အမူအရာကလဲ လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့တော့ လူကြီးတွေမို့ ရိုရိုသေသေ။ ကိုယ်က မင်းပဲ စိုးပဲ အထက်တန်း ပဲ ရောက်နေ ပေမယ်လို့ လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့တော့ ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ လူကြီးမင်း ဒီနေရာထိုင်ပါ။ ပြီးတော့မှ သူ့အကြောင်း အားလျော်စွာ၊ အမူအားလျော်စွာ စကားပြောပေါ့၊ နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး စကားပြောလို့။ နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး ဆက်ဆံလို့။ စိတ်ကလဲ တကယ်နူးညံ့လို့။ ဘာကြောက်စရာရှိ။ တမလွန် ဘာ ကြောက်စရာ ရှိတော့လဲ။

တရားသုံးဖြာ ၈

ခြိုးခြံကြိုးစား တပံ-ဥပုသ် စောင့်ရတော့မယ် အကျင့်ကျတော့
 ကျင့်ရမယ် ထူးထူးခြားခြားစောင့်။ ဟို...သူများ စောင့်
 သလို ပျော်ရုံစောင့်လို့ တော့ မကောင်းပါဘူး။
 လူတွေစုပြီးတော့ စကားပြောတဲ့ ဥပုသ်စောင့်မျိုး အကျင့်မျိုး
 တော့ ကျုပ်သဘောမကျပါဘူး။ ကနေ့ဥပုသ်စောင့်တယ်ဆိုယင်
 တရားများထိုင်လို့၊ ဘာဝနာများပွားလို့ ။ မစောင့်နိုင်သေးယင်
 မစောင့်ပဲနေလို့ ။ စောင့်နိုင်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင်ဝတ်ကျေတမ်းကျေ
 မစောင့်နဲ့ တကယ်အကျင့်ပဲ။ ဒါ ဒီနေ့ ပိုကျင့်တဲ့ အကျင့်
 ပဲ။ ခါတိုင်းထက် ပိုကျင့်တဲ့ တပကို ကျင့်လို့ ရှိယင်ဖြင့် ခြိုးခြိုး
 ခြံခြံလဲ ကျင့်ရမယ်။ ကြိုးကြိုးစားစားလဲ ကျင့်ရမယ်။

ရွှေဟင်္သာများ အဲသလို နေထိုင်ပြီး အဲဒီလို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်
 ပြန်သွားကြ အားထုတ်မှသာ တဆင့်ထက်တဆင့်ရင့်သထက်
 ရင့်ပြီး လူ့ရွာနတ်ထံ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် ရောက်
 နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ဟောပြောဆုံးမပြီး ဟင်္သာ အပေါင်းကလဲ
 မျှော်နေကြမဲ့အကြောင်း၊ မိမိတို့ကလဲ ပြန်ချင်တဲ့အကြောင်းကို
 ရွှေဟင်္သာမင်းက ပြောတယ်။ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်ရော မိဖုရားပါ
 လွှမ်းဆွတ်ဆွတ်နဲ့ နောင် တွေ့ပါရစေဦး ဆိုတဲ့ အနေမျိုးနဲ့
 လွှတ်လိုက်တော့ သူတို့လဲပြန်သွားကြတယ်။ ဒီမှာလဲစိတ်ကျေနပ်
 လို့ ။ ကုသိုလ်တရားတွေ တိုးသထက် တိုးအောင် နေကြလို့ ၊
 ဘုန်းကြီးကလေး-တယ်သဘောကျ၊ သူတော်ကောင်းအလောင်း
 အလျာတွေ တွေ့ကြ၊ တွေ့တော့လဲ တွေ့ကောင်း တွေ့လိုက်
 ကြတာ။

ရုတ် ကုသိုလ်တွေနဲ့ အခု-ဘုန်းကြီးတို့ အလှူဒကာ - ဒကာမ
 တင်းတိမ်မနေကြနဲ့ တွေ့ နှစ်ဘက် မိသားစုတွေ ကံကောင်း
 လို့ အကြောင်းသင့်လို့ တွေ့ကြတာ။

ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းမှာ လူတာ တန်းတာ ဒါနတွေ များပြီလို့
 ဆိုပါသော့။ ဘုန်းကြီးတို့ဟောလိုက်တဲ့ ဆုံးမလိုက်တဲ့တရားတွေ၊
 ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းမှာ မြင်ရတဲ့ သာသနာရေးတွေ တွေးပြီး
 တော့ နှစ်ဘက် လူကြီးတွေရော၊ လူငယ်တွေရော၊ ဝမ်းမြောက်
 ဝမ်းသာနဲ့ ပြန်ပြီးတော့....တို့ ကုသိုလ်တွေတော့ အများကြီး
 ရသွားပြီ။ အဲဒီရတဲ့ ကုသိုလ်တွေနဲ့ တင်းတိမ် မနေကြစို့နဲ့လို့
 ဆိုပြီး လူကြီးတွေကလဲ တရားများများ အားထုတ်လို့၊ လူငယ်
 တွေကလဲ ငါးပါးသီလများကြိုးစားထိန်းလို့ နေစေချင်တယ်။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် အထိ ဘုန်းကြီးပြောတဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်
 မှန်းကြည့် ဆိုတဲ့ဥစ္စာ၊ ကိုယ်ရော နှုတ်ရော စိတ်ရော
 ဆိုင်ရာကိစ္စတွေကို ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်
 ရှုက်ဆောင်လို့။ အားလုံးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ “မဒ္ဒဝ” ဆိုတဲ့
 နူးနူး ညံ့ညံ့ စကားပြောလို့။ နူးနူး ညံ့ညံ့ စိတ် ထားလို့။
 အဲသလို နေပြီးတော့....တို့လေ- သံသရာမှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် အထိ
 သွားရမဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို မကြောက်ရအောင် ခုနယ်က ဘာဝနာ
 ပွားတဲ့သူက ပွားလို့။ ဒါနသီလ စွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်က ရှုက်ဆောင်
 လို့။ သူတော်ကောင်းစစ်စစ်နဲ့ နေကြလို့ ရှိယင်၊ တို့တမလွန်ရေး
 ကြောက်စရာ မရှိကြပါဘူးလို့ အဲသလို တွေးပြီးသကာလ....

ပျော်စရာဖြစ်အောင် ကျင့်ဆောင် ရှေးသူတော်ကောင်းတွေ ဒီတရားတွေ ရှိလို့မို့ တမလွန် မကြောက်ကြ ပဲနဲ့ နတ် ဗြဟ္မာတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ရကြတယ်။ ဘုရားဖြစ်ကြတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာ ဖြစ်ကြ တယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်ကြတယ်။ ခေမာထေရီ ဖြစ်ကြ တယ်။ မိမိတို့ သန္တာန်မှလဲ ဒီတရားမျိုးတွေ ရှိနေကြပြီ။ ဒီ တရားတွေ ရှိနေလို့မို့ တမလွန်ရေး တွေးလိုက်တိုင်း တွေးလိုက် တိုင်း၊ ပျော်စရာ အနေမျိုးဖြစ်အောင် ကျင့်ဆောင် နိုင်သော အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသမီးများ ဖြစ်ကြစေကုန် သတည်း။

သဘဓ....သဘဓ....သဘဓ။

ရှေ့ဟသီာမင်း တရားတော်

၂၄:၂၅။

တို့ လိမ္မော်

တို့လိမ္မာမှု၊ စကားပြောတွေ ကောင်းကောင်း ပြော
 နော်။ ငယ်ရွယ်ပေမယ့်လို့ စကားပြော ကောင်းကောင်း
 ပြောနော်။ ကောင်းကောင်း ပြောတော့လဲ ဒီစကားပဲ။
 သူတပါး နားဝင်တာပဲ။ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ပြော
 တော့လဲ ဒီစကားပဲ။ ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲရတယ်။ ချိုချိုသာသာ
 ပြောမယ်နော်....။

ဆင်သေစီးလိုက်တဲ့ ကျီးမိုက် တရားတော်

[ဤတရားတော်သည် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီး မလွန်တေမေ ခုနစ်ရက်အလို (၁၃၃၉-ခု၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၁ ရက်နေ့) မှာ မန္တလေးမြို့ ဝါးတန်းရပ်နေ ကျောင်းအမ ဒေါ်သန်းသန်း၏ မွေးနေ့ ဆွမ်းကပ်၌ ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော် ဖြစ်ပါသည်။]

ဆင်သေမြင်၍ ကျီးမိုက်စဉ်းစား

ဂင်္ဂါယ ကုဏ္ဍပံ ဒိသ္မာ၊ ဝုယျမာနံ မဟဏ္ဏဝေ။

ဝါယသော သမစိန္တေသိ၊ အပ္ပပညော အစေတသော။

ဂင်္ဂါယံ- ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ၌၊ မဟဏ္ဏဝေ - မဟာသမုဒ္ဒရာတိုင် အောင်၊ ဝုယျမာနံ- မျော၍လာသော၊ ကုဏ္ဍပံ- ဆင်သေကောင် ပုပ်ကို၊ အပ္ပပညော-အမြော်အမြင်၊ အဆင်ခြင် ပညာမရှိသော၊ အစေတသော-သိတတ်သည့်စိတ်မရှိသော၊ ဝါယသော- ကျီးမိုက် သည်၊ ဒိသ္မာ-မြင်၍၊ သမစိန္တေသိ- စဉ်းစား ကြံစည်မိလေပြီ။

ဂင်္ဂါမြစ်ထဲက ဆင်သေကြီးတကောင် မျောလာတယ်။ မျော လာတာက ဟိုသမုဒ္ဒရာထိအောင် ပင်လယ်ထိအောင် မျောလာ တယ်။ ဂင်္ဂါမြစ်က ပင်လယ်နဲ့ ဆက်နေတာ၊ အဲဒီထိအောင် မျောလာတယ်။ အဲဒါကို လမ်းမှာ ဟိုသမုဒ္ဒရာနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ကျီးက မြင်တယ်။ ဆင်သေကောင်ကြီး မြင်တော့ အဲဒီပေါ် နှားတယ်။

ယဉ်ကျောင်းလဲရ အစာလဲရှိ

ယာနုဉ္ဇ ဝတိဒံ လဒ္ဓိံ, ဘက္ခောဓာယံ အနုပ္ပကော၊
တတ္ထ ရတ္ထိံ တတ္ထ ဒိဝါ, တတ္ထေဝ နိရတော မဇ္ဇော။

ဆင်သေကောင်ကြီးက ဂင်္ဂါမြစ်ရဲ့ ရေစီး လှိုင်းကလေး
အပေါ် နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက် မျောလို့၊ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်
မျောလို့၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ ကျီးကန်းအတွက်က သိပ်ပြီးတော့
သဘာဝကျစရာကြီးပဲ။

ယာနုဉ္ဇ ၀တိဒံ လဒ္ဓိ-ဒီလောက် အင်မတန် ညက်ညောတဲ့
ငြိမ်ညောင်းတဲ့ယာဉ်ကောင်းတစီးတော့ ငါရပြီ၊ ငြိမ်လို့က်တာ၊
မျောလို့ နိမ့်လို့က် မြင့်လို့က် လှိုင်းကလေးထဲမှာ။ ဘက္ခော-
စာယံ အနုပ္ပကော- စားစရာ အစာကလဲ ဘယ်ပဲ ကြည့်လို့က်
ကြည့်လို့က် ဆင်သေကြီးတကောင်လုံး မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်၊
အစာတွေကလဲ အများကြီးပဲရပြီ၊ ဒီတော့ ကျိုးအတွက်တော့
အင်မတန် ပျော်စရာကြီးပဲ။

နေ့ရောညပါ
 ဆင်သေပေါ်မှာ
 တတ္ထ ရတ္ထိံ တတ္ထ ဒိဝါ-ညလဲ ဒီကျီးက
 မပျံ့နိုင်ဘူး။ ဒီထဲမှာပဲ အိပ်တယ်၊ ဆင်သေ
 ကောင်ထဲ ဝင်ပြီးတော့ အိပ်လိုက်၊ နေ့လဲ
 ဒီလိုပဲ၊ အိပ်ချင်တဲ့အခါ အိပ်လိုက်၊ နားချင်တဲ့အခါ အပေါ်
 ကြည့်ပြီးတော့ နားလိုက်၊ ကုန်းပေါ်က သာယာတာတွေ
 ကြည့်ပြီး ကျီးကန်းအတွက် ကောင်းလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း မပြောနဲ့
 တော့ ရှုခင်းကလဲ တယ်ကောင်း၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က

သစ်ပင်တွေကလဲ ကြည့်လို့ တယ်ကောင်း။ ဒီတော့ ငြိမ့်ငြိမ့်
ညောင်းညောင်း စီးလို့လဲတယ်ကောင်း၊ ဆာယင်လဲ ဒီမှာပဲ
အစာတွေပြည့်လို့၊ သူ့အတွက်ကတော့ အင်မတန် ပျော်စရာ
ကြီးပဲ၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ။ ဘာမှစဉ်းစားစရာမရှိတော့
ဘူး၊ ပျော်စရာကြီးပဲ။ သူ့တသက်တာ ဘာမှ ကြောင့်ကြောင့်
ကြကြ၊ တောင့်တောင့်တတ မလိုတော့ဘူး။ အကောင်းတွေ
ပြည့်လို့၊ နောက်တော့ ဆင်သေကြီးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သမုဒ္ဒရာဝ
ဆိုက်လာပြီ၊ သူက မစဉ်းစားသေးပါဘူး။ ဆင်သေကြီး
သမုဒ္ဒရာဝ ရောက်သွားပေမဲ့ မစဉ်းစားပါဘူး။ လှိုင်းလေးတွေ၊
ရေလေးတွေနဲ့ ပျော်နေတုန်းပဲ၊ အဲဒီမှာပဲစား၊ ဒီမှာပဲနေ၊
စားလို့မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်ပါဘူး။

ကျီးမိုက်ခမျာ နောက်တော့ သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်သွားပြီး
သေရရှာ ကမ်းမမြင်တော့ဘူး။ ကမ်းမမြင်တဲ့အချိန်မှာ
 သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းကလဲ ကြီးလာပြီ၊ ဆင်သေ
ကလဲ ရိရော်လာပြီ၊ တကတဲ လှိုင်းပုတ်လိုက်တာ ဆင်သေ
ကြီးလဲ ဖရိုဖရဲဖြစ်လို့၊ သူ နားစရာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတုန်း ကျီး
ပျံတာကိုး။ အရွှေပျံလိုက် ကမ်းရှာမရ၊ ဒီတော့ ဗျာပါရ
များနေပြီ၊ တခါထဲ ထိုးပျံလိုက်လို့ ရှိယင်လဲ တော်သားပဲ။
ကမ်းမမြင်တော့၊ တခါ တောင်ဘက်လှည့် ပျံလိုက်၊ တခါ
အနောက်ဘက်လှည့် ပျံလိုက်၊ တခါ မြောက်ဘက်လှည့် ပျံ
လိုက်၊ ကမ်းမမြင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ကမ်းရှာယင်းနဲ့ ဒီကျီးသေရော့။

ကျီးမိုက်နဲ့တူ ဒီဥပမာဟာ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ အင်မ
 ဒီလိုလူ တန် ကောင်းတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့တတွေ ကိုယ့်
 ဒကာ ဒကာမတွေနဲ့ ကိုယ့်ပရိသတ် တွေနဲ့၊
 အမှတ်တမဲ့နေမယ်ဆိုယင် နေချင်စရာကြီးပဲ။ ပြုံးလို့ ပျော်လို့၊
 ကိုယ့်အလုပ်ကလေးနဲ့ကိုယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေမှာလဲပဲ ကိုယ့်
 ပစ္စည်းတွေနဲ့၊ ရှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ တသက်လုံးသိမ်းလို့၊ ဒီလို
 သာ မှန်မှန်ရှာ၊ မရှာနိုင်ဦးတော့ ရိုးရိုးကလေး သုံးလို့ရှိယင်
 တသက်သုံးလို့ မကုန်နိုင်ဘူး။ မဖြုန်းလို့ရှိယင် မကုန်နိုင်ဘူး၊
 ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ ခုနက ကျီးကန်းပျော်သလို ပျော်စရာကြီး၊
 ကိုယ့်မှာ သွားဖို့၊ လာဖို့၊ အင်း.... ယာဉ်လဲရတယ်၊ ရှိတယ်၊
 ကားတွေလဲရှိတယ်၊ နေဖို့ထိုင်ဖို့ အိမ်လဲတိုက်လဲ လုံလုံခြုံခြုံ
 ရှိတယ်။ နေ့တိုင်း ဝယ်ဖို့ခြမ်းဖို့၊ စားဖို့သောက်ဖို့ ဒါတွေလဲ
 ရှိတယ်။ အင်း....ဒီတော့ တို့ဟာ ဘာတောင့်တစရာရှိ၊ ဘာ
 ကြောင့်ကြစရာ ရှိတော့တုံး၊ ကျီးကန်းပျော်သလို အင်မတန်
 ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေလဲ ဘုန်းကြီးတွေနည်း
 လမ်းနဲ့ ပျော်စရာ တယ်ကောင်း။ လူတွေကျပြန်တော့ မပြောနဲ့
 တော့ ပျော်တပြုံးပြုံး ပျော်တပြုံးပြုံးနဲ့ပဲ။

လိပ်ကျော ကြောင်ကော်သလို

ဓမ္မသဘော၊ ဘယ်လိုဟောလည်း၊
 လိပ်ကျောကြောင်ကော်၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့၊
 ပျော်တပြုံးပြုံး၊ မော်မဆုံးပဲ၊
 နှလုံးမယဉ်၊ ပုထုဇဉ်တို့၊
 ငယ်စဉ်ယုတ်မာ၊ အိုခါဆိုးဝါး၊
 လူ အများသည်....တရား မရနိုင်ပါတကား။

ငယ်ငယ်တော့လဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပါပဲ။ ပျော်လို့ ပါးလို့ ဝတ်လိုက်စားလိုက်၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေကြည့်လိုက်၊ ဒို့တော့လဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေနဲ့ကိုယ်၊ အင်း....ခံစားလိုက်၊ သာယာလိုက်၊ အခြေအရံတွေနဲ့ ပျော်လိုက်၊ ဘုန်းကြီးတွေလဲ ဒီလိုပဲ ကိုယ် ဒကာ ဒကာမတွေနဲ့ ပျော်လို့၊ ကိုယ့်ပရိသတ်တွေနဲ့ ပျော်လို့ အမှတ်တမဲ့ နေကြတယ်။ “ဓမ္မသဘော ဘယ်လိုဟောလည်း” ဟောပါတယ် တရားတွေက ဟောပါရဲ့ ဘယ်လောက် ဟော ဟော၊ “လိပ်ကျော ကြောင်ကော်၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့” လိပ်ကျော ကြောင်က ကော်ကော်ကြည့် ဘာမှမရဘူး၊ ပြောင် ချော်ချော်ကြီး၊ လိပ်ကျော ကြောင်က ခုတ်ကြည့်၊ ကော်ကြည့်၊ ဘာမှ ထွက်မလာဘူး။

အသက်သာကြီး “လိပ်ကျော ကြောင်ကော် ပြောင်ချော်
စိတ်မကြီးသူ ချော်နဲ့ ပျော်တပြုံးပြုံး၊ မော်မဆုံးပဲ၊
ပျော်ကြသူများ တိုက်တာ မော်တော်ကား
တွေနဲ့ အခြေအရံတွေနဲ့ ပျော်ကြတယ်။ “နှလုံးမယဉ်၊ ပုထုဇဉ်
တို့” စိတ်ကယဉ်ကျေးမသွားဘူး၊ အသက်ကသာ ကြီးသွားတယ်၊
သူ့ဟာသူ ငါ့ကျောင်း ငါ့ကန် ငါ့ဒကာ ငါ့ဒကာမတွေနဲ့၊
သူလဲ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ ခုနက ကျီးမိုက်လိုပဲ
ဆင်သေ စီးလိုက်တဲ့ ကျီးမိုက်နဲ့ တယ်ထူ။ ပျော်တပြုံးပြုံးနဲ့၊
ဒီတော့ မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိ သာမန်ကလေးလောက်နဲ့ ဒီအခြေ
အနေက လွတ်ထွက်ပြီးတော့ တရားနဲ့ ကျင့်ဖို့ဆိုတာ ဘုန်းကြီး
တွေလဲ မလွယ်ဘူး၊ လူတွေလဲ မလွယ်ဘူး။

သေခါနီးစွဲလမ်းကြ ဒီတော့ မလွယ်လို့ရှိယင် ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပါ
မလဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေလဲသေခါနီး ကျောင်း
စွဲလမ်း၊ ဒကာ ဒကာမတွေ စွဲလမ်း၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ စွဲလမ်း၊
ဘုန်းကြီးတွေလဲ မလွယ်ဘူး စိတ်ချရဖို့။ လူတွေကတော့ မပြော
နဲ့တော့၊ သေခါနီး မျက်စိဖွင့်လိုက်လို့ရှိယင် ကိုယ့်နေရာလေး
ကိုယ်တွေ့ တိုက်တာတွေတွေ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆွေတွေမျိုးတွေ
တွေ့၊ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ စိန်တွေရွှေတွေ သတိရ၊ ဒီကြားထဲက
ဘယ်နှစ်လုပ် ဒီစိတ်က ဘယ်သွားသလဲ တော်တော်ကြောက်
စရာကောင်းတယ်။ ခုနက “ဆင်သေကို စီးလိုက်တဲ့ ကျီးမိုက်
ကဲ့သို့” ဆိုတာလိုပဲ ဖြစ်နေကြတယ်။

သေဖို့ပြင်နည်း ဒီလိုနေကြတော့ ဘုန်းကြီးက တလောက
ပြောတယ်။ “ဘုန်းကြီးကတော့ သေဖို့ပြင်ရ
မှပဲ”။ သေဖို့ပြင်ရမှပဲလို့ ဆိုလိုက်ယင်ပဲ ဒီက သာယာစရာ
တွေဟာ အလကားဖြစ်ကုန်ပြီ။ သေဖို့ပြင်တဲ့အတွက် ကုသိုလ်
အများကြီးရဖို့၊ ကုသိုလ်ရပြီးယင်း ရယင်း၊ ကုသိုလ်စိတ်တွေနဲ့
နေရတယ်။ အကုသိုလ်စိတ် ပေါ်လာယင် မြန်မြန်ဖျောက်လို့၊
ကုသိုလ်စိတ် ပေါ်လာလို့ရှိယင် ရွှေတိုးပြီးတော့ လုပ်လို့ နေ
ရတယ်။

ရှေးသူတော်ကောင်း ရှေးက သူတော်ကောင်းကြီး တွေလဲ
ကြီးများလမ်း စောစောက ထီးနဲ့နန်းနဲ့ နေကြပါ
တယ်။ အရွယ်ကြီးလို့ နောက်ပိုင်း
ကျပြီဆိုယင် သားတယောက်ယောက် ထီးမွေ နန်းမွေ ဆက်ခံ

မည့်သူရှိယင် တောထွက်ကြတာပဲ။ မိဖုရားလဲ သူ့သားအားကိုး ပြီးတော့ နေရစ်ပေါ့။ ဒီတော့ ဘယ်သူမှ ကြောင့်ကြဖို့မရှိဘူး။ တခါထဲ တောထွက်၊ တောထွက်ပြီးတော့ တောထဲ ဘာလုပ်နေ သလဲ ခုနက သေဖို့ပြင်နေတာပဲ။ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားလို့၊ တချို့ စျာန်တွေ ဘာတွေရလို့၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကိုရောက်၊ ဒီတော့ လမ်းတွေ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့်....

ကျီးမိုက်လို မဖြစ်စေသင့် မဟံ ကာကောဝ ဒုမ္မေဓော၊
ကာမာနံ ဝသ မန္တဂူ၊ အဟံ-ငါ
သည်၊ ဒုမ္မေဓော-အမြော်အမြင် အဆင်ခြင် ပညာ မရှိသော၊
ကာကောဝ-ဆင်သေကို စီးလိုက်တဲ့ ကျီးမိုက်ကဲ့သို့၊ ကာမာနံ-
လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၏၊ (ကာမဂုဏ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ခံစားဖို့၊
သားလင် ခင်ပွန်းတင် မကဘူး၊ ကိုယ့်ရှိတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆွေမျိုး
ဉာတိ ပစ္စည်းဥစ္စာ အကုန်လုံးဟာ လိုအပ်တဲ့ ကာမဂုဏ်လို့
ခေါ်တယ်။) ကာမာနံ-လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၏၊ ဝသံ-
အလိုသို့၊ မာ အန္တဂူ-ဘယ်တော့ကမှ မလိုက်တော့အံ့ သတည်း။

အလောင်းတော်တွေကျတော့ သတ္တိရှိတယ်၊ ထီးနဲ့ နန်းနဲ့
နဲ့တာတွေမဟုတ်ဘူး။ စည်းစိမ်တွေဟာ၊ အဲဒါစွန့်ထွက်လာတာ
သတ္တိရှိတယ်။ ခုနကကျီးဟာ အကယ်၍များ ဉာဏ်ရှိလို့ရှိယင်
ကမ်းမမြင်ကာစ သမုဒ္ဒရာဝ လောက်ရောက်ယင်ပဲ သူပျံသွားယင်
အင်မတန် ကောင်းတယ်။ အလွယ်ကလေးပဲ သူ့ဟာသူရှာစား
ဖြစ်တယ်။ ယခုတော့ ကမ်းမမြင်သည့်တိုင်အောင် လိုက်သွားလို့
သမုဒ္ဒရာထဲကျတော့ သူဟာ သေရတယ်။

မလ္လိကာမိဖုရား လောကကြီးထဲမှာ အကုသိုလ်ဆိုတဲ့
 တချက်မှား၍ အဝီစိရောက် ဥစ္စာ နဲ့နဲ့တော့ရှိကြတာပဲ။ သူများ
 မပြောနဲ့ ကောသလမင်းရဲ့ မလ္လိကာ
 ဆိုတဲ့ မိဖုရားဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ရှိတယ်၊ ဒါနကို အကြီး
 အကျယ်ပြုတယ်။ တိုင်းပြည်က လူတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီးတော့ ဒါနပြုတဲ့
 အခါ နိုင်အောင်ပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချက်ထဲ မှားလိုက်တာ
 သေတော့ အဝီစိရောက်သွားတယ်၊ ခုနစ်ရက်လောက်ကြာတယ်
 အဝီစိမှာ၊ ဒီတော့ ဒီအကုသိုလ်တခုပဲ မယ်မယ်ရရရှိတယ်။ အဲဒီ
 အကုသိုလ်တခုထဲနဲ့ ကို အဝီစိကျသွားတာပဲ။ ကောသလမင်း
 ကြီးက သူ့ မိဖုရား ဘယ်ရောက်တယ်ဆိုတာ သိချင်လှပြီ၊ ဘုရားက
 အတွေ့မခံဘူး၊ တနည်းနည်းနဲ့ ရှောင်ပြီးတော့ နေတယ်၊ ဘာ
 ဖြစ်လို့လဲ၊ ဟောရမှာက “အဝီစိကျတယ်လို့” ဟောရတော့မှာ၊
 နောက် ခုနစ်ရက် လွန်သွားတော့မှ နတ်ပြည် ရောက်သွားလို့၊
 အဲဒီတော့မှ အတွေ့ခံပြီး နတ်ပြည် ရောက်တဲ့ အကြောင်းကို
 ဟောတော်မူတယ်။

အကုသိုလ်တခုက ဒါကြောင့်မို့ ဒီအကုသိုလ်တွေ ဆိုတဲ့ဥစ္စာ
 အပယ်ချနိုင် တခုကလေးလဲ ကြောက်စရာပဲ။ တခုကလေး
 ပေမဲ့ အပါယ်ချနိုင်တာပဲ၊ တွယ်တာမှဆိုတဲ့
 ဥစ္စာ စည်းစိမ်ကလေး တခုပဲ။ အိမ် တွယ်တာတယ်၊ တိုက် တွယ်
 တာတယ်၊ ပြိတ္တာဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လက်ဝတ် လက်စားတွေ ဘာ
 တွေ မြှုပ်ထားတဲ့ဥစ္စာတွေ တွယ်တာတဲ့ ရှေးက သဌေးတွေ
 ဟာ သေရင် မြေကြီးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာပဲ။ အဲဒီတော့
 ဒီဥစ္စာနား လာစောင့်နေကြရတယ်။

ဥစ္စာစွဲသေ မြေဖြစ် မြေကြီးတကောင်ဟာ တွင်းထဲကထွက်ပြီ ဆိုလို့ရှိယင် တယ်ဝန်လေးတယ်။ မှိုက်လဲ ချောင်နေတာပဲ။ ပြီး သိပ်ကျပ်တယ်။ အစာတွေဘာတွေစားလို့ မှိုက်တွေဘာတွေ ပြည့်လို့ ဝလာပြီး တွင်းထဲပြန်ဝင်ယင် တယ် ချောင်၊ ရှောရှောရှုရှုပဲ။ အဲဒါ မြေကြီး ကိုယ်တိုင်လဲ နား မလည်ဘူး၊ မသိဘူး။ နောက် လူတယောက်နဲ့ တွေ့လို့ သူက မေးတယ်၊ အဲဒီလူက ပညာရှိ တယောက်ကို ဒီအကြောင်းကို တဆင့်မေးတယ်။ ဒီတော့ ပညာရှိက ပြောတယ်။ ဒီမြေရဲ့ တွင်း ထဲမှာ ကုဋေများစွာ ဥစ္စာရှိလိမ့်မယ်။ ဒီမြေကြီးဟာ ဥစ္စာ များစွာရှိတဲ့ သဌေးက ဥစ္စာတွေစွဲပြီး သေသွားလို့ ဖြစ်တဲ့မြေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် အပြင်ဘက် ထွက်ခါနီးကျတော့ ရှောရှောရှုရှု မထွက်နိုင်ဘူး။ ဥစ္စာကိုတယ်ပြီးတော့နေတယ်။ မှိုက်ကချောင်နေ ပေမယ်လို့ ရှောရှောရှုရှု မဖြစ်ဘူး။ ထွက်လို့ မရဘူး။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေတယ်။ ပြန်ဝင်တဲ့ အခါကျတော့ သူ့ဥစ္စာနား ပြန်ဝင်ရမှာမို့လို့ ကိုယ်က မှိုက်ပြည့် နေပေမယ် လို့ ရှောရှောရှုရှု ဝင်သွားတယ်။ ဒါမြေကြီး ကိုယ်တိုင် ဘာမှန်းမသိဘူး။ ဟိုက ပညာရှိက ပြောတော့မှ ဒီလိုဖြစ်မှန်း သိရတယ်။ အဲဒီလို တွယ်တာမှုဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဘာမဆို တွယ်တာလို့ ဖြစ်တယ်၊ တွယ်တာစရာတွေချည်းပဲ။ ဒီတွယ်တာတဲ့ ဥစ္စာဟာ တချို့များ တွယ်တာမှားပြီးတော့ သနားစရာကြီး။

မိန်းမစွဲသေ
မြေဖြစ်

အိမ်တအိမ်မှာ အိမ်ထောင်ရှင်မက သူ့ရဲ့မတ်
ကလေးနဲ့ ဖောက်နေတယ်။ သူ့ရဲ့မတ်ကလေး
နဲ့ ဖောက်တော့ သူ့ယောက်ျားကြီး သိမှာ
စိုးတယ်။ သိမှာစိုးလို့ ဒီယောက်ျားကြီးကို သတ်မှပဲ ဆိုပြီး
တော့ ယောက်ျားက အလုပ်က ပြန်လာတုန်း၊ “ယောက်ျားရာ
ရေချိုးချေပါဦး” ဆိုပြီး ရေချိုး ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ့မတ်
ကလေးနဲ့ တိုင်ပင်ထားတယ်။ ဒီတော့ ယောက်ျားကြီး ရေချိုး
နေတုန်းမှာ နောက်ကနေပြီးတော့ မတ်ကလေးက ရိုက်ချလိုက်
တာ သေရော။ နောက်တော့ သူ့မိန်းမစွဲလမ်းပြီးတော့ သေရှာ
တယ်။ မိန်းမ စွဲလမ်းလို့ ဒီအိမ်ပေါ်လာပြီး မြေဖြစ်နေတယ်။
မြေကြီးဟာ လှည့်သွားယင်း သူနဲ့ သူ့မတ်ကလေးတို့ပျော်ပါး
တာကိုကြည့်လို့၊ စိတ်ထဲ မချင့်မရဲနဲ့။ နောက်တနေ့တော့ မြေ
ကြီးက ကြည့်ယင်း စိတ်ကလွတ်ပြီးတော့ အောက်ကျလာတယ်။
ကျလာတော့ အဲဒီတုင် သတ်ကြတယ်၊ သေပြန်ရော။

မိန်းမစွဲသေ
ခွေးဖြစ်

ဒီမိန်းမအပေါ်မှာ သူက စိတ်မကုန်သေးဘူး။
ဒီအိမ်မှာ ပြန်ပြီးတော့ ခွေးလေး ဖြစ်တယ်။
နောက် ဒီခွေးလေးက မိန်းမ သွားတဲ့နောက်
လိုက်တယ်။ တောထဲသွားလဲ လိုက်။ မြို့ရွာထဲသွားလဲ လိုက်။
ဒါနဲ့ အရပ်ထဲကလူတွေက သူ့ကို အဝှံပြုတယ်လို့ လှောင်ကြ
လွန်းလို့ ဒီခွေးလေး လည်ပင်း အိုးဆွဲပြီးတော့ အောက်က
အိုးထဲ သဲတွေထည့်ပြီး ရေထဲ နှစ်သတ်လိုက်တယ်၊ သေပြန်ရော။

မိန်းမစွဲသေ ဒါလဲ စိတ်မကုန်သေးဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ နွားလေး
နွားဖြစ် လာဖြစ်တယ်။ နွားလေးဖြစ်ပြီးတော့ တကောက်
ကောက် လိုက်နေတာပဲ။ နောက်လိုက်ပြီးနေလို့
လူတွေက ပြောကြ ဆိုကြတော့၊ သူတို့ နွားလေးကိုလဲ ဒီလိုပဲ
သတ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။

မိန်းမစွဲသေ နောက်တော့ ဒီမိန်းမဆီလူဝင်စားလာပြီးတော့
လူဝင်စားဖြစ် ဖြစ်တယ်၊ သားလေးလာဖြစ်တယ်။ သားလေး
လာဖြစ်တော့ ရှေးဟောင်းတွေနားလည်တယ်၊
နားလည်တော့ အမေရဲ့ နို့တိုက်မခံဘူး။ အမေကကိုင်ယင် ငိုတာ
ပဲ။ ဒါနဲ့ အဖွားကချီရတယ်။ နောက် တော်တော်လေးကြီးလို့
စကားပြောတတ်တော့ အဖွားက “ငါ့မြေးဘာပြုလို့ အမေ့ကို
ဒီလောက် ကြောက်နေတာတုံး”လို့ ဆိုတော့ “အဖွားရဲ့ ကျုပ်ကို
သတ်တဲ့ဥစ္စာ လေးခါရှိပြီ” ။

“မရီးနဲ့မတ်၊ လင်ကိုသတ်၊ လေးဇာတ် တိုင်အောင်ပင်”လို့
စာကလဲ ချိုးထားတယ်။ လေးခါရှိပြီ၊ ကျုပ်ကို သတ်တာ
ဆိုပြီးတော့၊ ဖြစ်ပုံကို သူက ပြန်ပြောပြတာကိုး။ အကုန်လုံး
ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ အဖွားကလဲ သံဝေဂရ၊ မြေးလေးကလဲ
သံဝေဂ ရပြီးတော့ ဘုန်းကြီးလုပ်၊ ဘိက္ခုနီ လုပ်ကြရော၊
နောက်တော့ တရားကျင့်လို့ တရားရသွားကြတယ်၊ ဒီတော့
လောကကြီးမှာ ပေါ့လေ၊ စွဲလမ်းမှုဟာ သိပ်ကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်။ သိပ် ကြောက်စရာကောင်းတာတွေကို ကြည့်ပြီး
တော့....

မဟံ ကာကောဝ ဒုမ္မေဓော၊ ကာမာနံ ဝသ မန္တဂူ။

အဟံ-ငါသည်၊ ဒုမ္မေဓော-အမြော်အမြင်၊ အဆင်ခြင် ပညာ မရှိသော၊ ကာကောဝ-ဆင်သေကို စီးလိုက်တဲ့ ကျီးမှိုက်ကဲ့သို့၊ ကာမာနံ-လောကီအာရုံကာမဂုဏ်တို့၏၊ ဝသ-အလိုသို့၊ မာအန္တဂူ- အစဉ်တစိုက်၊ မလိုက်တော့အံ့သတည်း။

ရှေးသူတော်ကောင်းများ ရှေး သူတော်ကောင်းတွေဟာ သိပ်
လုပ်ထုံး ပြီးတော့ သံဝေဂရကြတယ်။ ဘဝ

ကို ဆုံးအောင် မနေဘူး။ ဘဝကို
ဖြတ်တာပဲ။ ခံစားတုန်းကတော့ စည်းစိမ်နဲ့၊ ထီးနဲ့၊ နန်းနဲ့
နေပါရဲ့၊ သဌေးစည်းစိမ်နဲ့ နေပါရဲ့၊ တော်တော်လေး ကြီး
တယ်ဆိုလို့ ရှိယင်၊ တခါထဲ တောထွက်ကြတာပဲ။ တောထွက်
ပြီးတော့ မေတ္တာပို့လို့၊ မေတ္တာပွားလို့ နေကြတာ သိပ်ကြည်ညို
စရာကောင်းတယ်။

ကြည်ညိုယင် အခု ကျောင်းအမတွေလဲ ဘုန်းကြီးကို
ကျေးဇူးရှိအောင်လုပ် ကြည်ညိုတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် ကြည်ညို
ယင်းက အသိဉာဏ်တွေတိုးလို့၊ ကြည်ညို
ယင်းက တရားကျင့်လို့၊ ဒီလိုမှ ကျေးဇူးရှိတယ်။ ကြည်ညို
ပြီးတော့ လူရုံတုန်းရုံနဲ့တော့ ကျေးဇူးမများဘူး။ ဘုန်းကြီးမှလဲ
တာဝန်မကြေဘူး၊ တာဝန်ကျေဖို့ကတော့ “တော်ပြီ-ဒီစည်းစိမ်
တွေနဲ့တော့ ဘယ်လောက် ပေါ့ပေါ့ အားလုံး ထားပစ်ခဲ့ရမှာ။
သေခါနီး ဘုန်းကြီးဟောသလိုပဲ။ တိုက်တွေ တွယ်တာလို့၊
စည်းစိမ်တွေ တွယ်တာလို့၊ ဆွေတွေ မျိုးတွေ တွယ်တာလို့

ဆိုယင် ပြိတ္တာဖြစ်ဖို့က သေချာတယ်။ ပြိတ္တာဖြစ်မည့်လမ်းကို
တော့ ငါ ဘာပြုလို့ အချိန်ကုန်အောင်လိုက်နေရမှာလဲ၊ ဒီလို
သတ္တိရှိမှ ဖြစ်တယ်။ သတ္တိမရှိလို့ရှိယင် ခုနက ကျီးမိုက်လိုပဲ။
ဂင်္ဂါမြစ်ထဲရောက်ပြီး သမုဒ္ဒရာထဲ မျောမှာပဲ။ သမုဒ္ဒရာထဲ
ကျမှာပဲ။ သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်။

ရှေးသူတော်ကောင်းများ၏
လမ်းစဉ်ကောင်း

ရှေး သူတော်ကောင်းတွေက
သတ္တိ ရှိကြတယ်။ ဒါ မလုပ်
တော့ ဘူးဆို မလုပ်ဘူး။

တော်လောက်ပြီဆို တော်ပြီ၊ သတ္တိရှိကြတယ်။ သတ္တိရှိတော့
သူတို့ ပါရမီတွေက ရင့်လို့။ စည်းစိမ်နဲ့ နေတုန်းက နေတယ်။
နောက် ပါရမီတွေက ရင့်လို့။ တောထွက်ပြီး မေတ္တာပို့၊ မေတ္တာ
ဘာဝနာ ပွားများလို့ နေကြတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ သူတော်
ကောင်းတွေရဲ့ သူတော်ကောင်းလမ်းကလဲ တယ်ကောင်းတယ်၊
တယ် ဖြူးဖြောင့်တယ်။

တာဝန်ကျေအောင် ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကလဲ အား-ဒီသံဃာ
လုပ်နည်း တွေ တဖြည်းဖြည်း သူတို့ဘာသာ သူတို့လဲ
အုပ်ချုပ်ကြပစေ။ အမြင်မတော်တာ မြင်

တော့လဲ ပြောပေါ့ အုပ်ချုပ်ကြပစေ။ ငါက ကျမ်းစာတွေပြီးလို့
ရှိယင် လွတ်လွတ်ကလေး နေရမှာပဲ။ ဒီတော့ ကျောင်းဒကာ
ကျောင်းအမတွေကို ကြည်ညိုတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေကို ကြည်ညို
ရကျိုးနပ်အောင် တာဝန်ကျေအောင် ပြောတာပဲ။ လိုက်တာ
မလိုက်တာတော့ သူတို့တာဝန်ပေါ့။ ဝတ္တရားကတော့ဘုန်းကြီး
တာဝန်၊ ဘုန်းကြီးတာဝန်တော့ ကျေအောင် ပြောရမှာပဲ။

တန်ဖိုးရှိ ပုဂ္ဂိုလ် လောကကြီးထဲမှာ သိပ်ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့
 ဒီလူထဲကထွက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုလူထဲက ဒီလို ပုထုဇဉ်တွေ
 ထဲကထွက်သွားကြတာပဲ။ ဘုရားအလောင်း
 ဒီလိုလူထဲက ထွက်သွားတယ်။ မိန်းမသားထဲက ဆိုလိုရှိယင်လဲ
 ယသော်ဓရာအလောင်းတို့ ဒီလို အမျိုးသမီးတွေထဲက ထွက်လာ
 တာပဲ။ ခေမာထေရီတို့ ဒီလိုအမျိုးသမီးတွေထဲက ထွက်လာတာ
 ပဲ။ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီတို့ မိထွေးတော်ဂေါတမီတို့ဒီလိုအမျိုးသမီး
 တွေထဲကပဲ ပါရမီတွေဖြည့်ပြီးတော့ ရင့်ကျက်ပြီးတော့ ထွက်
 လာကြတာပဲ။ ယောကျ်ားထဲကလဲ ဒီလိုပဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊
 အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် အလောင်းတွေ၊ အရှင်မဟာကဿပအလောင်း
 တွေ၊ အရှင်အာနန္ဒာအလောင်းတွေ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ အလောင်း
 တွေ၊ အရှင်ဥပါလိအလောင်းတွေ ဒီလို ယောကျ်ားကောင်းတွေ
 ဒီလူထဲက ထွက်ကြရတာပဲ။ စည်းစိမ်နဲ့နေတုန်းက နေပါရဲ့၊ နေ
 ပြီးတော့ ထွက်ကြတာပဲ။

စာကျက်နေရုံနဲ့ ဒါ့ကြောင့် အားလုံး သံဃာတွေလဲ နားလည်
 ပါရမီမဖြစ် ကြပါ။ ဒီလိုချည်းသွားနေလို့ သူတို့ လူတာ
 ဒါနိုးတာတွေချည့် စားနေလို့ ကိုယ့်မှာ ဘာ
 တာဝန်မှ မယ်မယ်ရရ ပါရမီမဖြစ်ဘူး။ တကယ့်ကို စေတနာနဲ့
 ကြိုးစားဦးမှဖြစ်မယ်။ ကြိုးစားဦးမှမဟုတ်ဘူး။ ကြိုးစားနေမှ
 ဖြစ်မယ်။ ဒီလို နားလည်ထားကြ။ ဒကာ-ဒကာမတွေလဲပဲ ဒီလိုပဲ
 နားလည်ထားကြ။ “ဓမ္မသဘော၊ ဘယ်လိုဟောလည်း၊ လိပ်
 ကျော ကြောင်ကော်၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့”ဆိုတဲ့ အဲဒီလမ်းက

တလမ်းပဲ။ အဲဒီလမ်းက ပြည့်လို့ တရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက် ဆိုတာလို တယောက်ကသာ ဘုရားလောင်းရဲ့ သူတော်ကောင်း များရဲ့လမ်းလိုက်တာ။ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်က ခုနက....

“လိပ်ကျော ကြောင်ကော်၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့” ဒီလို နေကြတာပဲ။....

“ပျော်တပျော်၊ မော်မဆုံးပဲ၊ နှလုံးမယဉ်၊ ပုထုဇဉ်တို့၊ ငယ်စဉ်ယုတ်မာ”။

ငယ်တော့လဲ ယုတ်မာတယ်။ လောကီအာရုံတွေလိုက်စားလို့ ပွဲလမ်းသဘင်တွေကြည့်လို့၊ ဝတ်စားတန်ဆာတွေ ဆင်ပြင်လို့။ အိုတော့လဲ ဆိုးရွားတာပဲ။ မနာလိုလို့၊ ဝန်တိုလို့၊ သူတပါး အပြစ်တွေပြောလို့၊ ကိုယ်လဲပဲ တယ်အပြစ်ကင်းလှတယ် မဟုတ် လှဘူး။ အင်း....အိုတော့လဲ ဆိုးရွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုးဆယ် ကိုးယောက်ကတရားမရကြပါဘူး။ ယောက်ျားမိန်းမတယောက် တလေသာ ဒီလိုရကြတာပဲ။

ဒီလို တယောက်တလေ စုလိုက်တော့လဲပဲ ဘုရား တဆူတဆူ ပွင့်တော့ ကျွတ်တမ်းဝင်လိုက်ကြတာ။ တကတဲ ပထမတရားပွဲမှာ ဆယ်ရှစ်ကုဋေတဲ့။ ဒီလိုပဲ တရာတယောက် စုလိုက်တာ။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များလိုက်တော့ ကုဋေကုဋာကြီး။ ဘာကြောင့်လဲ သတ္တဝါတွေက အများကြီးကို။ ကုဋေကုဋာဖြစ်ပြီး ကျွတ်တမ်း ဝင်ကြတယ်။

ဘုရားပွင့်၍သာ ဘုရား ပွင့်တော် မူလာတယ်
အလောင်းတော်များ ပေါ်လာ ဆိုယင် အလောင်းတွေ
ကျောင်း ဒကာ အလောင်း

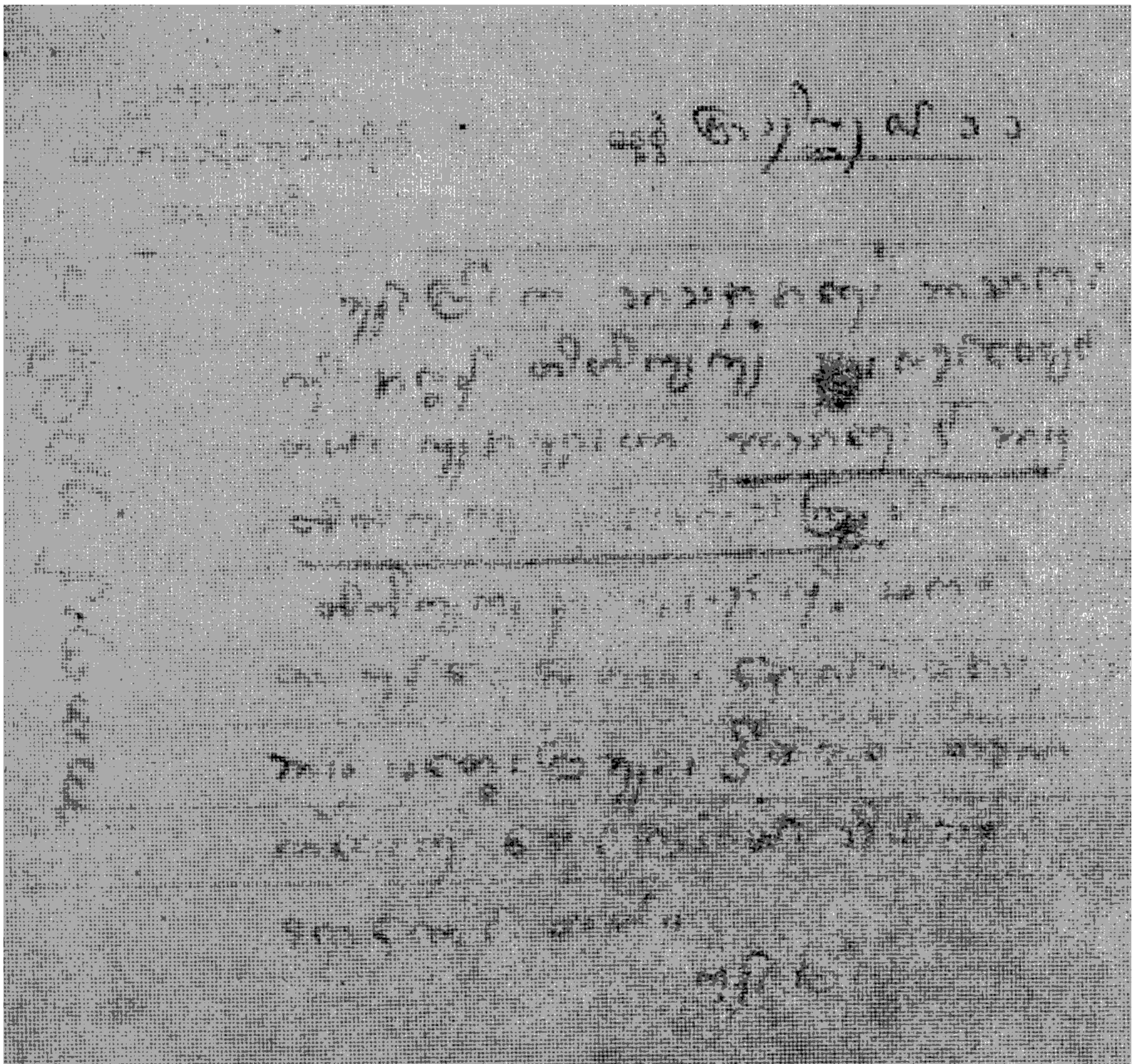
တွေ၊ ကျောင်းအမ အလောင်းတွေ ပေါ်လာကြ။ အဂ္ဂသာဝက
မဟာသာဝက အလောင်းတွေ ပေါ်လာကြ။ တိတ္ထိတွေကလဲ
တကယ့်ထိပ်တန်းတွေ ပေါ်လာကြ။ ခုနကလို တရာတယောက်
ထဲက ပေါင်းလာကြတယ်၊ စုလာကြတယ်။

ကျီးမိုက်ပမာ ဒါ့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပေါ့ပေါ့ ဆဆ
မများရာ ထင်ယင်လဲ ကိုယ့်သွားလမ်း ကိုယ်သွားပေါ့။
အာ..... မိမိကိုယ်ကို မိမိ သူတော်ကောင်း

အလောင်းအလျာ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် ဆိုယင်လဲပဲ ခုနက
ကျီးမိုက်လို သမုဒ္ဒရာရောက်အောင် မသွားနဲ့တော့။ သမုဒ္ဒရာ
ဝင်တော့မယ် ဆိုကထဲကိုက တခါထဲ ပြန်ပြီးတော့ ကျီးဟာ
နေရာကောင်းယူလိုက်လို့ရှိယင် ရပါတယ်။ အဲဒီလို မှသိတဲ့ကျီး
မို့လို့၊ ပညာမရှိတဲ့ကျီးမို့လို့ သမုဒ္ဒရာထဲထိအောင် သူအမျောခံ
ပြီးတော့ သေရတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစားကြ
ပါ၊ နားလည်ကြပါ။ အများ သွားတဲ့လမ်း၊ တရာ-ကိုးဆယ်
ကိုးယောက်သွားတဲ့ လမ်းမျိုးကို လိုက်လို့ရှိယင် ကိုယ်လဲ အဲဒီ
အထဲမှာပဲ ပါနေပါ့မယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီလို မဖြစ်အောင်
ကြိုးစားနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

သာဓု—သာဓု....သာဓု။
ဆင်သေစီးလိုက်တဲ့ ကျီးမိုက် တရားတော်
ပြီးပြီ။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
အဆုံးအမတော်များ

သနားစရာလူမျိုး

ဘုန်းကြီးက သာသနာရေး၊ ဘာသာရေးကို အလွန်
တိတိကျကျ နားလည်စေချင်တယ်။ လူအများဟာ ဘာသာ
ရေး၌ ဘာမှ တိတိကျကျ နားမလည်ကြပါ။ တိတိကျကျ
နားမလည်လို့ မကုန်သင့်တာ ကုန်နေကြတယ်။ နောက်ဘဝ
အရေးကို ဘာမှမတွေးကြဘူး။ ဒီတဘဝ တဏှာလေးကို
တွေးကြတယ်။ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်။

ကောင်းခြင်းနှစ်မျိုး

ရုပ်ကောင်းခြင်းထက် စိတ်ကောင်းခြင်းက သာ၍အဖိုးတန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကျန်းမာဖို့ကတော့ တမျိုးအရေးကြီးသေးတယ်။ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဆိုတဲ့ အကြောင်း ၄-ပါးက ပြုပြင်ထားတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ရှေးကံကို ယခုဘဝကံက ကူညီရာရောက်အောင် မရှိဆင်းရဲသူများကို ပေးကမ်းသောဒါန၊ နေ့စဉ် ဆောက်တည်သော မိဘရိုးရာ ငါးပါးသီလ ဘုရားဝတ်ပြုသော ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ၊ မေတ္တာဘာဝနာများကို နေ့စဉ်ပြု၍ နတ်များနှင့် တကွ အားလုံးသတ္တဝါ (မိဟောင်း ဘဟောင်းတို့ပါ) အမျှဝေပါ။

စိတ်ဆင်းရဲယင် ရုပ်လဲညှိုးတယ်။ စိတ်ချမ်းသာယင် ရုပ်လဲလန်းတယ်။ ဒါ့ကြောင့် စိတ်ကို ရင်ထဲကပါ ချမ်းသာအောင် မပြတ် မပြတ် ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်ပါစေ။ လောဘ မကြီးပါနဲ့၊ ဒေါသလဲ မကြီးပါစေနဲ့။

အပူ အအေးကို ဥတုလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ရေချိုးခေါင်းလျော်မှစ၍ အအေးမခံအောင် (အအေးကြိုက်ပေမဲ့) သတိထားရတယ်။ အပူအစပ်ကြိုက်သော်လဲ “တန်ဆေး၊ လွန်ဘေး” ဖြစ်သတဲ့။ (ဉာဏ်ရှိယင် ခန္ဓာကိုယ်ကို အတော်အတန် ကျန်းမာ၍ အသက်ရှည်အောင်ပြင်နိုင်သည်။)

အတိုမကြည့်နဲ့ အရှည်ကြည့်

သံသရာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်အထိ သွားရမဲ့ ရုပ်နာမ်အစဉ်ကို ခေါ်တယ်။ ထိုခရီးအရှည်ကို ကြည့်တတ်ယင် တခါတခါ ကြုံတွေ့ရတဲ့

အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အဆန်း မဟုတ်တော့။ ခရီးစဉ် မပျက်
အောင် သွားတတ်တဲ့ အသိဉာဏ်သာ အရေးကြီးတယ်။ တဘဝ
ကလေး တဏှာလေး မကြည့်နဲ့၊ နိဗ္ဗာန်အထိ သံသရာဘဝ
အရှည်ကြီးကိုကြည့်ပါ။

ဘဝအရှည်ကြီးကို ကြည့်တဲ့သူတိုင်း ဒီတဘဝ အတိုကလေး
ကို မကြည့်ရဘူး။ ဒီတဘဝအတွက် စားဝတ်နေရေး အတော်
အတန် ပြည့်စုံလျှင် တော်နိုင်သည်။ သံသရာအတွက်ကတော့
များလေကောင်းလေပဲ။

ချမ်းသာချင်ယင် သီလဆင်

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောက်တဘဝ ရွှေ့ကြဖို့ နီးနီး လာပြီ၊
နောက်ဘဝအတွက် ဒါနထက် သီလက ဘဝကောင်းပို့နိုင်
တယ်။ ဒါနမများသော်လည်း သီလကများနေယင် နောက်ဘဝ၌
မဆင်းရဲနိုင်ပါ။ သီလကို အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ငါးပါးသီလထက်
အာဇီဝဋ္ဌမကသီလက သာတယ်။ ထိုသီလကို သူတော်ကောင်း
တိုင်း နေ့စဉ်ထိန်းရတယ်။

အကောင်းဆုံးစီးပွားရှာနည်း

“စီးပွားဥစ္စာရှာတယ်”ဆိုတာ လူချမ်းသာအောင် ရှာတာ
ဖြစ်တယ်။ စီးပွား ရှာမှုကြောင့် ကိုယ် ဆင်းရဲ လွန်းယင်
လည်းကောင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲနေယင်လည်းကောင်း စီးပွားရှာ
ကျိုးမနပ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လဲသိပ်မဆင်းရဲ၊ စိတ်လဲချမ်းသာ
နိုင်တဲ့ စီးပွားရှာနည်းကို စဉ်းစားကြပါ။

ဒီဘဝ စီးပွားရှာမှုကြောင့် နောက်ဘဝ သံသရာမှာ (သီလ ပျက်၍) အပါယ် ၄-ပါး ကို သွားရမယ်ဆိုယင်ကား သာ၍ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းပါသည်။

ချမ်းသာအောင် ဒီတရားရှောင်

ဆင်းရဲဒုက္ခ ဟူသမျှသည် လိုချင်မှု လောဘကြောင့်ချည်း ဖြစ်၏။ ဒါ့ကြောင့် လောဘကြီးလေ ဒုက္ခကြီးလေ ဖြစ်၍၊ လောဘနည်းလေ ဒုက္ခနည်းလေ ဖြစ်သည်။ လောဘမရှိသော ရဟန္တာများ၌ကား....ဒုက္ခလဲ လုံးလုံးမရှိတော့ပဲ နိဗ္ဗာန်စံရသည်။

ရှေးရှေး သူတော်ကောင်း အလောင်းတို့သည် လောဘ၏ အပြစ်ကို မြင်တော်မူ၍ ရှိပြီးသော စည်းစိမ်ကိုပင် စွန့်လွှတ်၍ တောထွက်တော်မူကြသည်။

သူတော်ကောင်းလမ်းကို သွားနိုင် လောက်အောင် စိတ်ကို အမြဲပြင်ပါ။ ကျန်းမာရေး အထူးဂရုစိုက်ပါ။ မင်းဘေးစိုးဘေး ဝေးအောင်ရှောင်ပါ။

အရာရာ သတိထားပါ

ခေတ်ကြီးကို သတိပြုမိသောအခါ မိမိတို့က အဝတ်အစား အသုံးအစွဲ သတိထားရမည်။ သူတပါး ဆင်းရဲနေခိုက်၌ မိမိ တို့က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်နေယင် လူမုန်းများမယ်၊ လူမုန်း များယင် ဘေးအန္တရာယ်လဲများမယ်၊ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ရုံ သာမက အပြောအဆိုကိုလဲ ဆင်ခြင်ရသည်။

သီလသည် ဒီဘဝ နောက်ဘဝ ကာလမရွေး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာကို ပေးနိုင်တယ်။ မေတ္တာ ကရုဏာ သစ္စာ ခန္တီ တို့လဲ ကောင်းကျိုးကို ပေးနိုင်တယ်။ အရာရာ သတိထားပါ။

မလွဲသာသော ကုန်ကျစရိတ်တွေက ရှိလာပုံလို သတိထား၍ အပိုလှူ၊ အရမ်းလှူမပြုဖို့ သတိပေးပါတယ်။

ကိုယ်ကိုယ်ကို အထင်မသေးအောင်နေပါ

တရားတော်ထုံးစံက အများ အထင်ကြီးဖို့ထက် အတွင်း၌ မိမိတို့ဘာသာ အထင်မသေးဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ ရှိတာကို ရှိသလောက် သူများမသိစေရပါ။

ကာလအလိုက် ဘုရား (အသံ ကျယ်ကျယ် ရှိမခိုးပဲ) စိတ်ထဲမှာ သက်တော်ထင်ရှား ထင်လာအောင် အာရုံ ယူရ ပါတယ်။

ယခုအချိန်မှာ နတ်များနဲ့ တန်ခိုးရှိသူများကိုလည်းကောင်း၊ တိုင်းသူ ပြည်သား လူအများကို လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးရှင်များကို လည်းကောင်း အထူးမေတ္တာပို့ပါ။

ပယ်ထိုက်သော ချမ်းသာ

ချမ်းသာသူသည် ကိုယ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်ချမ်းသာမှု ဟု ၂-မျိုးရှိ၏။ ကိုယ်ချမ်းသာမှုထက် စိတ်ချမ်းသာမှုက သာ၍ ချမ်းသာ၏။

စိတ်ချမ်းသာမှုမှာလည်း လောဘနှင့်ပျော်၍ ချမ်းသာမှု သည် နောက်က ကပ်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ အတော်ဝေးစွာ ခွာလျက် သော်လည်းကောင်း ဒုက္ခအမြဲပါနေ၏။ ထို့ကြောင့် လူအများစု၏ လောဘဖြင့် ပျော်၍ ချမ်းသာမှုသည် တကယ် ချမ်းသာ မဟုတ်ပါ။ ဆင်းရဲဖို့ အကြောင်း ဒုက္ခအလောင်းသာ ဖြစ်၏။

ပွားထိုက်သော ချမ်းသာ

ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ပျော်၍ ချမ်းသာနေခြင်းကား.... ယခုလဲ ချမ်းသာ၊ နောင်အကျိုးပေးသောအခါလဲ ချမ်းသာ၏။ နိဗ္ဗာန် အထိလဲ ချမ်းသာ၏။ ဒါ့ကြောင့် ကုသိုလ်စိတ်မှာ အဆင့်ဆင့် တိုး၍တိုး၍ ချမ်းသာသော စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ရှိပါတယ်။ ထို ချမ်းသာမှုကို စီးပွားရေးလိုက်စားသော လူအများမသိကြပါ။ သိအောင် ကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စေနိုင်သောတရား

သစ္စာသည် မုသားနဲ့ပြောင်းပြန်ဖြစ်၏။ ယခုခေတ် သစ္စာ အလွန်နည်းကြသည်။ မုသားသည် ငါးပါးသီလ ကိုယ်ကျင့်မှာ တောင် အမြဲရှောင်ဖို့ပါနေ၏။ သီလရှိသူသာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ အကျိုးကို ရနိုင်တယ်။ သီလမရှိယင် ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ တခု ခုနဲ့ လူနဲ့လူမဲ့ လူဆင်းရဲသာဖြစ်ရမယ်။

မွေးနေ့မှာ ဒါနပြုတာလဲ ကောင်းရဲ့၊ သီလလဲ စောင့် နိုင်မှ သာ၍ ကောင်းပါသည်။ ယခုလူတွေ အကျင့်စာရိတ္တပျက် နေကြသည်မှာ သီလပျက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သီလပျက်နေကြလို့ လူအများ ယခုဘဝမှာပင် ဒုက္ခများနေ ကြသည်။ နောက်ဘဝရောက်တဲ့အခါ ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာဘဝ၊ လူဆင်းရဲဘဝဖြစ်ပြီး သာ၍ ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မည်။

သီလစောင့်တိုင်း ဘုရားအာရုံရအောင် ရှိခိုးပါ၊ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာဖြစ်ပါသည်။ မေတ္တာများများပို့ပါ၊ မေတ္တာဘာဝနာ ဖြစ်ပါသည်။

သီလရှိမှ ဒါနအကျိုးပေး ကောင်းသည်။ သီလရှိမှ ဘာ
ဝနာတက်လို့ ရသည်။ ရက်တော်တော် ကြာအောင် သီလ
များများထိန်းပါ။ အမြဲတော့ ငါးပါးသီလ လုံပါစေ။

မွေးနေ့ဆိုတာ ဘာလဲ

မွေးနေ့ဆိုတာ အသက်ကြီးလာတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်တယ်။
“ငါသည် တနှစ်ပို၍ သေဘက်နီးလာပြီ” ဟု မွေးနေ့က သတိ
ပေးနေတာ ဖြစ်တယ်။ အောက်ပါ လင်္ကာကို မရသေးယင်
ရအောင်ကျက်ပြီး မရဏာနုဿတိဘာဝနာ ဖြစ်အောင် ရွတ်ပါ။

ငါနဲ့ရှယ်တူ၊ ငါ့အောက်လူ၊ ကြီးသူသေကြ များလှပြီ။

ခဏမစဲ၊ အိုစမြဲ၊ ကိုယ်လဲသေဘက် နီးခဲ့ပြီ။

မသေရမီ၊ ပါရမီ၊ ငါသည်ဖြည့်မှ သင့်တော့မည်။

အနိစ္စ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အနတ္တ။

ကံထမ်း၍ သံသရာခရီးသွားကြရ

ဘုန်းကြီးကို အားကိုးတဲ့သူဟာ တရားလမ်းမှန်ကိုလဲ အား
ကိုးရပါတယ်။ တရားတော်အတိုင်း ကြိုးစား၍ လိုက်ရပါတယ်။

၁။ တရားတော်က “နိဗ္ဗာန်အထိ သွားရမည့် သံသရာခရီး
ကြီးဟာ ရှည်လဲရှည်တယ်။ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေလဲ ဘဝတိုင်း
မှာ များတယ်” ဒီလို သတိပေးထားပါတယ်။

၂။ ဒီလိုခရီးကို မရှောင်သလို သွားနေရတဲ့ သူတိုင်း
နိဗ္ဗာန်အထိ မှန်းမျှော်၍ကြည့်လေ့ရှိရပါတယ်။ ဒီလို ကြည့်လိုက်
တဲ့အခါ ဒီဘဝမှာတွေ့ရတဲ့ ဆွေမျိုးဆိုတာ ခဏ တွေ့ရဘာပဲ။
ယခု တွေ့နေရပေမဲ့ အချိန်ကျတော့ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်လမ်းကို
ခွဲသွားကြရမှာပဲ။

၃။ “ပစ္စည်းဥစ္စာ” ဆိုတာလဲ ခဏပိုင်းသာ ဖြစ်တယ်။ အချိန်ကျတော့ အားလုံးထားပစ်ပြီး တကိုယ်ထဲ သွားရမှာပဲ။ အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တောင် ထားပစ်ခဲ့ရမယ်၊ ရှေးဘဝ ဒီဘဝ ပြုသမျှ အကောင်း-အဆိုး ကံကိုသာ ယူသွားရမယ်။

၄။ ဘုရားရှင်သည် အကောင်း ကံတွေကို ဘဝတိုင်း ပြုခဲ့လို့ ကံကောင်းများပြီး ဘုရားဖြစ်ရတယ်။ မိမိတို့လဲ ကံဆိုးတွေ နည်းအောင် ရှောင်ပြီး၊ ကံကောင်းတွေ များအောင် နေ့စဉ် ကြိုးစားဖို့ အရေးကြီးတယ်။

၅။ “ကံကောင်း”ဆိုတဲ့အထဲမှာ အခြေခံ အကောင်းဆုံး ကံဟာ ငါးပါးသီလဖြစ်တယ်။ ထို့နောက် စီးပွားရှာတဲ့အခါမှာ မတရားမပါမှ အာဇီဝဌမကသီလ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ထက်တိုးပြီး တတ်နိုင်ယင် ဥပုသ်သီလဖြစ်တယ်။

၆။ သီလမကောင်းပဲ ဘာဝနာကို တက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သီလမကောင်းယင် ဒါနတောင် မသန့်ရှင်းဘူး၊ သူများအသင် မသေးအောင်၊ ဂုဏ်ရှိအောင်ပြုတဲ့ ဒါနဟာ အလွန်ညံ့တဲ့ ဒါန ဖြစ်တယ်။

၇။ ခုခေတ် လုပ်နေကြတဲ့ ဒါနတွေဟာ တချို့မှာ အကျိုးမရပဲ အပြစ်တောင်ရှိသေးတယ်။ အားလုံး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို သံသရာအတွက် အစာရိက္ခာ ကောင်းကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြပါ။ သံယောဇဉ် အတွက် စိတ်သောက များပြီး စိတ်အား မငယ်ကြပါနဲ့၊ သတ္တိ ရှိရှိနဲ့ သံသရာခရီး အရှည်ကြီးကို သွားနိုင်အောင် အရာရာ သတိရှိကြပါ။

စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေး

ဘုန်းကြီးသည် မည်သူ့ကိုမျှ မိမိက နှစ်နာအောင် မပြောခဲ့၊ မလုပ်ခဲ့။ သို့သော် မိမိဘာသာ တိုးတက်အောင် အလုပ်-လုပ်သောကြောင့် တိုးတက်၍ နေသည်ကို မနာလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များက သူတပါး အထင်လွဲအောင် ပြောကြ၊ ဟောကြသောကြောင့် အမျိုးမျိုး အထင်လွဲခံခဲ့ရ၏။

ထိုအချိန်က ပြောသူတွေ သူတို့ဒဏ်ကို ဘုန်းကြီး မခံရပဲ၊ သူတို့သာ ခံကြရရှာတယ်။ ဤသို့ ဣဿာ မစ္ဆရိယ တရားတွေဟာ ထိပ်တန်း ဘုန်းကြီးတွေမှာတောင် ရှိနေတာဖြစ်တော့၊ လူဝတ်ကြောင်းတွေမှာ ဣဿာ မစ္ဆရိယ ရှိနေခြင်းဟာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

ထိုကဲ့သို့ ကြုံလာသောအခါ သည်းခံတတ်တဲ့လူ အတွက်တော့ (ပါရမီဆယ်ပါးတွင်) ခန္တီပါရမီ ကုသိုလ် အကြီးစားတမျိုးကို ရရှိပါသည်။

ထိုသို့ ခန္တီပါရမီ ကုသိုလ်ရပုံကို သတိပြုမိသောအခါ သူတို့မှာ ဖြစ်သော ဣဿာသည် မိမိမှာ အလွန် အဖိုးတန်သော ကုသိုလ်ကို ရနိုင်ဖို့အကြောင်း ဖြစ်ပါတကား-ဟု တွေးနိုင်သောကြောင့် ဝမ်းမနည်းပဲ ဝမ်းသာအားရဖြင့် သည်းခံနိုင်သော သတ္တိတမျိုးကို ရနိုင်ပါသည်။

တရားတော်၌ လောကဓမ္မရှစ်ပါးရှိ၏

၁။ လာဘ-လာဘ်ရခြင်း (ရောင်းလို့ ဝယ်လို့ ကောင်းခြင်း၊ စီးပွားတိုးတက်ခြင်း)။

၂။ အလာဘ-လာဘ်မရခြင်း၊ (စီးပွား ဆုတ်ခြင်း)။

၃။ ယသ-အခြွေအရံ ပေါ်များခြင်း။

၄။ အယသ-အခြွေအရံ မရှိခြင်း။

၅။ နိန္ဒာ-ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း။

၆။ ပသံသာ-ချီးမွမ်းခံရခြင်း။

၇။ သုခံ-ကိုယ်၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်း။

၈။ ဒုက္ခံ-ကိုယ်၊ စိတ် ဆင်းရဲခြင်း။

ဤ လောကဓမ္မရှစ်ပါးကို လူတိုင်းတွေ့ရ၏။ ထိုသို့တွေ့သော အခါ အကောင်း ၄-ပါးနဲ့တွေ့ယင် ဝမ်းမြောက်ကြ၊ ပျော်ကြ ၏။ ထိုသို့ပျော်ခြင်းကို “တုန်လှုပ်ခြင်း” ဟု ခေါ်၏။ မကောင်း ၄-ပါးနဲ့ တွေ့သောအခါ ဝမ်းနည်းကြ၊ ငိုကြွေးကြ၏။ ထိုသို့ ဝမ်းနည်းခြင်းကို “တုန်လှုပ်ခြင်း” ဟု ခေါ်၏။ သတ္တိရှိသူ၊ စိတ်နေ မြင့်သူကား အကောင်းနဲ့တွေ့လဲ သိပ်ပြီး မတုန်လှုပ်။ မကောင်း နဲ့တွေ့လဲ ဂရုမစိုက်။ ကိုယ်သွားမြဲလမ်းကိုသာ သွားလေ့ရှိသည်။

ခါတိုင်း ဥပုသ်ကိုမပျက်ပါစေနဲ့။ စကားပြောတိုင်း သစ္စာ ဖြစ်အောင် အထူးသတိထား။ အိမ်တွင်းမှစ၍ သတ္တဝါအများကို မေတ္တာပို့ပါ။ ဘုရားကို အသံထွက်၍ ရှိခိုးတာထက်၊ ဘုရား အစစ်ရအောင် စိုက်ပြီး အာရုံယူနိုင်ယင် သာ၍ကောင်းသည်။

ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်၌ ကပ်အမျိုးမျိုးမှ လွတ်အောင် ကိုယ်စီ ကိုယ်ငါ ကြိုးစားကြဖို့တာဝန်ရှိသည်။ အစားအသောက် ချွေတာ နိုင်သမျှ ချွေတာပါ။ ကိုယ်က ဆင်းရဲသော်လဲ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေ အရပ်ရပ်မှာ အလွန် များနေပါသည်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေရမဲ့ အချိန် မဟုတ်ပါ။ ကျန်းမာရေးကို အားလုံး ဂရုစိုက်ကြပါ။ ဒေါသအစွန်း မထွက်ပါစေနဲ့။

ပါရမီ များများရအောင်ယူ

၁။ ယခု ဘဝသည် ကုသိုလ်ပါရမီ များများ ရအောင် ယူဖို့ အလွန် အခွင့်ကောင်းသော ဘဝဖြစ်၏။ နောက်တကြိမ် လူပြန်ဖြစ်ရစေကာမူ ယခုအနေထက်ပို၍ မတရားအကုသိုလ်တွေ သာ၍တိုးပွားသော မိကောင်း ဘကောင်း ဆရာသမားကောင်း နဲ့ တွေ့ဖို့ မလွယ်သော လူ့ဘဝ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါ့ကြောင့် နေ့တိုင်း ကုသိုလ်ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားသင့်ကြသည်။ လူ မဖြစ်ပဲ အဆက် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရပြန်ယင် စည်းစိမ်သာ အားကြီးမယ်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အထူးရဖို့ မဖြစ်နိုင်။

ဒါ့ကြောင့် ယခုဘဝသည် ကုသိုလ်ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားရမဲ့ ဘဝဆိုတာ အမြဲတွေ့သင့်တယ်။

၂။ လောက၌ သားအမိ သားအဖ မောင်နှမ ညီအမဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်၊ သမီး၊ ခင်ပွန်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်များ၌ တယောက်နဲ့ တယောက်ချစ်ခင်ကြခြင်းသည် ပေမတဏှာ အကုသိုလ်သာများ ၏။ တရားမသိတဲ့လူများမှာ ထိုတဏှာအကုသိုလ်ကြောင့်မတရား စီးပွားရှာမှု စသော အကုသိုလ်တွေ၊ တယောက်နဲ့ တယောက် မတဲ့မှု ဒေါသ အကုသိုလ်တွေ တသက်လုံး တိုးပွားနေတတ်၏။ ခွဲရသည့်အချိန်မှာ တွယ်တာမှုကြောင့် နောက်ဘဝ၌ ပြိတ္တာလဲ ဖြစ်တတ်၏။

၃။ တရားသိတဲ့သူကတော့ ချစ်ခင်မှု အကုသိုလ်ကို သတိ ထား၍ ကုသိုလ်အဆက်ဆက် တိုးပွားအောင် ဒါနပါရမီ၊ သီလ ပါရမီ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုတဲ့ ဘာဝနာပါရမီကို နိဗ္ဗာန်အထိ မှန်း၍ ကိုယ်တိုင်လဲကြိုးစားတယ်။ သံယောဇဉ်ဖြစ်သူများကိုလဲ ကြိုးစား ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ တိုက်တွန်းတဲ့အတိုင်းလဲကြိုးစားတယ်။ ဒီလို

သံယောဇဉ်ကတော့ အကုသိုလ်ကြောင့် ကုသိုလ်များများရတဲ့ အတွက် အကျိုးရှိတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။

၄။ ကုသိုလ်ကြောင့် အကုသိုလ်ဖြစ်တာလဲ ရှိတယ်။ များစွာသော လူတွေသည် ကုသိုလ်ဒါန ပြုတဲ့အခါ ဂုဏ်လိုချင်၊ သူများ ချီးမွမ်းခံချင်၊ ဒီကုသိုလ်ကြောင့် ဒီဘဝမှာပဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွားချင်၊ သူတပါးအပေါ်မှာ မောက်မော်ကြားဝါချင်၊ မိမိဒါနပြုနိုင်သလို သူများ မပြုနိုင်စေချင် ဤကုသိုလ်ကြောင့် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာရခြင်း၊ ဒီလို စိတ်တွေဟာ နောက်ထပ် အကုသိုလ်(လောဘ ဣဿ မစ္ဆရိယ) တွေပဲ။ ဒီအကုသိုလ်တွေဟာ ကုသိုလ်အရင်းခံပြီး ဖြစ်ကြတဲ့ အကုသိုလ်များဖြစ်တယ်။

၅။ လိမ္မာတဲ့ တရားသိတဲ့သူများမှာတော့ ကုသိုလ်ကြောင့် ကုသိုလ်ပဲ ထပ်၍ဖြစ်တယ်။ ဒါနကုသိုလ်ပြုတဲ့အခါ ဂုဏ်ပကာသနလဲ မမျှော်၊ လာဘ်လာဘနဲ့ နောက်ဘဝ စည်းစိမ်လဲ မတောင့်တ၊ လူသင့်ပေးသင့်လို့ အပြစ်ကင်းတဲ့နေရာမှာ လူတာပေးတာပဲ။ ဒီကုသိုလ်ကြောင့် ဘုရားအစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းများ သိမြင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ဖို့သာ ရည်ရွယ်တယ်။ ဘဝစည်းစိမ်ရပြန်လဲ ထပ်၍တိုး၍ ဒါနပြုဖို့ပဲလို့ ရည်ရွယ်တယ်။

ဒါနပြုတဲ့အခါ သီလလဲစင်ကြယ်အောင် ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာကိုစိုက်ပြီး “အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ”လို့ ရှုတဲ့ ဘာဝနာလဲဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်။ သီလစောင့်တဲ့အခါလဲ ဒါနပါအောင်၊ ဘာဝနာပါအောင် သတိထားတယ်။ ဒီလိုအလိမ္မာ များမှာတော့ ကုသိုလ်ကြောင့် ကုသိုလ်တွေအများကြီးထပ်၍ ဖြစ်ခွင့်ရတယ်။

နိဗ္ဗာန်အထိ ခရီးသည်ရှည်လှ၏။ ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့သွားတဲ့သူတွေ
လမ်းဆုံး မရောက်နိုင်ပါ။

အားလုံးသတိထားဖို့

လောက၌ ဘယ်အလုပ်မဆို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားပါ။
ဒါမှ ရည်ရွယ်တဲ့လမ်းကို ဖြောင့်ဖြောင့် သွားနိုင်တယ်။ စကား
ပြောတဲ့အခါ သတိများများထားပါ။ စကားနဲ့နဲ့ပြောဖို့အလေ့
ပြုပါ။ “စကားများတော့ အမှားပါတတ်သည်”။

ကိုယ့်မှာရှိသောအခြေအနေကို ကိုယ့်ဆိုင်ရာ မိသားတစုသာ
သိပါစေ။ သူများက အထင်လဲ မကြီးစေနဲ့၊ အထင်လဲ သေး
အောင် မနေနဲ့၊ အထင်ကြီးတော့ အကောင်း တွေးဖို့ထက်၊
မကောင်းဘက်တွေး၍ အကုန်အကျလဲ များတတ်တယ်။ မနာ
လိုတဲ့သူက မကောင်းလဲ ကြံတတ်တယ်။ အထင်သေးတော့လဲ
အရာရာမှာ အောက်ကျတယ်။ ကိုယ့်ရှိလို့ ကိုယ်သုံးတာကိုပင်
ဘယ်သူ့ဆီက ရသလိုလို့ အထင်ခံရတတ်တယ်။

အသုံးအစွဲလဲ စည်းကမ်းရှိရှိ နေ့စဉ်သုံးစွဲဖို့ သတိရှိကြပါ။
အသုံးအစွဲဆိုတာ (အလှူအတန်းမှစ၍) အများထက် လက်
ဖွယ် “သူတို့မှာ လွယ်လွယ်ရတဲ့နည်းရှိလို့ သုံးနိုင်တာပေါ့” လို့
အပြောခံရ၊ အထင်သေး ခံရတတ်ပါသည်။ နာမည်ကြီးလွန်း
တာဟာ အခုခေတ်မှာ မကောင်းပါ။

အစားကို ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီယင် စားချင်သော်လဲ မစား
ကြပါနဲ့။ ကျန်းမာရေးနှင့် နိဗ္ဗာန်အထိ သံသရာလမ်း ချောမော
ဖို့ရန် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ သုံးမျိုးလုံး နေ့စဉ်တိုးပွားရေးကို
သတိပြုကြပါ။

အကောင်းဆုံးလတ်

၁။ ဘုရားရှင်က “ကျန်းမာခြင်းသည် အကောင်းဆုံးလတ်” လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဒီစကားတော်ကို အမြဲသတိထားပြီး လိုက်နာထိုက်တယ်။ တစုံတခု ရောဂါဖြစ်လို့ မကျန်းမာတဲ့အခါ ဘယ်လောက်ပင် ဥစ္စာလတ်တွေ ရနေသော်လည်း ဘာမှ သာယာစရာ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ ကုသိုလ်ရေးကိုလဲ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ရောဂါကင်း၍ ကျန်းမာခြင်း ရှိနေယင်တော့ ဘယ်လိုနေရနေရ၊ ဘယ်လိုစားရ စားရ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ၊ ကုသိုလ်လဲ ပြုနိုင်တာပဲ။

၂။ ကျန်းမာဖို့ အတွက်လဲ “အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်” လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ ဘယ်အစာဟာ ဘယ်အခါမှာ မစားရဘူး၊ ငါနဲ့ ဘယ်အစာဟာ မတဲ့တတ်ဘူး။ ဒီလိုသိတဲ့ဉာဏ်ရှိမှ သင့်မြတ်တဲ့ အစာကိုလဲ ရွေးချယ်ပြီး စားတတ်တဲ့ဉာဏ်ရှိမှ ကျန်းမာပြီး အသက် ရှည်တယ်။ မသင့်တဲ့ အစာကိုတော့ စားချင်ပေမဲ့ အဆိပ်လို့ သဘောထားပြီး ရှောင်နိုင်အောင် ရှောင်ရတယ်။ မသင့်တဲ့ အစာကို စားယင် ရောဂါတမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် “အစားမတော်တလုတ်၊ အသွားမတော်တမုဟုတ်” လို့ ရွေးလူကြီးများက သတိပေးထားကြတယ်။

၃။ တခဏကို “တမုဟုတ်” လို့ ခေါ်တယ်။ မသွားသင့်တဲ့ နေရာ သွားမိယင် တခဏလေးပေမဲ့ ဘေးတွေ့နိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ အသွားမတော်တာနဲ့စပ်ပြီး အနေအထိုင်မှလဲ အအေးမိအောင်၊ အပူမိအောင် နေထိုင်ယင် ဘေး တွေ့တတ်တယ်၊ ရောဂါ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်... ကျန်းမာရေးကောင်း

အောင် အသိဉာဏ်လဲ အရာရာမှာရှိရတယ်။ သတိလဲ ကိစ္စတိုင်း မှာရှိရတယ်။

၄။ ကျန်းမာရေးနဲ့စပ်ပြီး ဘုရားရှင်က စိတ်ကျန်းမာရေး ကိုလဲ အရေးတကြီး ဟောတော်မူတယ်။ လောဘကြီးမှု၊ ဒေါသကြီးမှု၊ မာန်မာနကြီးမှု၊ မနာလိုဝန်တို့ (ဣဿာ မစ္ဆဋိယ) ကြီးမှုတွေဟာ စိတ်မချမ်းသာဖို့ဖြစ်လာတဲ့ စိတ်ရောဂါတွေပဲ။ စိတ်ကျန်းမာ ချမ်းသာအောင် လောဘလဲမကြီးရ၊ ဒေါသစသော မကောင်းမှုတွေလဲ မကြီးရဘူး။ (နဲ့နဲ့ပါးပါး ဆိုတာတော့ မကင်းနိုင်ဘူးပေါ့။)

၅။ စိတ်ကျန်းမာ ချမ်းသာအောင် ဘုရားကို သတိရနေ၊ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့နေ၊ ကောင်းသော ကုသိုလ်ရေးကို တွေးနေ၊ ပြုလုပ်နေရတယ်။ လောဘ ဒေါသ ပြင်းပြင်း ဖြစ်လာယင် စိတ်မှာ ရောဂါဖြစ်တယ်လို့ သိပြီး အမြန်ဆုံး ပြေပျောက်အောင် သတိထားလိုက်ရတယ်။ ဒီလို သတိရသည်နဲ့ တပြိုင်နက် စိတ်ရောဂါ သက်သာသွားတာပဲ။

၆။ အချုပ်မှားတော့ ကျန်းမာရေး နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ကိုယ်ကျန်းမာမှု၊ စိတ်ကျန်းမာမှုတဲ့၊ နှစ်မျိုးလုံး ကောင်းအောင် အသိ အလိမ္မာဉာဏ် ရှိရတယ်။ နေရာတိုင်း သတိ ရှိရတယ်။ စားလဲသတိ၊ သွားလဲသတိ၊ စကားပြောလဲသတိ။ “ယနေ့ စားတဲ့ အစာဟာ နက်ဖြန် အစာကြေပြီး ဓာတ်သွားရမှ၊ ထိုအစာကို ကောင်းတယ်လို့ ချီးမွမ်းရမယ်” လို့ ကျမ်းစာက ဆိုတယ်။

အဆုံးအမတော်များ ပြီးပြီ။

o-u-u-m	o-j-ny	(8000)
---------	--------	--------

အမရပူရမြို့

မဟာဝဇ္ဇာရုံ ဆရာတော်

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ-၏

ဘာသာဋီကာများ အသစ်ရပြီ

၁။ အဋ္ဌသာလိနီ ဘာသာဋီကာ၊

၂။ သမ္မောဟဝိနောဒနီ ဘာသာဋီကာ၊

၃။ ပဉ္စပကရဏ ဘာသာဋီကာ၊

၄။ သုတ်မဟာဝါ ဘာသာဋီကာ။

သာသနာရေးဦးစီး စာအုပ်ရောင်းဌာန၊ ကမ္ဘာအေး။

စိန်ဝင်းစာပေ ဖြန့်ချိရေး၊ ၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊

(အနောက်ဘက်တန်း)

ဦးထိန်ဝင်း၊ ၁၁၇၊ စိန်ဂျန်းလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။